

Giới thiệu Khuynh Quốc Khuynh Thành Thiên Tài Triệu Hồi Sư

Nàng, đường đường là nhân viên FBI cấp cao, 29 vẫn ế

Trong một lần làm nhiệm vụ vô tình bị cô bé hồ ly 1800 tuổi với hình hài bé 8 tuổi cho xuyên qua.

Vũ một cái đã biến thành Lục tiểu thư Nguyệt gia Nguyệt Thiên Thư vô năng, phế vật, 5 tuổi. Vì bị Đại tỷ kích động nên đã...tất Thái tử nên bị đày 8 năm, câu chuyện bắt đầu!!!!!!

Trong truyện các độc giả phải tự tìm hiểu nam chính là ai nha!!!

Bạn đang đọc truyện *Khuynh Quốc Khuynh Thành Thiên Tài Triệu Hồi Sư* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 1: Xuyên qua

**Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.*

Nàng dụi dụi mắt tỉnh dậy đã thấy mình đang ở một Băng Động Chết tiệt, chỉ vì con nhok hồ ly đó!!! Nào là muốn cho ta cuộc sống tốt đẹp hơn, nào là chống ế,... thật ra chỉ muốn chọc cho ta tức chết mà!!!

Lại nhìn quanh đây một cách hiếu kỳ, lăm bằm:

- Nơi này cũng không tệ đâu à...

Cạnh bên nàng có một cô gái tầm tầm 8 tuổi đầu đang cười đùa nãy giờ, chắc chắn là nhok hồ ly rồi đây. (Tác giả:Chứ còn ai trồng khoai đất này)

Còn có một cô gái đang bất tỉnh, khoảng 10 tuổi, đây hẳn là nô tì của nàng, Hạ Đào.Nhok hồ ly cười hi hi:

- Cứ gọi ta là Thiên Dạ, để đền bù ta sẽ làm ám vệ cho ngươi!!!!

Vừa mới dứt lời nhok liền biến mất làm cho nàng tức giận muốn chết trước. Sau một hồi mới đành đoạn lay lay Hạ Đào tý tý dậy.Nàng đang bị kẹt trong cơ thể bé gái 5 tuổi nên hơi khó khăn cho khá nhiều việc quan trọng nhất là đi xử lý con hồ ly đó

Aaaa! Nàng quên mất nàng đang ở trong hang của Huyết Băng Linh, sát thủ số một ở Đông đại lục (đc lượm về ấy mà), 36 tuổi rồi đây mà còn đẹp như hai mươi thui ấy!!!!

Đẹp mà phải nói là đẹp lỏng lẻo, đẹp lỏng lẻo, cuốn hút quần quai,...!!!!<3

-Aaaaa!! Thật là nản quá đi mà!!!- Ủa mới nhắc tào tháo tào tháo phi tới rồi à?

Nhìn qua thì đúng là như vậy, đôi mắt biếc xanh, làn da trắng nõn nà như quả trứng mới bóc, vận một thân Huyết Y lãnh đạm, mái tóc bung xoã được cột bằng một mảnh vải trắng hơi sòn cũ cũ...Nàng co lạnh, lờ đi, chú tâm vào việc suy nghĩ làm cách nào mà Huyết Băng Linh cô cô lại sống được đến giờ nhỉ??? Cái gì chúng phải hỏi mới biết được:

- Huyết Băng Linh cô cô à, người không cảm thấy lạnh sao?

Cô cô liền cúi đầu xuống, véo má nàng, cô cô đúng thật là khinh người mà!!! Rồi mới cứng nựng nói:

- Người thấy lạnh à? Ta đã sớm luyện được Vô Xúc Giác rồi, không còn thấy lạnh mặc dù nhiệt độ dưới một trăm độ hay thấy nóng khi nhiệt độ lên tới hơn một trăm nghìn độ!

Nàng đưa mắt nhìn lên đầy trầm trở, lại hỏi một câu lớn hơn và quan trọng hơn:

- Vậy tại sao người lại nhận nuôi ta?

Huyết Băng Linh nở một nụ cười thật nhẹ, đứng phắt dậy:

- Vì ta thích!!!

Nàng dù gì kiếp trước cũng đến 29 rồi nha, nên trên đời này nàng biết rõ, cái gì cũng có nguyên do của nó, liền chạy đến trước mặt của Huyết Băng Linh cô cô, sắc mặt hơi trầm xuống. Dù là đang ở hình dạng của bé gái 5 tuổi đáng yêu nhưng khi dùng thủ thuật tra khảo đáng sợ này thì cũng không kém phần uy quyền. Đôi mắt tròn tựa như có một sức mạnh huyền bí âm thầm mà uy hiếp, cả giọng nói cũng người lớn:

- Ta biết trên đời này không có gì là miễn phí, không cái gì là làm không có mục đích, ngay cả đi nhặt một đứa bé về cũng có nguyên do là lấy làm vui cho tuổi già thì hà cớ gì cô cô lại nhặt một đứa bé không rõ lai lịch, vô năng, vô tri. Mà trong khi đó bên ngoài người còn có rất nhiều đối thủ đó nha!!!

Bất ngờ thay, tuyệt chiêu thần chết của nàng chỉ đủ đẩy lùi cô cô vài bước, sau đó người đã hoàn toàn hồi phục, hơn nữa còn ngồi cười ha hả nữa chứ:

- Hahahahaha! Thật thú vị, không hổ danh là con gái của tỷ tỷ ta à!

Nàng nhú mày, thu lại quyền năng, ngồi bệt xuống, hơi sặc:

- Tỷ tỷ của người?

Cô cô gật đầu, đi tiếp lên vài ba bước rồi ngồi xuống một tảng băng thấp, hoặc đúng hơn là dựa vào, đôi mắt đẹp hướng lên trời rơi vào một tảng băng tuyết tiện nào đó:

- Tỷ tỷ ta là Lan Cẩm Vân, cũng là mẹ ruột của ngươi, hai chúng ta từng là sát thủ nổi tiếng oang oang, không ai không biết, tình tỷ muội của bọn ta, một bước lợi nhuận cũng không có. Dù cũng là cô nhi, không máu mủ ruột thịt với nhau nhưng chúng ta đã vốn biết mình đang nằm ở một vị trí an toàn trong tim cả hai. Cho đến khi Nguyệt Tân Danh, tức là cha ngươi bây giờ cướp tỷ tỷ của ta đi...

Dừng lại một quãng, Huyết Băng Linh nhẹ nhàng hít thở thật sâu rồi tiếp:

- Nhưng thật đáng tiếc làm sao, tỷ tỷ ta đã yêu nhầm người, nhầm mà tỷ gặp hắn, hắn hẹn ước chỉ yêu mình tỷ ta, hẹn sẽ không màn danh lợi mà bảo vệ tỷ, hẹn không yêu thêm một ai khác. Nhưng cuối cùng thì sao chứ hả? Tỷ tỷ ta vì hắn mà hút độc Âm Dương Vân tóc hoá bạc, tổn thọ mười năm hơn nữa võ công lại bị mất hết. Hắn không chỉ không yêu nàng mà còn khinh bỉ nàng, còn hành hạ nàng, còn cưới thêm 5 tiếp thiếp và đôi cả chính thê, còn đẩy nàng vào Cẩm Phủ, hại nàng phải chịu hết không biết bao nhiêu là khổ nhục. Đến khi **Chính thê** của Nguyệt Tân Danh là Nhị phu nhân đổ tội cho nàng tội Mưu sát mẹ chồng(dù chưa có chết) hắn biết mà vẫn tình queo như nai nhìn đèn nhìn nàng bị hoả thiêu.

Nàng tức giận đến hộc máu đậm chân, đứng lên mà chống nạnh:

- Sao trên đời này lại có cái thứ người không ra người còn hơn cả súc sinh thế này chứ!!!

Huyết Băng Linh thở dài nhìn xoáy vào nàng:

- Ta có lòng tin ngươi có thể trả thù cho tỷ ta vì vậy ta sẽ luyện tập cho ngươi!!!

Nàng nhẹ nhàng gật đầu, hai tay nắm thành quyền găm lên đầy phần uất và nổi giận:

- Ta nguyện không đội trời chung với Nguyệt Gia!!!!!!

Đó không phải là cảm xúc của nàng mà là thương cảm của Nguyệt Thiên Thư dành cho mẹ nàng.

Câu Chuyện Cũng Từ Đó Mà Bắt Đầu

Bạn đang đọc truyện *Khuynh Quốc Khuynh Thành Thiên Tài Triệu Hồi Sư* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 2: Luyện tập như điên

Từ ngày hôm đó, lời tuyên hệ đã khắc cốt ghi tâm, Huyết Băng Linh dạy cho nàng không biết bao nhiêu là kỹ năng còn lập hẳn ra một bảng danh sách dài:

Thứ hai: Tập võ Mị Ảnh Thiên Tung (loại võ mà Huyết Băng Linh và mẹ nàng tạo ra, siêu lợi hại) từ canh ba sáng đến canh 9 tối

Thứ ba: Đọc sách từ canh 4 sáng đến canh 3 chiều rồi luyện võ ninja huyền thoại(tự tập)

Thứ tư: Học cảm kỳ thi họa từ 3 sáng đến canh 6 chiều, luyện văn thơ từ canh 6 chiều đến canh 9 tối

Thứ năm: Luyện kiếm thuật, đấu kỹ,... từ canh 2 sáng đến canh chín tối, đọc sách từ canh 9 tối đến 12 giờ

Thứ sáu: Đi săn, luyện căn cơ, đấu khí,.... cả ngày

Thứ bảy: Lặp lại thứ tư và thứ ba

Chủ nhật: Lặp lại thứ hai, thứ năm và thứ sáu

Còn Hạ Đào tỷ tỷ được dạy luyện được, đôi lúc tự học vì sư phụ nói là có thiên phú siêu cao!!!

3 năm thấm thoát trôi qua...

Nàng đã lên đến Triệu Hồi Sư lục cấp nhất giai sơ kỳ (Triệu Hồi Sư trên cực kỳ hiếm và là đỉnh của nghề nghiệp hơn nữa một năm trước nàng còn phát hiện ra nàng là Triệu Hồi Sư Thất hệ, 1.000.000.000 ngàn năm có một)

Còn Hạ Đào tỷ tỷ là Luyện Dược Sư nhị giai nhị cấp sơ kỳ(Luyện Dược Sư cũng là nghề nghiệp trân quý có tỉ lệ: 1/1.000.000, hơn nữa lại là tam hệ 1.000 năm có một a!!)

(**Chú ý: Chung quanh nữ chính có những nhân vật không hề tầm thường nên đừng hiểu kỳ**)

Sau đó, Huyết Băng Linh dẫn cả hai đi lên Hàn Băng Cốc rồi bỏ cả nàng tại đó, nói là tự luyện tập rồi còn nói là có việc bận cần làm.

- Hello bong bong- Nhok Hồ Ly bất ngờ từ đâu lòi ra làm nàng hết cả hồn, tội nhất là Hạ Đào tỷ tỷ bị dọa cho tá hỏa tâm linh, hồn bay phách lạc. Thiên Dạ cười nhẹ, nghịch ngợm triệu ra một quả Hắc cầu trực tiếp tấn công.

Nàng dùng thủy lôi uyển chuyển lách một cái, Hắc cầu bị tách đôi nhưng vẫn quả quyết lao tới làm cho nàng bị thương không ít. Thiên Dạ cười ồm lên hả hê:

- Cứ ngỡ là thứ con người kia lại mạnh hơn tiểu cô nương ta, ai ngờ....chắc chắc chắc

Nàng vừa dùng tay triệu ra Quang cầu để chữa lành vết thương, vừa nhìn Thiên Dạ bằng đôi mắt hờn giận, tay nắm chặt quyền. Đùng là tức chết mà!!!
"Âm" một quyền đánh úp xuống đất, đất nê ra làm hai, đó chính là sức mạnh hiện giờ của nàng.Chẳng nhẽ sức mạnh của hồ ly còn hơn sao?

Thiên Dạ đưa tay che miệng khẽ cười:

- Hừm, vậy các ngươi có muốn học với ta không?

Cả hai gật đầu, trên trời, tiếng sấm rền vang như quỷ dữ, cơn mưa bắt chợt đổ xuống.Nàng phải mạnh hơn, mạnh hơn, mạnh hơn nữa!!!!!!!!!!!!!!!!!!!!!!

Nhanh như gió, lại 6 năm nữa trôi qua.....

Cánh đào khẽ rơi, hạ xuống khuôn mặt hoàn mỹ, tóc xoã bay phấp phới, người dựa vào cây anh đào, tâm khẽ động. Đó là nàng 16 tuổi, dù ở độ tuổi này vẫn còn non nớt, chưa trưởng thành như tuổi mười lăm nhưng sắc đẹp như vậy đã làm rung động lòng người, khuynh quốc khuynh thành, phong hoa trác tuyệt. Không khéo lại còn đẹp hơn cả Đại tỷ nàng- Đệ Nhất Mỹ Nhân Tạp Lan Đế Quốc **Nguyệt Trâm Ngư**

"Vuu" nhẹ như lông vũ, một thân ảnh như cánh hồng đào, cao hơn nàng một chút từ từ hạ xuống. Hiện rõ ra khuôn mặt đẹp như hoa của Hạ Đào tỷ tỷ dù còn kém nàng vài bậc nhưng như vậy là quá đủ, dư luôn là đẳng khác à nha!

- Hây!- Một đạo ánh quang vụt lên Hắc cầu lần nữa bị phóng ra, xuất phát từ cô bé 8 tuổi Thiên Dạ. Lần này Thiên Thư không một chút run sợ, một tay chế đôi quả cầu làm nó tiêu tan theo gió.Thiên Dạ cười thâm, bước đến.

Phù phù phù mấy cái đã thấy trên tay nàng(TD) 2 viên thuốc được sáng như pha lê, toả ra một luồng nguyên tố tự nhiên siêu tinh khiết, một viên màu đỏ như máu, viên còn lại thì đen như than:

- Đây là bảo vật nghìn năm, chỉ cần có năng lực hấp thụ được sẽ trở nên mạnh vô cùng, nhưng nếu không được lại vô cùng nguy hiểm.Viên màu đỏ lại nguy hiểm và khó hơn viên màu đen đến vạn lần, các ngươi nên lấy viên màu đen rồi chia nhau...

Chưa kịp nói xong, nàng đã luơ loát chớp ngay viên màu đỏ, trực tiếp nuốt xuống, viên màu đen lại nhét vào miệng của Hạ Đào một cách rất ư là....thô bạo! Cả hai trở mặt nhìn nhau, lập tức nổi giận,Đào tỷ tỷ với âm điệu oang oang lớn mắng:

- Rất nguy hiểm đó, muội.. muội mau nhả ra! Mau!MAU!

"Phộc" Hạ Đào khuy xuống, học ra một ngụm máu một cách vô thức. Nàng hốt hoảng đỡ Hạ Đào ngồi xuống, thân run rẩy đôi chút rồi nàng và Hạ Đào vận khí để chống chọi lại viên thuốc.

Trong nội tâm, nàng cảm nhận được một luồng khí lạnh đến thấu xương thấu gan, ruột. Tim đau đến quặn quai, máu sôi sục sục như đang ở ngoài vũ trụ mà không có đồ bảo hộ. Suýt chút nữa là nàng nghĩ mất lời ra luôn rồi.Lồng ngực như muốn nổ tung, hai cánh tay lạnh buốt. Dù nàng chịu lạnh rất ư là giỏi nhưng độ lạnh này đã làm đông cứng hết tất cả các mạch máu của nàng sớm rồi. Dù máu vẫn đang chảy nhưng cảm giác như vậy thà chết còn hơn không!!!

Bạn đang đọc truyện *Khuynh Quốc Khuynh Thành Thiên Tài Triệu Hồi Sư* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 3: Hiến đấu

- Aaaaa!!!- Hạ Đào bên ngoài này cũng không tốt hơn là mấy, chỉ có điều là thoải mái hơn khi được Thiên Dạ trợ giúp chút ít. Nàng cố gắng chống chọi lại sức mạnh này hết mức có thể. Khuôn mặt từ từ nhả lại, một cổ khó chịu đến tận cùng, người nóng hơn lửa đốt, như muốn cháy bùng lên. Một lần nữa, nàng ép lại, cố gắng kêu không thành tiếng, nhưng thực chất là không còn sức để mà kêu luôn, không biết đã cháy bao nhiêu mỡ hoi, người nàng sắp nhào thành sông rồi.....

- Aaaa! Ca ca à! Người đừng đuổi ta nữa! Ta thua rồi!- Hình ảnh một bé gái 9 tuổi tóc nâu sẫm, cột hai chùm thật dễ thương, đôi mắt màu lam tuyệt đẹp hướng về phía chàng trai 12.

- Muội chạy nhanh như vậy! Bộ có họ hàng với thỏ hay cắt vậy?- Chàng trai thờ hồng học vừa cười khở vừa nói, lại nhào vào cô bé, ra sức chọc lét.- Ta phạt này, ta cù này! Tốt nhất là cười chết đi!

- Haaaaahahahaha! THÔI MÀ!!! Hahahahahahaha!KO THỂ CƯỜI CHẾT ĐƯỢC ĐẤU!!!!Nhưng mà háhahahahaah!

Tiếng cười giòn giã vang khắp khu vườn...Nàng vừa thấy ảo mộng? Một giọt nước mắt bỗng rơi xuống, Sở ca ca à? Người còn nhớ không chứ.....

Nàng lại rơi vào ảo mộng, trước mắt là chàng trai vẫn 12, cô bé 9 tuổi. Anh ngồi trên xe 7 chỗ, hướng đôi mắt vương đầy lệ kia nhìn về cô đang chạy theo, cô hò hét:

- Anh nhớ đó! Lớn lên phải quay lại! Phải quay lại!

Anh nhìn cô bằng đôi mắt kiên định:

- Đừng lo! Lớn lên anh sẽ quay lại! Sẽ quay lại cười em! Em phải chờ anh!

Cô bé đó là nàng, chàng trai đó là Sở ca. Lời thề năm xưa nàng vẫn nhớ, nhưng có một người lại tàn nhẫn quên đi....

Bạn đang đọc truyện *Khuyên Quốc Khuyên Thành Thiên Tài Triệu Hồi Sư* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 4: Quên đi

Sau đó, nàng rời nhà qua Tokyo để ăn học, đúng hơn là du học. Trở về thay, vào một ngày, sát thủ ở đầu trần vào ngôi nhà đang sống, giết sạch từ người ăn kẻ ở, cha, mẹ, bạn bè, chị gái, em trai, chúng không hiểu sao lại chưa nàng lại, đem nàng về tổ chức, sau đó huấn luyện cho nàng trở thành sát thủ. Người đứng đầu tổ chức sát thủ là David, một chàng trai cũng lừa nhưng tâm hồn thì đã bị vấy bẩn bởi tội ác cha cậu gây ra.

Trước đó, nàng cùng hắn là đồng bạn, hắn vẫn chưa biết thân phận thật sự của mình và khi đó nàng cũng chẳng khác gì một tay mơ gà mờ cũng với nhỏ bạn Yoko, một người bạn nữa, là người nhật. Chúng tôi như những bộ ba khác, ăn cùng, ngủ cùng và luyện tập cùng nhau, thời niên thiếu đó thật là đẹp quá đi! Nó như một đóa hoa cần được bảo bọc và che chở nhưng một cơn giông đã đánh đổ nó đi....

- Cậu! Cậu là con của Boss! Tìm đến đây làm gì? - Nàng tay cầm súng, tay ôm miệng vết thương ngồi xuống đau đớn hét lên. Không ngờ lại có một ngày, cái nòng súng của nàng buộc phải chỉ về người bạn chí cốt của nàng....

- Tôi....tôi xin lỗi! tôi thực sự....

- Cậu im đi tất cả chỉ là dối trá! Cậu không lừa được tôi đâu, cậu lừa tôi bấy lâu nay, nhưng bây giờ thì không!

David cười cay đắng, tiến lên một bước, hai tay đang ra, khuôn mặt đau khổ đón nhận những lời mắng rủa của nàng nhưng cuối cùng lại hét lên một câu:

- Thế thì chắc cậu hận tôi lắm chứ nhỉ? Giết tôi đi! Một phát giết chết tôi như cha tôi đã từng giết gia đình cậu đi! Coi như mọi chuyện chấm dứt từ đây, xem như tất cả đều là...

"Đoàn đoàn đoàn" Ba phát súng vang lên, nhưng thực sự không trúng cậu, nó trượt cả ba bên sườn vai trái. Nàng buông tay, đôi mắt ngược lên trên, người mệt mỏi dựa vào vách tường gần đó, từng kí ức chôn giấu bấy lâu thì nhau đua về.... Một giọt lệ chảy từ từ xuống gò má, hoà lẫn với mồ hôi chảy đầy người, nhưng đủ để hắn có thể nhìn thấy. Nàng hạ giọng:

- Cậu đi đi! Mau đi đi! Tôi xin lỗi! Tôi không thể giết cậu được

Bạn đang đọc truyện *Khuyên Quốc Khuyên Thành Thiên Tài Triệu Hồi Sư* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 5: Bên ngoài

Ở bên ngoài này, Hạ Đào tỷ tỷ đã qua được ải của viên thuốc đen, mặt mày đen kịt, máu chảy thành sông (máu đen) trông thật thảm hại, Ấy mà nàng vẫn ngồi im như tượng, hai mắt nhắm nghiền, mồ hôi đổ như mưa. Thiên Dạ cũng thê thảm chẳng kém phần hấp dẫn, giúp được Hạ Đào qua khỏi kiếp nạn cũng tốn không ít công lực, đang ngồi dựa vào một vách đá ngời đỏ, gân xanh căng thẳng nổi lên, thở như người sắp hấp hối vậy. Nêu nàng mà thấy được cảnh này thì ba cái hồi ức đau buồn vỡ vụn kia cũng chỉ là vô chuỗi đứt vút sọt rác.

- Phụt!!! - Sau hơn 3 ngày ngồi tĩnh, nàng phun ra một đọt máu đen dài, tình trạng cực kì thê thảm.

Vừa nghe động Thiên Dạ đang nhắm mắt tĩnh dưỡng cũng phái lật đặt ngồi dậy, tiến lại chỗ của nàng cứu giúp. Hai người cố gắng chống đỡ lại cơn mê man dữ dội. Hạ Đào tỷ lo lắng chạy đến, nhìn những giọt mồ hôi rơi đầm đìa trên trán nàng mà căng thẳng hỏi:

- Đây, muội ấy có sao không?

Thiên Dạ mồ hôi mồ kê cũng đầm đìa không kém mà nặng nhọc trả lời:

- Chỉ còn chờ vào vận may và nghị lực của muội ấy thôi! Với tốc độ này ta sẽ chỉ cầm cự được thêm nửa canh giờ nữa, trong nửa canh giờ mà muội ấy vẫn không tỉnh lại thì....

Hạ Đào bắt lực vừa nghe tin đó xong choáng váng, chao đảo không ít, đầu tựa vào vách đá gần đó, hai mắt nhắm nghiền lại như đang cố trấn tĩnh lại mình, thầm an ủi bản thân sẽ không sao như trong lòng lại đầy âu lo.

- Không sao, muội ấy sẽ không sao đâu! Âm thanh từ đâu vọng ra như tiếng sấm rền vang giữa nền trời xanh thẳm. Dù ôn nhu nhưng cũng không kém phần uy nghiêm, lãnh đạm. Không phải là Hạ Đào cũng chẳng phải Thiên Dạ...

Cả hai người không hẹn mà rằng quay đầu lại, đón gặp đôi mắt u lạnh của một nam tử mà sợ rợn người.... Nam tử vận Bạch y tinh khiết, làn da trắng nõn hơn con gái, mái tóc dài buông thõng qua lưng. Khuôn mặt thanh nhã và đôi mắt đen đầy bí ẩn lạnh lùng đến từng chi tiết. Nam tử đi đến đâu là cứ ngỡ băng đi đến đó khiến cho người ta cảm thấy lạnh cả người. Nhưng điều đặc biệt là chung quanh nam tử này là những bóng tuyết tự hợp, nâng bổng hắn lên cách mặt đất 0,3 m rất nhẹ nhàng. Tiếp đó là thêm 6 nam tử khác xuất hiện, vận bạch y nhưng màu tối hơn một chút, đứng dàn hàng ngang phía sau, dung mạo

xuất chúng, võ công cũng không thể không tầm thường, tóc cột đuôi gà phiêu phiêu trong gió, hông vắt thanh kiếm thẳng.

Thiên Dạ đứng phắt dậy, khuôn mặt thập phần sợ hãi, đôi mắt có chút chuyển biến liên lỉu về phía sau. Tại sao, nàng(Thiên Dạ) không thể đo được tu vi của hắn cũng như bọn thuộc hạ, nàng đã là Cửu cấp trung kì, thì có lẽ nào họ trên Thập cấp hoặc là đã đột phá Thanh Đồng. Người này cũng biết Thiên Thư sao, rốt cục là tại sao hắn lại đến đây?

Hạ Đào không khỏi đỏ mặt, cúi thấp đầu tránh né khuôn mặt thập phần đẹp trai kia. Âm thầm tính toán, hắn là bạn hay là thù? Thật sự làm cô vô cùng bối rối, nếu là thù thì phải đối phó như thế nào đây? Cô vừa bị ảnh hưởng bởi viên dược kia hẳn sẽ không còn sức lực để tấn công, đành phải nhờ Thiên Dạ thôi....

Bấy giờ, hắn cười nhàn nhạt, tư dân tiêu soái bước đến(Ầ không là bay đến chứ). Xoay tay một cái, một bóng tuyết tuyệt đẹp hiện ra, bông chốc đến trước mặt của nàng(Thiên Thư). Hắn khẽ động ngón tay, từng cánh hoa rơi ra, xoay một vòng quanh nàng rồi biến mất lư lư ảo ảo như cách nó xuất hiện làm người nhìn hoa cả mắt. Không biết tác dụng của nó ra sao nhưng khi những cánh hoa biến mất, đôi chân mày của nàng thả lỏng ra như trút được hàng ngàn gánh nặng...Hắn cười thật nhẹ rồi bay trở về đội ngũ có tốp âm vệ đang chờ.

Biết hắn không là địch, Hạ Đào mới e dè dò hỏi, vẫn còn kiêng nể thực lực của hắn ta, nếu Thiên Dạ mà cô ngưỡng mộ vẫn còn sợ thì ắt hẳn là một nhân vật tu vi khủng bố nhất hệ mặt trời:

- Người....là ai?

Lời vừa dứt, cô bị sáu cặp mắt quay ra dò xét như ra đa dò người, làm cô không rét cũng run, lông tơ dựng đứng. Hắn lười biếng trả lời:

- Ta là....

Bạn đang đọc truyện *Khuyên Quốc Khuyên Thành Thiên Tài Triệu Hồi Sư* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 6: Vô Danh công tử, người là ai?

- Ta là....Cứ gọi ta là vô danh công tử đi!

Sau đó đám thuộc hạ của hắn cuối đầu một cái như chào thành ý, rồi nhanh tay hội tụ hoa tuyết bao quanh lấy thân thể mình. Nhưng, hắn lại khựng lại trước một thanh âm nhẹ nhàng như lông hồng rơi, dịu như tiếng suối chảy, một thanh âm quen thuộc nhưng sao lại lạnh hơn vào phần:

- Vô danh công tử! Người đứng lại....

Đôi mắt hắn như trực mở to, khuôn mặt năm phần ma mị, một phần kiêu diễm bốn phần kinh ngạc nhìn về phía trước. Nàng, nhanh như vậy mà đã tỉnh rồi?

Nàng xanh mặt đau đớn khi qua được cơn nguy hiểm, kiên trì đứng vững, tau chống ngang hông, mắt nhìn hắn một cách kiên định. Mái tóc đen phát phơ trong gió lộ ra vạt phần hoàn mỹ trên khuôn mặt thanh tú. Vốn đã xinh đẹp nhưng bị viên thuốc đỏ thanh tẩy một lần liền đẹp lại thêm đẹp khiến cho ai cũng không thể không bất ngờ ~ Làn da trắng hồng rạng rỡ dưới ánh nắng mai, đôi môi đỏ mọng căng lên:

- Người thật sự là ai?

Khi này nàng đang trong mộng ảo chợt thấy một cánh hồng rơi vào tay, cánh hồng toả sáng rạng rỡ như ánh đèn giữa đêm tối, tập trung ánh nhìn của nàng. Rồi lại một ngọn gió mát thổi qua, nàng nghe được tiếng sóng biển rào rào thanh tĩnh. Âm thanh trong giấc mộng kia biến mất hoà theo hình ảnh. Nàng nghe loáng thoáng được từ Vô danh công tử thêm cánh hồng phát sáng kia hoá vào trong hư không đem theo hình ảnh một nam tử đẹp hơn Vạn anh Dương Dương, Noo Phước Thịnh, Isaac, Trương Háchch,.... cộng lại hiện ra. Như vậy chẳng phải là có liên quan tới hắn sao?

Hắn nhìn nàng, nàng nhìn lại hắn, hai mắt nhìn nhau nhưng không một ai thốt lên được lời nói nào cả. Máu nâu cà phê sữa trong mắt hắn ẩn chứa kinh ngạc ôn nhu, còn trong đôi mắt nàng bất ngờ sao lại không thể nhìn thấu được chỉ đơn giản là đen và vài tầng sương mù dày đặc làm hắn dâng lên một cỗ khó chịu nhưng lại bao nhiêu khó chịu bù lại thêm bấy nhiêu hạnh phúc.

Hắn liền nhẹ nhàng không nhanh không chậm đã đứng trước mặt nàng, cười thanh nhã rồi dùng cử chỉ thân mật vuốt ve mái tóc nâu ánh kim kia, tay còn lại nâng khuôn mặt nhỏ bé lên, hài lòng với sự hợp tác vô điều kiện, hắn không ngần ngại ghé sát vào mặt nàng.

- Mau chóng dưỡng thương cho khoẻ rồi đi gặp ta...

Nàng giật giật khoé môi, không thể cử động được bất cứ bộ phận nào ngoại trừ con ngươi đang tròng mắt tức giận. Chết tiệt, nàng đang bị cái gì thế này? Hắn không lẽ là rất mạnh, mạnh đến mức nàng không thể phản kháng, mạnh đến mức cứu nàng ra khỏi ảo mộng nhanh chóng sao. Hắn thì thầm như gió thoảng bên tai, đủ để nàng nghe thấy, nếu để một ai khác nữa nghe được thù trăm phần trăm người kia sẽ ngất tại chỗ.

- Tiểu vương phi yêu dấu của ta...

- Của.....của người.....?- Nàng đầu toàn nghi vấn cố gắng nặn ra một câu vụng về.

- Uhm! nàng đừng có từ chối thành ý của vị hôn phu tương lai ta nha! Không là ta buồn đây! Bông hoa này chữa được bách bệnh, nàng cứ giữ lấy mà dùng! Xem như là quà gặp mặt đi!- Cọ cọ má của hắn vào má nàng làm nũng, lời nói vô cùng cưng chiều.

Thế rồi hắn cài trên đầu nàng một bông hoa mẫu đơn trắng bạch, vừa hợp với mái tóc lại làm nổi bật lên vẻ bí ẩn trên khuôn mặt ấy. Nhanh nhẹn hôn lên cái

má trắng nõn như vỏ trứng mới bóc, thừa cơ nàng còn đang bất ngờ chiếm tiện nghi của nàng.

Sau đó hắn cùng đám thủ hạ lùi về sau biển mắt...tựa như chưa từng đến đây, không để lại chút gì ngoại trừ sự ngạc nhiên của mọi người. Nàng tức giận đến bầm ngón tay vào da thịt, hẳn là ai lại làm cho nàng kinh sợ đến như thế chứ! Đang chết!

Nàng quay người trở về chỗ cũ, bỏ bông hoa vào miệng, nuốt ực, vận công để dưỡng thương...

Bạn đang đọc truyện *Khuynh Quốc Khuynh Thành Thiên Tài Triệu Hồi Sư* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 7: Viên ngọc bảo vật ngàn năm

Tại một nơi trong phủ của tam hoàng tử, hoa đào khẽ rơi trong gió, ao hồ phẳng lặng không một gợn sóng. Một thiếu nữ đứng trước cây anh đào, tóc bay phiêu phiêu, khuôn mặt thanh tú toát ra nét cao ngạo cường giả làm ai đều phải kinh sợ. Nhưng đôi mắt lại toả ra một cổ bi thương, đau đớn đến cùng cực, bàn tay nắm giữ một viên ngọc tròn và nhẵn bóng màu đen bên trong chứa vô vàn sợi hắc ám uy lực khinh người.

- Bạch Diệu người giúp ta một chuyện được không?

Đúng vậy, cô đang nói chuyện với một con chim ưng lớn, cao trên 3 mét, sải cánh tới hơn 6 mét. Nhưng đặc biệt nhất là đôi mắt xanh ngọc của nó chứa nồng đậm nguyên tố băng cùng với những sợi lông tơ dài ẩm áp rung động trước gió. Tuy to lớn, đẹp đẽ như vậy nó vẫn cứ cuối đầu khiêm nhường trước vị thiếu nữ năm nay chỉ vừa tròn 20 một cách cung kính.

- Chủ tử, ngài nói xem, ta có thể giúp gì được cho ngài?

Cô đem viên ngọc ra, soi dưới ánh trăng tròn vằng vặc, viên ngọc liền phát ra những luồng khí hắc ám bao quanh. Nếu cô không phải là đã thất cấp sơ kì thì đã bị viên ngọc nuốt chửng không chút tiếc thương rồi. Luồng khí trong viên ngọc này dù cô đã cố gắng không biết bao nhiêu lần nhưng vẫn không thể hấp thu sức mạnh vĩ đại này của nó. Người hấp thu được có thể chỉ là người đã ngâm mình trong sông Vĩnh Hàn(Mãi Mãi Lạnh Giá) hơn 3 ngày, có hẳn(tam hoàng tử) cùng....người đó thôi!

Nhưng cô không thể đem thứ này cho hắn (Tam hoàng tử) cũng càng không thể nào để nó lạc vào tay của một ai khác, chỉ có thể là giao phó cho nàng(Thiên Thư tỷ), vị tiểu muội thanh mai trúc mã của cô...

- Người mau đem thứ này cho Thư nhi, bảo nàng hãy vì ta, bỏ qua thù hận năm xưa, cứu rồi Hắc Ma Các, bằng không, không chỉ là Hắc Ma Các mà cả Vân Phong Các của mẫu thân nàng cũng sẽ tan thành tro bụi!

Cô nói mang bao niềm thôn thức, chôn sâu trong ý niệm là sự tiếc hận sâu xa, nếu năm ấy cô không mù quáng thì đã....

- Nhưng chủ tử, thế còn ngài thì sao?Lục phủ ngũ tạng của người đã bị phế, không những thế còn tam hoàng tử chưa chắc tha cho bảo vật này, nếu ta đem đi mất e rằng.

Đắm chìm trong sắc đẹp của mặt trăng lồng lộng, cô trả lời, mỉm cười một cách tự tin và thoải mái nhất mà cô có thể:

- Ta chắc rằng, hẳn sẽ không giết ta, dù sao ta cũng là thanh mai trúc mã của hắn, là đích phi của hắn, là người đã vì hắn không màng cả tính mạng cơ mà,ta sẽ không sao đâu, ta tin hẳn vẫn còn tính người.

Cô vuốt ve những sợi lông mềm mượt của Bạch Diệu, dịu dàng cười. Nhưng trong lòng nó biết, cô đang tự an ủi mình. Cô là người con gái mạnh mẽ nhất mà nó thấy, chưa bao giờ bị khuất phục nhưng tên cầu hoàng tử đó, nó thấy sự là muốn đánh cho hắn một trận thật toại chí, tung bùng hoa lá mới phải nhẽ.

Tiếng gió vi vu chợt lướt nhẹ qua, Bạch Diệu đã lật đật vỗ cánh bay đi, hoà vào trong màn đêm tĩnh mịch. Để lại cô đứng trầm tư suy nghĩ, đối diện với một sự thật tàn khốc đang dần đi đến!

Bạn đang đọc truyện *Khuynh Quốc Khuynh Thành Thiên Tài Triệu Hồi Sư* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 8: Khi hoa đào tàn

Cô đứng một mình hiên ngang trước gió, môi khẽ cong tạo thành một nụ cười yếu ớt trên khuôn mặt nhợt nhạt hoà thêm bất lực. Tóc phiêu phiêu trong gió thật nhẹ. Phóng đôi mắt đến cây anh đào nằm thu gọn trong góc viện một cách âm thầm:

- Chuyện này trước sau gì cũng đến thôi. Chỉ trách là ta đã quá tự tin, đã quá tưởng bở, chàng không yêu ta đó đã là định mệnh...

Nước mắt cô âm thầm rơi xuống mặt hồ phẳng lặng vô cùng bi thương. Những cánh đào nhẹ nhàng lướt thướt rơi xuống đất.

Tựa như trái chín lìa cành.

Cô có thể nhận biết được, hôm nay là ngày tàn của mình

Trong tay nhanh chóng lóe lên một đợt ánh dao sáng, thanh kiếm nắm chắc trong bàn tay nhỏ đã nhiều vết chai khi sử dụng nhưng vẫn ánh lên nét mềm mại, uyển chuyển vốn có. Cô cười thật nhẹ, đôi mắt hóa vô hồn, tầng mây mờ xuất hiện dưới đáy mắt.

Lâu lắm rồi mà tựa như mới hôm qua.

Mới 5 năm thôi mà ngỡ như vô tận, sao con người có thể thay lòng đổi dạ nhanh đến thế cơ chứ?

< - Ngọc Ly muội muội, người không sao chứ? - Một nam thiếu niên chỉ chừng 13 tuổi với khuôn mặt anh tuấn lo lắng nhìn cô.

Cô ngồi bệt dưới đất khóc lóc, hai mắt đỏ hoe, chân trái sưng tấy lên nhưng vẫn thấy được 2 vết nanh nhỏ màu đỏ do rấn cắn:

- Aaaa! Đau lắm đó, thật sự là đau lắm đó! Vết cắn rất sâu, rất sâu! Ta thật sự không muốn đi thái y, cũng không muốn uống thứ thuốc kinh tởm đó nữa đâu! Nếu phải uống thứ thuốc đó thì ta thà chết còn hơn!

Cậu cười tiêu sái, ngồi xuống đối diện cô, nâng bàn chân nhỏ nhắn lên xem xét sau đó thờ phào nhẹ nhõm, dỗ dành:

- Muội làm ta cũng tưởng là sâu lắm! Thật ra cũng mới có chút xíu thôi mà! Sau này mạnh mẽ hơn một chút, to gan hơn một chút mới đi theo ta hái thuốc được. Chứ muội mà cứ thực nữ mãi như vậy thì có ngày ta tức chết mất thôi!

Cô ngược mặt lên nhìn cậu, lộ ra đôi mắt to tròn đáng yêu cực độ, nhẹ nhàng nín lấy tay áo của cậu, ra giọng nài nỉ:

- Ca ca, muội thật sự là không muốn uống thứ thuốc đó! Huỳnh đừng để cho muội gặp tên thái y chết tiệt kia nữa!

Cậu ngửa mặt lên cười vui vẻ, đưa tay lên nuông chiều xoa đầu cô, gió khẽ thổi qua làm phát phơ mái tóc của cậu, ánh sáng hoàng hôn tô sắc cho đôi mắt phượng vừa quyến rũ vừa tà mị kia, cậu nói:

- Hi hi, muội ngốc quá, nếu như muội đã không muốn thì huỳnh cũng không cho muội đi đâu! Vết thương còn con này...chắc chắc mẩu thân ta xử lý nhẹ nhàng như trở bàn tay lun í!

Cô như trút đi được tảng đá lớn chèn ép trong lòng bấy giờ, trái tim chợt trùng xuống, lờ đi một nhịp. Vô thức, cô nâng tay lên, túm lấy cổ áo cậu, kéo lại gần mình. Khuôn mặt nóng ran và đỏ bừng, cô đặt nhẹ đôi môi của mình áp vào môi mềm mại của cậu.

Nụ hôn thật nồng nàn, đến mức mà bây giờ cô vẫn còn cảm nhận được dư vị trên khóe môi. Nó ngọt ngào, dịu dàng, nụ hôn đầu đời của cô. Nụ hôn còn vụng về lắm!

Mỗi sáng thức dậy, cô vẫn mãi bị đỏ bừng mặt khi nhớ đến điều ấy---

- Aaaa! Muội muội! Muội vừa làm gì đó? - Ngay khi nụ hôn vừa dứt, cậu đơ ba giây rồi đỏ bừng mặt trong càng đáng yêu.

Cô phui tay cổ đứng dậy khắp khềnh đi, mặt còn đỏ hơn, đỏ như cà chua chín gấc vậy:

- Không gì cả! Xem như tạ ơn huỳnh, mình đi tiếp đi, trời gần tối rồi!

Cậu chạy theo đuổi, miệng không ngừng lặp đi lặp lại câu đó mấy chục lần, sau cùng rồi mới hỏi e dè:

- Muội..muội....thích huỳnh?

Nhưng sau cùng hình như đã hối hận hay sao mà lại quay đi chỗ khác. Cô cười khúc khích, nắm chặt cánh tay cậu, gả vờ ngạc nhiên tột độ dò xét:

- Ai da! Huỳnh đoán sai rồi! Muội chưa hề thích huỳnh! Huỳnh nghĩ làm sao vậy?

Trên khuôn mặt cậu hiện lên một tầng đỏ ngượng ngùng. Sau đó lại xanh mét, âm thầm nuốt nước bọt bùi ngùi, kéo tay cô định đi tiếp:

- Huỳnh...huỳnh đùa thôi muội đừng để ý!

Đợi một lúc sau, cô mới tỉnh nghịch tiếp lời:

- Huỳnh thật ngốc quá! Muội đã yêu huỳnh mất rồi, yêu huỳnh từ cái lần đầu tiên gặp nhau trên cây hồ đào. Muội yêu anh chàng luôn cứ âm thầm làm thơ rồi viết trên lá đó. Muội yêu anh chàng luôn tự đọc thơ trên cành cây hồ đào! Muội yêu huỳnh, cho dù huỳnh rất dị, đôi khi còn rất ngốc nữa....

Cậu ngập ngừng:

- Huỳnh.....cũng yêu muội>

(Mika: Ai da cute wa ko chịu nổi!)

Bạn đang đọc truyện *Khuynh Quốc Khuynh Thành Thiên Tài Triệu Hồi Sư* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 9: Đoạn tình

**Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.*

"Viu" chỉ nghe một tiếng gió thoảng qua, trước mặt cô là 12 hắc ý nhân tất cả đều là thất cấp nhất giai, khuôn mặt chứa hoàn toàn sát khí. Mọi người không cảm dao cũng kiếm, không kiếm cũng là chủy,...Có vài tên hưng phấn run lên sề sề.

Điều đó cô liền thu vào đáy mắt, không cười, không nói, hàng mi khẽ nhủ lại rồi thôi. Nhưng cô đứng hiên ngang không sợ,, mặc cho tà áo bay bay trong gió. Đúng, cô đang chờ một người, mà người đó không sớm không muộn cũng phải tới, không thể không có mặt trong một chuyện quan trọng như vậy được...

"Bốp, bốp, bốp" Trong đêm đen, một thân ảnh phong lãnh mờ mờ ảo ảo dưới trăng đi ra, vỗ tay chậm chậm, khoé mắt nâng lên một tia tán thưởng. Là hắc! Viêm Vương, Hiên Viên Kỳ, đồng thời cũng là Tam hoàng tử LOng Hiên Đế quốc.

Cô cười thầm, hắc là cái gì cũng tốt, không những tiêu soái lại vừa ôn nhu, dịu dàng, văn võ song toàn, thơ ca tuyệt thế,...có thể nói hết cả ngày cũng được. Nhưng con người không ai là hoàn hảo, và điều mà làm cô đau khổ suốt bấy lâu nay: Hắc không hề yêu cô. Từ ngày mẫu thân hắc qua đời, từ ngày Thụ Thụ biến mất thì không còn ai có thể cho nụ cười ánh lên trên khuôn mặt hoàn mỹ ấy.

Cô nhìn hắc, khẽ cười nhẹ:

- Thử ngươi muốn có không có ở đây! Mau đi đi!

Hắc nhìn cô tà mị, môi khẽ cong, đôi mắt không hiện lên bất cứ một loại cảm xúc gì, trên tay chợt loé lên một cây quạt trắng, phất một cái, trước mặt bọn họ là một con chim to lớn, cánh dài 5m, thân dài 7 m làm cho mọi người không khỏi lo sợ. Đôi mắt nó hiện ra vẻ hung tàn đáng sợ, hướng vào đám sát thủ kên lên vài tiếng, sóng âm từ mỏ nó phát ra ngay lập tức giết chết 2 tên sinh lí yếu trong đó.

Hắc xoa đầu con chim đầy tán thưởng rồi chậm rãi quay qua cô cười đắc thắng:

- Tất nhiên là ta biết chứ, ta đã chứng kiến tất cả rồi. Ngươi dám dấu nó đi thì ta dám đòi nó lại, Vãn, ngươi ngay lập tức đi tìm con ung kia cho ta. Bảo nó đưa vật ra, không nghe lời thì giết không tha, ngươi không được nhân nhượng, bằng không người chết sẽ là ngươi!

Vãn sợ hãi tru lên một tiếng tan thương đau khổ rồi nặng nhọc cất cánh bay đi. Thầm oán thán, dạo này tại so chủ nhân mình tàn nhẫn thế, không còn như ngày xưa nữa. Chủ nhân, ngươi quên Nguyệt tiểu thư rồi sao?

Chương 10: Ta sẽ không yêu ai (1)

Trước mắt cô, dáng y đứng thấp thoáng trong bức màn đêm toả sáng rực rỡ. Màn sương mù che phủ khiến cho vật ảo pháp phối lúc ẩn lúc hiện tuyệt đẹp.

Cô đứng đó có chút hụt hẫng, như đang vớ được một sợi dây thừng trong hồ sâu lại bị vụt mất. Hạnh phúc đến với cô chủ như là một giấc mộng thoáng qua nhẹ nhàng, nhiều khi cô cũng tự hỏi liệu hân cô như những đám mây trôi trên kia, tình yêu ngọt ngào hôm ấy dễ dàng mất đi sau một cơn gió nhẹ.

Đối với hân cô là gì? Một cơn người qua đường tầm thường, một công cụ để lợi dụng, hết giá trị thì vứt? Một người bạn bình thường, mối quan hệ mà bấy lâu nay cô vẫn sợ? Hay chỉ là một cuộc tình thoáng qua? Đến bây giờ chính cô cũng không biết nữa. Minh thật ngốc, yêu hân lâu đến như vậy mà quáng không cần đáp trả, đến rốt cuộc cũng không tài nào biết hân đang nghĩ gì.

Viêm Vương, như đã gọi là Tam hoàng tử cất chất giọng vương giả lên, khuôn mặt anh tuấn nhìn như muốn xuyên thấu làm người cô đau đớn vạn phần:

- Nếu người ngoan ngoãn thì có lẽ mọi chuyện sẽ êm đẹp hơn. Đi theo ta, hoặc chết.

Cổ gằng cho những giọt nước mắt không rơi ra, trái tim thổn thức nghẹn ngào. Cô không hiểu, thế nào mới là đủ đây? Tam vương gia tam hoàng tử, hân thiếu gì, quyền lực trong tay muốn cũng có thể gây dựng lại nhưng một người đã chết thì mãi mãi không gặp lại. Hư danh đó thì có thể làm được gì?

Như hiểu được tất cả tiếng lòng đang gào thét trong thâm tâm của cô, hân mỉm cười, một nụ cười nhẹ thoáng chút trên bờ môi kia, đôi mắt nâu phát ra nhuệ quang thật đáng sợ, là đáng sợ nhất trong đáng sợ làm cho con người khác tê liệt:

- Hừ! Muội quá nhu nhược rồi, khi xưa chúng ta được học như thế nào?:

Chân tình là nhất thời

Quyền lực là một đời

Nghe xong cô co rút lại nuốt miệng hơi:

- Thế còn Thư nhi, người quên nàng rồi hay sao? Muội ấy luôn nghĩ về huynh như thế nào? Một chàng trai linh lợi hoạt bát không bị vấy bẩn bởi đấu tranh trong cung. Giờ người nhìn xem người đã thành loại người gì rồi hả? Người nói xem ng...

Chưa kịp nói hết câu, cô đã phun ra một ngụm máu. Cảm giác đau đớn truyền đến, ngấm sâu vào cơ thể xinh đẹp, bộ áo bị nhiễm đỏ son, nhưng không đẹp khi khuôn mặt đã chẳng hồng hào như trước nữa. Một thanh kiếm dài và sắc đã sớm ghim vào lồng ngực tựa lúc nào không hay biết.

- Chuyện năm xưa người đừng quên là ai làm. Người đẩy muội ấy xuống vực thẳm, mãi mãi chìm sâu dưới dòng thác lũ đó. Hôm nay ta không tính với người là không được!!!- Hân giận dữ đến nỗi từng đường gân xanh nổi lên trên trán, đôi mắt rực lửa kiên định nhìn như muốn ăn tươi nuốt sống cô.

Nhưng cô không khóc, mãi mãi không khóc vì đến lúc này, cô vẫn luôn tin hân sẽ không làm như vậy, tàn độc như vậy, đến bây giờ cô vẫn còn ngây thơ nghĩ, nếu mình mạnh mẽ hơn, mạnh mẽ hơn nữa thì chàng trai năm xưa ấy liệu có quay trở lại không.

Chớp mắt đã qua mấy cái xuân hạ thu đông, ba người bằng hữu trẻ, nàng, cô, cậu cùng sánh đôi bước trên con đường mòn dài vô tận, bắt chợt nàng ngã xuống con thác lũ năm xưa, mãi mãi vui trong dòng suối chảy mạnh. Cậu thì đứng trên cao nhìn xuống cô bằng đôi mắt lạnh lùng, ngồi trên cái ngai vương gi vô cùng được sùng ái, còn cô...

Bạn đang đọc truyện *Khuyneh Quốc Khuyneh Thành Thiên Tài Triệu Hồi Sư* được tài miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tài miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 11: Ta sẽ không yêu ai (2)

Nước mắt là chảy rơi xuống, xuống đến cừu tuyến rồi, cô mới nhận ra, chính cô là người đã gây ra chuyện này, cô đẩy Thư Thư ngã xuống nước chỉ vì ghen tuông hờn dỗi với nàng, chỉ vì cô không đẹp bằng, không thanh tú bằng, khí chất lại không bằng. Khi ấy nàng là Tiểu Đệ Nhất Thiên Tài Khuyneh Thành, còn cô chỉ đứng thứ hai nên ít được người nhắc đến. Cậu ngưỡng mộ nàng, cùng kết thâm giao, uống một ly rượu hoa quả, dưới vườn đào trong hậu hoa viên cười nói vui vẻ, ba người kết nghĩa bằng hữu như trong Tam Quốc Chiến, khi ấy nàng được giao là Quan Vũ, cậu lại phân Lưu Bị, còn cô thì giật lấy Trương Phi, nói chuyện như các nam nhi hảo hán cười cười nói nói hi hi ha ha rất vui vẻ, rất tiêu dao.

Nhưng trong lòng cô luôn luôn thầm ganh tị, muốn được là nàng, như nàng. Một ngày nọ khi đang đi hái thuốc thì gặp một dòng thác lớn, núi rừng trập trùng sau lớp sương mờ bao phủ thật giống bông lai, không hơn, không kém. Nhân lúc chỉ còn hai người, cậu thì đi tản bộ vòng qua con thác, một cơn gió mãnh liệt trong cô đang trào dâng từng giờ từng giờ không ngừng gào thét đẩy nàng xuống đi, tất cả của nàng sẽ là của người.

Lúc đó cô vẫn không muốn đẩy, vẫn kìm nén, cho đến khi nàng quay đầu lại nở nụ cười xinh đẹp kiều diễm:

- Tỷ tỷ à, nhìn này nhìn này, người nhìn bông hoa này có đẹp với muội không?

Đoá hoa màu xanh nhàn nhạt nằm cánh vui mắt, lứt thướt tha trên mái tóc suôn mượt láng bóng của nàng, nụ cười rạng rỡ, đôi mắt long lanh khiến cô tức giận.

Một cảm giác quyết liệt: Cô phải đẩy!

Tại sao? Tại sao những thứ tốt đẹp nhất đều là của nàng, bông hoa ấy, địa vị, danh thế, cô đều không bằng ở mọi khoản, không bằng cả một góc váy hay sao? Không thể, từ khi nàng xuất hiện cô đã chìm vào quên lãng, khi nàng được sinh ra cô đã trở nên mờ nhạt trong mắt mọi người, không được, không được!

Bàn tay trắng nõn nà của cô vừa giờ ra đã nhanh chóng tiến nàng xuống con thác từ trên kia.

Nàng chỉ trơ mắt ngây thơ nhìn, khuôn mặt, nhợt nhạt, môi mấp máy không thành tiếng, há ra rồi lại thôi nhưng cô đọc được khẩu hình miệng: "Tỷ.....sao.....tỷ.....lại....."

Đến khi sắp bị cuốn vào dòng nước xoáy, nàng hét lên, không bị thương, không phần uất chi pha một chút cô độc lạnh lẽo đến thấu xương: "Tỷ muội trong phủ đối với ta không tốt, nhưng vẫn còn tỷ, không ngờ, ngay cả tỷ cũng không thể dung ta,.....ta thật tệ....."

"Bùm" Nàng rơi xuống, bị chôn vùi giữa bọt nước trắng xoá.

Thiên tài, thật cô đơn, sống trong sự ganh ghét và đố kỵ của mọi người, Nàng muốn làm người thường, không sinh ra trong vọng tộc, sống một đời tiêu dao ẩm no không lo nghĩ.

Nhưng là mơ thời.....

Thư Thư, tỷ xin lỗi, muội không xứng với tỷ, là một người ích kỷ. Muội....Tỷ xin lỗi.....Nước mắt vẫn rơi nhớ lại những năm tháng phần uất khi ấy, cô đau lòng bao nhiêu thì bây giờ lại đau thương bấy nhiêu, vết sẹo trong lòng bị xé ra, đau biết bao....

Bạn đang đọc truyện *Khuyên Quốc Khuyên Thành Thiên Tài Triệu Hồi Sư* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chăm)Net**.

Chương 12: Ta sẽ không yêu ai(3)

Nhưng rồi, trước lúc đôi mắt của cô không còn có thể ánh lên sắc màu của cuộc sống nữa thì bất ngờ thay, một ý nghĩ thoáng qua đầu. Là hấn, dù thế nào, dù cho hấn có hận nàng đến thế nào, dù cho hấn cuối cùng cũng là một con người không có trái tim, là người tự tay giết chết cô. Thì chính cô cũng bỗng nhiên bật ra một câu hỏi mà chính mình còn thấy quá ngu si vọng tưởng:

-Kỳ ca, trả lời muội một câu hỏi cuối cùng được không?

Thoáng qua trong ánh mắt hấn ta là sự chế giễu dành cho một người nữ nhân ngu ngốc, nhu nhược, nhưng vẫn âm trầm, khe khẽ gật đầu ngầm đồng ý. Nể tình bằng hữu lâu năm, nể tình thanh mai trúc mã, nể tình....Thư nhi, hấn vẫn chấp nhận mặc dù vẫn biết câu hỏi cổ hữu là gì, vẫn biết câu trả lời vẫn mãi mãi chỉ có một:

- Được.

Cô ôm lòng ngực, hít thở một hơi thật sâu, nói thật rõ ràng, vì cô sợ lời nói còn chưa nói hết đã không còn nhìn thấy được ánh trắng sáng đêm nay nữa rồi:

- Sau tất cả mọi chuyện, sau tất cả những gì muội đã làm, thì huynh...huynh đã bao giờ động lòng chưa? Một chút rung động cũng được, một nhịp đập hơi lệch cũng được...

"Soạt" Những cánh hoa đào theo gió cuốn đi, hấn rút kiếm ra, tra ngay vào vỏ, khuôn mặt lạnh lùng mãi mãi không đổi của một bậc đế vương, thật kiên quyết xoay người đi, giọng nói băng lãnh chẳng khác như một con gió nhẹ, làm người ta cứ ngỡ đó không phải là lời hấn nói mà là lời thì thầm của gió đúng hơn:

- Không, trước không, sau không, người...đã từng là ánh sáng của cuộc sống ta, đã từng là thiên thần, nhưng giờ thì không phải, đó là cái ngày người dùng máu của Thư nhi rửa trôi lớp mặt nạ giả tạo ấy!

Một chút ghen tức, một chút hận thù vu vơ. Hừ, Thư nhi, Thư nhi lúc nào cũng là Thư nhi, trong mắt hấn đã bao giờ có cô chưa? Chưa bao giờ, từng là ánh sáng, từng là hi vọng, đúng quá thật là nực cười, một lời nói như vậy mà cũng nói được, nực cười hết sức, hài quá thể:

- Hahaha! Hừm, nghe rất xuôi tai, rất êm tai! Ha ha ha!!!

- Muội điên rồi!

- Đúng, là muội điên rồi, là muội điên nên mới đem lòng yêu một người như huynh, là muội mê muội mới hi sinh tất cả vì huynh! Muội thật ngu, trên đời này có rất nhiều con đường để chọn, có rất nhiều tương lai rộng mở. Nếu không chọn huynh, muội sẽ sống rất hạnh phúc, vô cùng vui vẻ. Nhưng vì huynh, muội đã hi sinh nhiều thứ, nhiều đến nỗi mà muội không thể nhớ nổi, không thể đong đếm bằng bất kể thứ gì. Cho đến bây giờ mới thấy mình quá ngu! Ha ha ha!- Cô cuồng dại, cô gào thét đến khan cổ họng. Ho sục sục một hơi mới im lặng một chút thở hắt lên nói tiếp- Biết gì không? Con hạc của huynh, không thể đuổi theo được đại bàng của muội, vì sao? Vì tất cả những sinh lực còn lại của muội, đều dồn lại vào nó...

Hấn cười khẩy, quạt phát phát, lông vũ bay bay tán lạn, những lọn tóc đen nhánh phiêu diêu trong gió, khuôn mặt nhếch lên thành một nụ cười nhẹ:

- Ta có ngu mới không biết. Nhưng đại bàng, bay mà không có hướng, đến có ngày sẽ mệt, lúc đó cả viên thần ngọc và sừng vật vẫn không giữ được, ta sẽ thu dọn tàn cuộc...

Không đợi cho hấn nói tiếp, xen vào lại là tiếng cười xé tâm can, thế lương và đơng độc của cô, như muốn rách toạc bức màn đêm mờ mờ ảo ảo này, như muốn hoá

thành chim cao vút bay không điểm dừng:

- Nhưng có một điều huynh lại không thể nà lòng trước được. Đó chính là, viên ngọc vẫn còn chủ!

- Cái gì?

- Không ngờ đúng không? Đoán xem là ai, ngoài huynh thì còn ai? Là Thụ nhi, Tiểu Thiên Thụ còn sống, muội ấy còn sống!

Bạn đang đọc truyện *Khuynh Quốc Khuynh Thành Thiên Tài Triệu Hồi Sư* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 13: Ngoảnh đầu nhìn lại, người xưa đi rồi!

- Người, người điên rồi, người....- Hấn phất tay không thể tin vào sự thật làm cô ngã quỵ xuống đất.

Cô ngồi xuống, hai hàng nước mắt cứ thế trào ra, cắn răng nói tiếp, nhếch môi thành một nụ cười chua chát không thành lời:

- Đúng, ta như người điên khi vừa mới nghe tin đó đấy! Người còn nhớ ngọc Lưu Ly không, thứ ả chứa hơn một nửa tu vi của Thụ nhi...vài tuần trước, ta chợt thấy nó sáng lên, nguồn lực lượng tích trữ trong đó, đã biến mất! Người nghĩ xem?

Hấn mím môi, chôn chân dưới đất.

Cô thấy vậy đặc ý nói tiếp:

- Đúng vậy, là muội ấy đã được hấp thụ hoa đào Phong Thần, giải phóng nguồn năng lượng. Ta đã thử đi tìm kiếm, may thay mới hôm qua đây thôi, thần thú của ta đã tìm được muội ấy.

Hấn như chôn chân dưới đất, không thể nói được tiếng nào, rơi vào trầm tư, khuôn mặt anh tuấn ó một) chút gọn sóng dao động theo từng đợt nhẹ nhàng như mặt trên của đại dương, nhưng trong lòng kích động khôn cùng không thể tả xiết. Thăm tâm không ngừng reo lên sung sướng Thụ nhi đã về rồi. Nghĩ đoạn, hấn chớp lấy cả vai cô rung lắc dữ dội, điên cuồng hỏi:

- MUỘI ẤY, MUỘI ẤY GIỜ ĐANG Ở ĐÂU???

- Người tưởng...Hộc...ta sẽ dễ dàng nói ra hay sao?- Cô phun ra một ngụm máu, bàn tay nhỏ nhắn không đủ lực muốn nhào người nằm xuống đất, vậy mà vẫn cứ cố chống cự ngồi dậy- Hahaha, ta nguyện rửa người, kiếp này ta không thể không yêu người, người không thể ngừng tương tư Thụ nhi, vậy ta nguyện rửa người, đời này kiếp này, muội ấy sẽ kinh tởm người, sẽ không bao giờ yêu người. Hahahaha

Hấn buông tay ra, kinh hoàng nhìn cô người con gái như thiên sứ khi xưa đã từng là cuộc sống của hấn, cho đến ngày cô giết A Thụ, cô đã trở thành ác quỷ, người con gái xưa ko còn....

- Muội điên rồi!

- KHÔNG!!!TA KHÔNG ĐIÊN!!!- Cô ném một vớ gì sáng sáng lại phía hấn rồi ngã vật xuống tựa như cành liễu chết rồi héo khô, đôi mắt vẫn mở to nhưng không tràn đầy sức sống như trước mà là một hồ sâu không đáy đáng sợ.

Trên bầu trời, ánh trăng vẫn dịu dàng, vàng trắng sáng vẫn đẹp, đôi lúc còn có vài sợi mây vắt ngang qua như sự tình đau lòng phía dưới nó không hề nhìn thấy và chưa từng xảy ra vậy.

Hấn nhặt thứ cô vừa ném tới: Ngọc Lưu Ly, nó mang màu tối sẫm và đau thương. Thụ nhi đã tìm thấy, nhưng thay vào đó cô phải ra đi. Tại sao vậy, hấn làm việc này, tranh đấu đến thế này là kinh tởm lắm sao? Thiên Thụ muội có hận hấn không?

Lấy lại nét bình tĩnh, lãnh đạm như lúc trước, hấn xoay gót bỏ đi,thì thể đã để cho bọn thuộc hạ dọn, còn bây giờ, hấn muốn ở một mình, chỉ một mình mà thôi.

Sải bước trên con đường lát gạch bằng đá trong phủ Tam hoàng tử, gió lạnh hiu hiu thổi vờn qua mái tóc đen, trước mặt cỏ xanh nước biếc, hoa đào nở rộ một mảng trời rơi là tả khắp lối đi mà lòng trống rỗng, con tim đau nhức.

Càng bước lên cao thì càng cô đơn, vạn vật chung quy từ mấy năm trước đến nay đã không bao giờ thay đổi, chỉ có lòng hấn đổi thay, cô cũng không còn, Thụ muội giờ đã trôi dạt về nơi đâu. Đến bây giờ ngoảnh đầu nhìn lại ký ức xưa cũ cũng chỉ còn có thể muối tiếc lắc đầu cho vào một góc tuổi thơ kỉ niệm đẹp.

Hấn đưa tay ra đón những cánh hoa đào rơi.Hai cánh hoa sẽ sẽ đáp xuống lòng bàn tay của hấn, hương thơm ngát ngai khó tả, gió phất phơ tà áo trắng tung bay, mái tóc dài khẽ khàng đung đưa lướt nhẹ qua khuôn mặt anh tuấn.

Một cơn gió mạnh hơn chợt thổi qua.

Trong lòng bàn tay của hấn chẳng còn gì....

Bạn đang đọc truyện *Khuynh Quốc Khuynh Thành Thiên Tài Triệu Hồi Sư* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **wWw.EbookFull.Net**.

Chương 14: Muốn ra ngoài!!!

Nàng vừa mới khỏi vết thương lưng chừng mới vài tuần liền nài ni Thiên Dạ cho đi vào thành. Nhưng với danh y là một thầy thuốc cao cấp, Tiểu Dạ không bao giờ có thể chấp nhận điều đó:

- Tỷ tỷ, người đợi qua tháng này đi.

- Không được!

- Hết tuần.

- Không!

- Phải hôm nay à?

- Đúng!

Thấy nàng cứng đầu quá, ngay cả Dạ cũng muốn nổi quạu, cau có quay mặt đi, tay lật lật giờ giờ cuốn y dược đang đọc dở mà ngó lơ, dù ngoài là đang đọc nhưng trong tâm thì không có tiếp thu được cái tí tí ông cụ nào hết. Thực chất, nó(Dạ Dạ) không sợ nàng, thậm chí còn không coi nàng ra cái củ cà rốt khoai tây gì, nhưng nàng là người mà nó chọn, không thể buông tha dễ dàng được. Chủ nhân ngàn năm có một, nó không đủ kiên nhẫn mà đợi thêm ngàn năm nữa.

Hạ Đào tỷ bước vào hang, trên tay là bát cháo nóng hôi toả mùi thơm phức của thịt heo rừng hầm, trên người vận bộ đào y kinh điển, nở một nụ cười nhẹ dõ dành nó không thôi, vừa đặt bát cháo năm gọn tron* tay nàng:

- Haizz. Thử nhì vô cùng quyết đoán, nếu đã hạ quyết tâm rồi thì dù hôm nay ngươi có đánh sập cửa động thì muội ấy cũng sẽ tìm cách chui ra cho bằng được.

Nó gấp cuốn sách lại để ngay ngắn trên bàn quạu quọ, vận một bộ bạch y hờ hững. Đúng rồi! vì Thiên Dạ nhà ta là hồ ly trắng chín đuôi mà, kiểu gì cũng ưa màu trắng hơn. Vì màu trắng là màu của sự tinh khiết và trong sạch, hơn nữa, màu trắng, là tên của mẹ nó: Ân Tố Tố....người đã vì nó mà qua đời, lấy một mạng đổi một mạng:

- Tại sao phải là hôm nay?

Nàng đáp gọn lỏn, húp một cái sạch bát không cần rửa:

- Ừm, vì hôm nay là Hội tỷ vô, ta muốn phân tài cao thấp, thử test xem năng lực mình tới đâu!

Đào tỷ nhũn mày, cau có khó hiểu, đưa bàn tay thon thon dài dài ra chỉnh lại giường đệm của nàng, đôi mắt trong veo, tròn như hai hạt nhãn hiện lên sự hiếu kỳ:

- Test?

Ồi chết, nó với nàng quên mất, tỷ ấy đâu phải là người của thế giới hiện đại đâu mà text với chả test, là tại nàng sơ suất quen miệng thôi. Nó e hèm sửa giọng lại, không quên liếc xéo cho nàng một cái, đôi mắt hình viên đạn đe dọa vô cùng đáng sợ:

- Không, lâu ngày bị chập cái mạch nào nên mới nói lẹo lếu ấy, là kiểm tra, kiểm tra.

Tỷ ấy nhìn nàng rồi lại nhìn nó cả nửa ngày mà vẫn không hiểu được chuyện con cóc gì đang xảy ra nữa, chỉ biết sâu trong chuyện này là một thứ nghi vấn vô cùng khó hiểu. Nghi đoạn đành đánh thụt thờ dài bụng chén không ra.

Đào tỷ vừa dứt gót thì nó lườm nàng, nàng liếc nó vô cùng căng thẳng, thiếu điều nữa là ăn tươi nuốt sống nhau luôn cho rồi.

- Aaaaaaaaaa!- Không phải giọng của nó, cũng chẳng phải của nàng, mà là....Đào tỷ?

Nàng nhanh nhẹn vén chăn chạy ra trước, noa cũng lò dò theo sau, đi ra ngoài liền thấy một cảnh tượng bất ngờ đến mức tỷ muốn ngã quay đùng ra xiu, may mắn là vì theo nàng bấy lâu nên cũng gặp nhiều chuyện ngộ lý đời rồi nên mới có thể trụ cũng bám vào vách đá.

Một con đại bàng, miệng ngậm một viên ngọc to bằng lòng bàn tay của trẻ em, lông trắng to như tuyết đôi mắt cũng trắng dã, tròn đen co rụt lại, thân hình cao lớn gấp đôi cửa động nên không vào được, hơn nữa là toàn thân đang đầm máu ướt sũng một màu đỏ tươi. Máu nhỏ tóang tóang xuống nền đất, thấm vào thành màu nâu sẫm, nhưng lại không bốc lên hơi tanh.

Vừa thấy dáng vấp màu lam của nàng, đại bàng đã mừng quýnh quẩng lên vỗ cánh ngã xuống đất, miệng không ngừng kêu:

- Nguyệt Thiên Thư, chủ tử, tỷ tỷ của ngươi chết rồi, người hủy bỏ khế ước với ta rồi...

Đúng vậy, khi chủ nhân khế ước của một con thú chết đi, nếu là thần thú thì tự hủy bỏ khế ước, còn không chỉ mang một chữ Chết...

Bạn đang đọc truyện *Khuyên Quốc Khuyên Thành Thiên Tài Triệu Hồi Sư* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 15: Ngọc bội ngàn năm

Nó mang cơ thể của Bạch Điều đại bàng đẩy vào nhà, may thay là thần thú cao cấp cho nên khi bị huy bỏ khế ước lại không chết, chỉ mất đi một cấp tu vi lực, nội tạng...ừm có chút thay đổi. Nàng hiểu kỳ nhất viên ngọc đang nằm lẫn dưới đất, nó có màu xanh nhạt của biển cả, nhưng lại mang theo sắc trời dịu dịu không một gợn mây, toả ra hơi lạnh nhàn nhạt thật dễ chịu:

- Hạ Đào tỷ, cảm thứ này giúp muội, muội đi giúp Thiên Dạ.

Tỷ ấy vươn tay ra định đón lấy, nhất thời đại bàng tru lên một tiếng dài như phản đối, trông mắt mờ trùng trùng ngăn cản, Nhưng nào đâu còn kịp nữa, nàng vừa buông tay cho ngọc rơi xuống lòng tay Hạ Đào thì.....

- Aaaa!- Viên ngọc nóng lên, toả khói nghi ngút như lửa gặp nước, bàn tay Đào bị bỏng một mảng ửng hồng liền cho viên hòn ngọc rơi bộp xuống đất, không biết ra sao lại lăn lổn lổn lại chỗ nàng.

Thiên Dạ đứng nhìn miệng mồm há hốc, nàng không biết, Đào tỷ không biết nhưng mà nó biết, loại tinh lực này, loại sức mạnh này mười ngàn năm về trước đã giết chết mẹ nàng: Cửu Hồn Châu!!!

Cửu Hồn Châu nốt linh hồn của Cửu Vỹ Yêu Hồ, Mai Giáng Hạ, mẹ của nó, bao năm nay uống công tìm kiếm không thấy, ai ngờ vừa mới gặp chủ nhân, viên ngọc lại tự nhiên từ trên trời rơi xuống lọt vào tay cậu chủ nhân. Người này, người con gái này quả không hữu danh vô thực là người duy nhất có thể giúp nó!

Ngàn năm về trước, Cửu Hồn Châu không mang tên là Cửu Hồn Châu mà là Tinh Hồn Châu Sơ Nguyên, là loại thuốc gấu duy nhất để giải được độc của Sơ Nguyên Thảo trên người nó, nhưng muốn viên ngọc này làm việc thì phải đổi một linh hồn, linh hồn có tu vi càng mạnh thì hiệu suất thành công lại càng cao. Năm đó, khi nó mới oe oe cất tiếng khóc chào đời thì mẹ hay tin, cha nó đã chết dưới chiến trường của người phạm nhân vì trung với một tên chủ tử độc ác. Chỉ còn lại nó là người thân, mẹ không còn cách nào hết liền liều mình sử dụng Tinh Hồn Châu Sơ Nguyên chữa trị cho nó. Vì vậy khi nó vừa mới tỉnh dậy đã không thấy bất kì ai bên cạnh, ngoại trừ Lệ Chi, nha đầu tâm phúc của Mai Giáng Hạ kể lại cho nó hay tin.

Lệ Chi thực chất chính là một con mãng xà nữ vương, vì mang ân của mẹ nên đi theo hơn hai ngàn năm, nay mẹ nó chết nên bây giờ lại bám theo nó, kể chuyện lại cho nó sự tình như thế nào. Ngày nó tìm được chủ nhân ở một thế giới khác là ngày mà Lệ Chi đăng cơ là Mãng Xà Nữ Vương nên không đi theo nó được, phải trở về canh giữ vùng núi Đông Sơn, cai trị, chờ ngày nó đưa chủ nhân về để khế ước.

Không ngờ, chuyện này lại nhanh hơn nó nghĩ nhiều.

Một giọt lệ tràn trên khoé mắt, mẹ ơi, người nơi đâu, nữ nào để con bơ vơ giữa đời này....

Bạn đang đọc truyện *Khuynh Quốc Khuynh Thành Thiên Tài Triệu Hồi Sư* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 16: Ưu Hồn Châu là của nàng....

Nàng nhặt lại viên ngọc lên. Lại là cái cảm giác dễ chịu đó, nhưng tại sao....tại sao nó lại bài xích với Hạ Đào tỷ như vậy? Nàng mệt mỏi nằm oặt lên bàn đá, vịn về viên ngọc, chợt nhớ đến cái nam tử vô danh đó liền ngay lập tức đỏ mặt. Hết hồ ly đến nam tử lạ mặt kêu mình là vương phi gì gì đó rồi lại có một con sinh vật lạ họ đại bàng bay đến trước cửa nhà đưa cho một viên ngọc không biết để làm cái gì, đúng là làm người ta tức chết, tức chết cơ mà!:

- Dạ Dạ, ta muốn vút thứ....

- KHÔNG!!!-Nó gầm lên hoảng hốt, thiếu điều bay thẳng đến chỗ nàng đoạt lấy bảo vật, đôi mắt tròn tròn tự nhủ không thể nào để cho chuyện đó có thể xảy ra được, nhất định là không!

Nó ngồi xuống bàn, nắm ngón tay thon dài chìa ra, bên trong là một luồng khí đen nồng đậm: Hắc hệ. Nó à thiên tài tam tu, Quang Hắc Hoá, nên việc nàng thấy quả cầu này cũng không có gì lạ lại, nhưng hôm nay ns đậm đặc hơn thường lệ nhiều, nó nói như ra lệnh:

- Đặt xuống!

Thật sự Đào tỷ ta và chuy nhân vật chính chỉ muốn đứng lên và cho bé Dạ này một bạt tay cho chữa cái tật nói hõn, nhưng bây giờ thì điều đó không còn quan trọng nữa, điều quan trọng nhất đó chính là xem xem cái chuyện gì sẽ xảy ra tiếp theo.

(Mika: Vì cái tội bà tám thích hóng ấy mà! Ahihì!

Đào và Thư* xách dép, nở nụ cười mang rợ* Nói lại xem babe~

Mika* khuôn mặt đáng thương, xách dép, vác chân lên cổ chuẩn bị chạy*: Dạ, hông có gì hết trơn á!* co giò chạy vút lên trời tìm Thánh Gióng ca ca cứu mạng, nước mắt chảy thành một dòng sông và đó là sự tích ra đời của dòng sông Amazon vĩ đại chứa 20% là nước của toàn cầu như hiện nay*>=<)

Nàng nghe lời rầm rập nhẹ nhàng đặt xuống rồi chống cằm ngưỡng mắt lên xem.

Một luồng khí lạnh chảy dọc khắp hang rồi hội tụ vào viên ngọc, quả cầu của nó áp sát vào cho đến khi nuốt chửng được thứ màu xanh đang nằm trên bàn kia, khuôn mặt nó tái nhợt. Nó cẩn thận kéo dài quả cầu, một hạt ngọc nhỏ bằng ngón tay út tròn trịa đi ra, rơi bộp xuống bàn, lăn lăn một tẹo rồi lại đứng yên thành một chỗ. Một viên khác lại ra, một viên nữa, viên nữa.....

Cho đến khi nó đếm đến con số mười thì Dạ Dạ dừng lại, quả cầu cũng lụi dần, lụi dần rồi biến mất như ngọn lửa đã tàn lụi.

Còn chưa hiểu được chuyện gì xảy ra thì nó lại lấy trong người ra một viên bảo châu nhỏ hơn Tinh Hồn Châu một chút màu tím sẫm, là tín vật của Lệ Chi trao cho nó, và một viên một vàng, là một nguồn chân khí còn lại của cha.

-A- Đào tỷ tỷ đã biết được là nó rốt cục đang làm gì, nó đang xâu ngọc, tách châu! Một việc làm cần sự tập trung cao độ đến mức tuyệt đối. Nhưng cũng cần đến nửa phần công lực, chẳng khác gì là chỉ trả cả nửa cái mạng.

Quả cầu tím tiếp theo lại xuất hiện, nàng và tỷ không thể nào ngăn cản được nó nữa, chỉ biết trơ mắt đó đứng nhìn với vô vàn câu hỏi. Tại sao phải làm như vậy, hai thứ trong người của Dạ Dạ vừa mới lấy ra là gì và những thứ đó quan trọng với nó như thế nào.

Những câu hỏi này vẫn phải đợi cho đến khi mọi chuyện xong xuôi rồi mới có thể hỏi cho ra nhẽ.

Hai canh giờ sau....

Xâu chuỗi đá tím, xanh ngọc và vàng đang nằm trên bàn, nó mệt mỏi đến mức sức tàn lực kiệt, trên người không còn toát ra được chút sức sống nào. hết, ra hiệu cho nàng đeo vào, miệng khô khốc:

- Tỷ tỷ, nếu để ngoài không thì người xấu sẽ nhận ra, nó không bài xích với tỷ vì thuộc về tỷ. Có thể cứu tỷ trong hoàn cảnh bị đuổi nước, hoặc muốn đến thành Thủy Cung Dương (Một địa danh trong dị giới này, là nơi sinh sống của loài trai, sao, cá,...biển tồn tại, đều là Thần Thú quý, được nhờ một loài Dương Long cai trị), trong mùa đông sẽ giữ ấm, mùa hè làm mát. Và nhờ thứ đá tím kia, mắt tỷ có thể nhìn trong bóng tối như ban ngày.

Nàng ngẩng người, không đùa chứ, làm gì mà nó nói ghê thế? Thứ nhất, cái thứ này còn có cô hồn quỷ ám nào mà muốn đoạt lấy hay sao? Thứ hai, nàng thà chết dưới tay kẻ thù còn hơn là chết vì đuối nhà, bà đã6 đứng trong top 10 các tay bơi cừ khôi khắp thế giới đấy! Thứ ba, nàng đi đâu thì đi chứ không bao giờ, không bao giờ muốn đến thành Thủy Cung Dương đâu, never! Cuối cùng, nàng không cần cái khả năng quái dị nhìn trong bóng tối làm gì nhé, để xem lên người ta à? Bà đây không rảnh!

Nhưng, Cửu Hồn Châu thuộc về nàng, Cửu Hồn Châu là của nàng..

Đôi mắt loé lên ngạo khí ngợp trời, đeo chiếc vòng vào lại thêm phần sắc sảo. Mỗi khe cong thành nụ cười nhẹ, con gió thoảng qua, một cánh anh đào nằm trong lòng tay...

Bạn đang đọc truyện *Khuynh Quốc Khuynh Thành Thiên Tài Triệu Hồi Sư* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 17: Đi ra ngoài

- Nhưng điều này sẽ không thể ngăn tỷ ra ngoài đâu!- Nàng nhìn nó với đôi mắt dò xét, cho dù rằng có hay không có chiếc vòng thì ý định của nàng hoàn toàn không thay đổi.

Không thể nói gì hơn, chỉ thấy Dạ Dạ thờ ơ, phát tay áo thu vào bên trong những viên ngọc thừa, đôi mi dài và dày rũ xuống che đôi mắt trong veo như biển lặng, đôi môi anh đào nho nhỏ chỉ nâng lên thành một nụ cười nhẹ bất lực ưu tư.

Nàng quên mất, Tiểu Dạ nhà ta cũng là một đại mỹ nhân đấy! Người ta nói, mỹ nhân đẹp nhá khi sầu, và đây là cảnh mà khiến nhiều nan tử muốn bỏ vợ bỏ con chạy theo một tiểu nữ tử vất mũi chưa sạch này đây! Thật là đau lòng, đau lòng.

- Tuy thôi, muội vào động tĩnh dưỡng đây, đừng gây quá nhiều sự chú ý là được. - Nói rồi nó quay đầu vào trong phòng của mình thật, hiện tại không phải là lúc để đôi co với nàng, mà nó còn phải thông báo cho Lệ chi biết trước rồi từ từ hần tính sau. Đi chơi một ngày, không sao không sao, cùng lắm là đi ti thí với vài người lấy thêm một chút kinh nghiệm cũng chẳng sao cả.

Nàng vui vui mừng mừng ngóc đầu dậy, lấy trong tủ quần áo ra một bộ đặc công đen mà Đào tỷ đã thiết kế riêng cho nàng từ lâu, với một thắt lưng màu xám xám. Vạt bộ hở đôi chân dài nõn nà và vòng ngực lồ lộ đầy đủ, có phần hơi đầy đặn. Kiểm vắt bên hông là một thanh kiếm mà sư phụ Huyết Băng Linh đã tặng làm quà bái sư, cũng chính là thanh kiếm của Lam Cẩm Vân, mẹ nàng được lưu truyền trong giang hồ là Huyết Kiếm hay còn được gọi là Tử Kiếm, giết chết bao nhiêu mạng người. Lần này nàng đi du ngoạn một phen thế nào cũng tạo ra một đợt sóng không hề nhỏ về nó

Hạ Đào nhìn Thiên Thư một lúc rồi chìm vào trầm tư, hai hàng chân mày nhíu chặt, cuối cùng không nhịn được nữa đành đi vào trong, không lâu sau đem ra một bộ áo khoác màu đen kéo dài từ đầu đến chân, có mũ rộng khoác lên người nàng. Áo khá dài nhưng cũng không dày cho lắm, lộ ra đôi giày da đơn giản mềm dễ dàng di chuyển:

- Ừm, tỷ cho muội đi đây! Nhờ cẩn thận!- Nói rồi Đào tỷ khoác mũ trùm lên che khuất cả khuôn mặt của nàng, chỉ làm khéo lộ ra đôi môi cánh đào gợi cảm và đáng yêu- Nhưng nhớ che giấu thân phận, nếu không...

Im lặng một lúc thật lâu, thật lâu sau không thấy trả lời, nàng chỉ đành gật đầu đồng ý, khoé môi nhếch lên thành một nụ cười nhẹ, vắt kiếm bên eo, cạnh thắt lưng vắt một túi tiền đựng hai thỏi vàng và một ít bạc vụn thêu màu hoa đào:

- Tạm biệt tỷ, muội đi đây

Bạn đang đọc truyện *Khuynh Quốc Khuynh Thành Thiên Tài Triệu Hồi Sư* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 18: Phố đêm

Đêm, những con phố lên đèn tuyệt đẹp. Ánh sáng từ những chiếc đèn lồng treo lơ lửng trên cao huyền ảo, sáng khắp mọi nơi, có màu xanh đỏ vàng tươi vui, dưới con phố nhộn nhịp người người đi lại, tiếng cười hoà với tiếng nói chuyện rôm rả. Từ những từ quán là ánh vàng son, ánh đỏ lập lòe kinh diễm.

Nàng đứng nhìn mà ngỡ ngàng, không nhớ nổi lần cuối tới đây là khi nào, cũng chẳng nhớ nổi. Những tiểu thư công tử đi qua đường đều rực rỡ hào quang, nếu không là mang về vương giả nổi bật thật bắt mắt. Còn nàng, nàng như một người hoàn toàn xa lạ với thế giới này, hoàn toàn lạc lõng. Ở đây, không có bạn bè, nàng là một lữ khách giang hồ lang thang chỉ chờ đợi tới lần đầu vô đầu đêm nay mà thôi. Nghĩ đi nghĩ lại, đành tự hỏi mình có nên dọm bước trở về hay chẳng?

Trên bầu trời, vàng trắng bầy sáng vàng vạc nhưng lại bị cái sáng của con phố đêm làm mờ đi. Như thế rồi nàng sai bước đi, bước qua những con hẻm nhỏ, bước qua những con đường lát đá nền gạch cho đến kho nào đi đến một cái hồ sen.

- Xin lỗi, có phải ngài đang....đi tham gia hội thơ không?- Một tiếng nói cất lên làm ngắt đi dòng suy nghĩ mâu thuẫn và rối như tơ vò của nàng.

Ngẩng đầu lên, không biết từ bao giờ mà có một nam tử dáng vấp nhỏ bé, chắc khoảng tầm mười ba, mười bốn, đôi mắt chân thật, người lấm lem bùn đất, khuôn mặt hơi ngăm ngăm do làm việc ở nơi bụi bặm nhiều, cơ thể cao ráo, rất ra dáng thanh niên trưởng thành dù chưa đủ tuổi, người mặc một bộ áo màu lục nhàu nhĩ. Nàng cười cười, nếu như là "tham gia" có nghĩa là không thông báo hay mời dự gì trước, dù sao vẫn còn một canh nữa cơ mà, cứ từ từ:

- Ta đến đăng kí, không may bị lạc đường.

- Uhm, thế thì cứ đi theo tôi, tôi sẽ dẫn ngài đi, mà ngài là....

Nàng vui vẻ rào bước, nhớ lời Đào tỷ, tay nắm chặt thanh kiếm trong tay:

- Ta là Nguyệt Ảnh, cứ gọi ta là Ảnh cô nương.(Nguyệt Ảnh: Dáng hình của trăng hay áo ảnh dưới vàng trăng)

Cậu bé cũng cười đáp lễ, hơi lom khom người nhún nhường:

- Đệ là Lục Thiên cứ gọi đệ là Tiểu Thiên.

Nói làm sao ta, thằng nhóc này, nàng thích, dấu cho cuộc đời cứ có bao nhiêu khổ cực thì vẫn giữ nguyên một nụ cười trên môi, không bao giờ buồn phiền. Thiên, tên rất giống người, không biết do ai đặt mà hay thế nhỉ?.(Mìka:Giống như thế nào thì chút xíu nữa khi tham gia hội thi thì tỷ này sẽ giải thích tường tận đến từng chi tiết cho nhé!

P.S: Tên này là do nam chính nhà ta đặt cho đệ ấy đấy nhé!)

Nhưng nhìn qua nhìn lại thì thấy cũng rất giống tiểu mỹ thụ trong truyện tiểu thuyết mà Thiên Dạ thường tha về đọc(nàng cũng có tranh thủ đọc lên chút đỉnh) để khi nào về hang hỏi nó xem sao. Nhất là đôi mắt ngây thơ trong sáng như tờ giấy trắng, cơ thể mảnh dẻ, nếu như không dính bùn đất thì chắc chắn là hồng hào, mặt búng ra sữa tươi Vinamilk lun ấy!

Bạn đang đọc truyện *Khuynh Quốc Khuynh Thành Thiên Tài Triệu Hồi Sư* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 19: Thái tử điện hạ

Đi theo Lục Thiên thật lâu, thật lâu sau quanh qua hồ sen theo đường vòng tới một khu vườn kjas đẹp và rộng, bầu không khí thoáng đãng. Phía dưới là bãi cỏ xanh mướt và cỏ phương thảo, chung quanh trồng những hàng cây hoa đào cách đều nhau nở hồng rực, còn có những cây cổ thụ to, cây kim ngân,....xum xuê. Nàng thấy quanh bờ rào tường là dây leo mọc uốn quanh vô cùng thích mắt:

- Chủ nhân nơi này là ai?

Lục Thiên mỉm cười, tiếp tục rẽ trái, mái tóc đuôi ngựa phất phất theo sau:

- Là thái tử!

Nàng run người, là một thành phần quý tộc trong cung sao? Tốt nhất là không nên dây vào quá sâu. Những tên đó theo lời của Hạ Đào đều là những tên vô lương tâm không có trái tim, là con người chỉ có thể là vì quyền và danh lợi bán đứng gia đình, người mình yêu,....Nàng nhỏ:

- Hừm...Hắn ta là người như thế nào?

Lục Thiên ngẩng người một chút, nhú nhú mày như đang cố gắng hồi tưởng lại, đầu của tai nheo, chân cứ thế mà bước đi nhanh hơn, tiếp tục rơi vào trầm tư:

- Uhm, xem nào, là một mỹ nam tử, luôn luôn vận lam y rất đẹp, vào những ngày quan trọng thì vận bộ áo màu vàng kim. Là người rất có khí chất, khiến cho nhiều nữ tử quyền quý rất si mê. Dù chỉ được tiếp xúc với ngài ấy có vài lần, nhiều khi cũng đứng nhìn từ xa nhưng có thể nói ngài ấy là một người khá ôn hoà, thiên tài tuổi trẻ ở Thiên Long quốc này!

- Khoan đã, Thái từ bao nhiêu tuổi cơ?

- Ừm, năm ngoái là hai mươi một, năm nay mà vài tháng nữa là hai mươi hai.- Cậu nhắm qua nhắm lại, dậm bước một chút trả lời, đôi mắt thần nhiên.

Sặc. Chưa thấy vị Thái từ nào trẻ tuổi như vị này (Mika: Chị ơi, thái từ nào cũng phải trải qua giai đoạn này hết trơn á, chỉ là ông hoàng để có muốn lập hay không thôi!= _=) Để xem nếu như thấy sự như lời của Tiểu Thiên thì nàng đành phải cố gắng diện kiến mới được.

Cậu bước tiếp, đưa nàng bước vào một cánh đồng hoa đào rực rỡ, nhưng cũng khá thoáng, giọng hơi hạ xuống trầm trầm lại nghe rất ấm

- E...hèm, nhưng Ánh cô nương hãy cẩn thận, chung quanh ngài ấy rất nhiều mỹ nữ đáng sợ, dù chưa lập phi nhưng người ái mộ không hề ít đâu, nếu không cẩn thận thì sẽ như Du Dao cô nương.

- Du Dao?- Nàng nhú mày hỏi, thu kiếm lại trong tay áo giấu đi khi thấy phía xa xa ời là xa kia là một toán người đang ngồi.

Cậu ngân giọng nói tiếp, âm ngữ càng nhỏ làm cho nàng phải ghé sát thật sát mới nghe được:

- Du Dao cô nương là người họ Du, tiểu thư thứ của Du gia, trong một lần dạ yến hoàng cung đã dâng cho Thái Từ một khúc đàn...

- Một khúc đàn?- Nàng hiểu kỳ, không chịu nổi tò mò đành ngắt lời.

- Đúng, một khúc đàn cầm tên "Là Tự Em Đa Tình" (Của Đồng Trinh đó nha, ai thích thì lên YouTube bật nghe thử đi><) Nghe xong, Thái từ chỉ vừa mới nở nụ cười nhu hoà, giả vờ như không biết tâm ý của nàng ta, ban thưởng cho hai tấm lụa đào hạng tốt, một bộ dao như bình thường, nếu so với những người khác thì cũng chỉ nhìn hơn có một tẹo. Nhưng chỉ ngày hôm sau, viện của Dao cô nương, bốc cháy, người và của đều huỷ hết.

Nàng rung mình lần thứ hai, có cần phải ác đến như thế không hả? Mới có tờ tình gián tiếp thôi mà, chính nam chính trong đó còn chưa có phản ứng gì nữa kìa.

- A! tiểu từ thôi tha, người cái thằng này vừa mới đi đâu vậy, biết ta đang còn chuyện làm nhiều lắm không? - Một ông già béo ục ịch chạy đến, hai hàng râu cá chép thật đáng ghét và đôi mắt hẹp nhỏ như mèo, kết hợp với dáng lùn lùn tiểu tiểu, làn da nhầy nhầy mồ hôi dầu mỡ....thật mất cảm tình.

Ông ta chạy đến không nói không rằng cầm trên tay một cái roi da cá đuối màu đen sẫm, giơ tay lên, trong lúc nàng còn chưa hiểu được chuyện gì thì trực tiếp quất vào người của cậu.

Cậu ngã bịch xuống đất, mồ hôi chảy ròng ròng nhưng mím môi nhẫn nhịn, một tia máu lướt qua đôi chân gầy. Mọi người trong hội cũng từ đó mà quay lại nhìn, chỉ cách chỗ nàng đứng vài bước chân, ai nấy đều rất ư là sang trọng, nữ thì vài lạng kim thoa trâm cài, nam thì quần là áo lượt, toàn là những người có tiếng tăm trong xã hội, nhìn lướt qua thì ngay cả người mù cũng biết.

Tiểu Thiên gắng ngước đầu lên, gượng gạo nặn ra một nụ cười:

- Lý tổng quản, ta xin lỗi, ta chỉ...

Ông ta vuốt hai cái râu hùm, tai lằng lằng làm bộ không nghe thấy, nhanh tay giơ cao roi lên, chuẩn bị giáng thêm một đòn nữa.

Nàng, lửa giận đã bùng bùng nhưng bề ngoài lại đang rất ư là....bình thường. Chỉ chờ đợi thời khắc mà Lý tổng kia dám trút một cái xuống thôi thì an tâm, nàng sẽ đưa lão ta xuống bảy tầng diêm vương, móc mắt, róc da, lột xương...

- Thôi được rồi, Lý tổng ông đừng làm càn!- Bất chợt một giọng nói trong trẻo êm tai cất lên...

(Mika: Hôm nay quyết tâm xem, mỗi tuần đăng từ ba đến năm chap!!! >...<)

Bạn đang đọc truyện *Khuynh Quốc Khuynh Thành Thiên Tài Triệu Hồi Sư* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chăm)Net**.

Chương 20: Chúng ta đã từng quen nhau?(21.2)

(Các bạn lướt qua chap 21.1 đọc trc rồi về lại chap này nhé!><)

Nàng nhìn xoáy vào đôi mắt kia mà cảm thấy khá quen nhưng không biết đã gặp ở đâu, khi nào:

- Thái từ đâu rồi?

- Ta đây để các vị chờ lâu, thật thứ lỗi!- Từ phía sau mọi người, một nam tử đi ra, khí chất trầm mặc, khuôn mặt vô cùng tinh xảo, thuộc hàng mỹ nam, vận bộ lam y nhàn nhạt toả sáng dưới ánh trăng dát vàng, trên tay cầm một cây quạt bằng lông vũ trắng lất phất.- Hoàng đệ lại trêu chọc người khác rồi!

Nàng quan sát thật kỹ, đúng là một thư sinh nam tử, đúng là không hổ danh kẻ đã gián tiếp giết chết Du Dao tiểu thư mà!

Thái từ chợt dậm bước, quay sang nhìn nàng. Không, áo choàng mũ vẫn còn khoác, chưa lộ ra mà, nhìn cái gì mà nhìn? Nàng tò mò thì những người khác cũng tò mò không kém cạnh, nhất là những nữ nhân đầu đội vàng, người mang tấn lụa, mặt hiện tấn phấn là đáng sợ nhất, vẫn cứ chòng chọc không ngừng khiến cho tai nàng đỏ ran cả lên.

Hắn(Thái tử) bước từng bước chân đến, mang giày vải nên khi bước trên cỏ nghe rất êm. Bàn tay năm ngón thon dài đặt lên vai nàng, cổ nhìn thật kỹ:

- Chúng ta...hình như đã gặp ở đâu rồi?

Khoảnh khắc đôi mắt trong veo như nước của nàng, bắt gặp ánh nhìn chăm chú của hắn thủ trong đầu bất chợt nhận ra được một đoạn ký ức ngắn không rõ từ đâu:

Dòng sông xanh xanh uốn quanh, bầu trời trong trong tuyệt đẹp, bên dưới trải thảm cỏ. Đứng dưới hàng cây hoa đào nở rộ lay lay. Nàng đứng đó, dưới ánh nắng ban mai rực rỡ kéo mũ tròn xuống, khuôn mặt rạng rỡ, mái tóc bay bay nhưng đôi mắt tựa dòng sông buồn. Hắn đứng đối diện, ngọc thụ lâm phong, mái tóc bay, vận lam y nhàn nhạt.

- Xin lỗi! Ta sinh ra đã là một son nữ, suốt ngày không gặp ai khác ngoài tỷ tỷ và sư phụ. Càng không thể nào chứng kiến được Thái Tử. Chúng ta liệu đã quen nhau sao?- Nàng nhủ mi hơi, gạt bỏ kí ức trịnh đầu, gạt bỏ mọi thứ đang đầu tranh lẫn lộn. Có thể, có thể thân thể này kiếp trước đã từng quen hắn. nhưng đó là thân thể này, và người đó, linh hồn đó cũng đã chết rồi, không phải sao? Điều nàng cần biết bây giờ là nàng thật sự không quen hắn!- Ngài nhảm người rồi!

Nàng đã quá quyết không truy cứu nữa, hất tay hắn ra, xoay gót bước về phía những chiếc bàn hội đã được kê sẵn, tùy tiện chọn một chỗ thoải mái nhất mà ngồi.

Chúng ta đã quen nhau sao? Bây giờ đã không còn quan trọng nữa, điều quan trọng bây giờ là nàng chính là thiên tài son nữ, hắn là Thái tử Thiên Long triều, cả hai dù cho lúc trước đã xảy ra bất cứ chuyện gì thì bây giờ....cả hai là người dung...

Nghĩ đến đây, đôi mắt nàng chợt thêm sắc lém. Đứng vậy, nàng ghét hoàng tộc, ghét đến tận xương tủy, không biết từ đâu mà nên, nhưng khi nhìn họ, nàng đã chán ghét đến mức hận không thể treo đầu họ ở cửa thành đô rồi! Hừ,

Bạn đang đọc truyện *Khuynh Quốc Khuynh Thành Thiên Tài Triệu Hồi Sư* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 21: Ta là Nguyệt Ảnh!(21.1)

Nàng ngược lên nhìn, ngọn lửa giận nguội nhanh trôi xuống đến tận đáy. Một khuôn mặt thon thon trắng, mái tóc đen buộc thành búi đuôi gà đựng đưa trong gió, được nạm vàng ngay cây kim đính trên đầu, đôi mắt phượng rừ mi tuyệt đẹp, bộ hoàng y màu vàng kim, chân mang giày vải, khí chất ôn hoà làm người ta thoải mái, trong tay cầm một cuốn sách đang đọc dở có bìa màu nghệ.

Hả? Đến mức phụ kiện sách kèm theo còn phải theo màu quần áo nữa, thiết kế quá đồi tuyệt vời, tuyệt vời. Hắn ta bước ra, hàng chân mày hơi nhíu nhíu lại một chút nhìn nàng:

- Hừ! Ngươi không thấy, cậu ta dẫn đến một vị khách à! Lần này, phải ban thưởng, ban mười lượng vàng!

Hắn đánh gục sự tức giận của nàng xep lép như con tép, chẳng còn gì nữa, quả là thái tử có khác, đúng là có khác. Nàng cười khẩy bước lên phía trước, không khom người cũng không nhún nhường mà vô cùng kiêu hãnh:

- Ta là Nguyệt Ảnh!

- Cô nương muốn tham gia hội thơ này sao?

Nàng không buồn mở miệng mà chỉ gạt đầu. Khả năng sống với một người trơ lì như Đào tỷ, với một đứa chuyên gia đi sớm về trễ như Thiên Dạ thì nàng đã luyện được tính kiên nhẫn và lạnh lùng cần có trong giới cường giả vì tôn này.

Hắn nhướng mày:

- Nếu vậy thì...mời ra đề vòng loại. Chủ đề à? Là ta đi!

Ngay lập tức, Tiểu Thiên lật đặt lui xuống, biết ngay bây giờ là không phải lúc mà cậu đang cần xuất hiện, đúng thật là thông minh giao hoạt!

Nàng cười cười, môi anh đào cong lên thành một vòng cung quyến rũ. Bước đến bên hội thơ đang còn dang dở, những chiếc bàn được kê ngay ngắn, nghiêng mực, bút, giấy đầy đủ được đặt ngăn nắp, đảo qua lại một lượt liền thấy cái bàn đặt đối diện, cao nhất, xa hoa nhất được nạm ngọc, ghé ngồi sau đặt một tấm đệm lông sạch sẽ không kém:

- Hừm! Ta không hiểu nhiều nhưng xin được phép nói theo quan điểm chung mà ta nhận thấy:

" Bề ngoài thon thót nói cười

Mà trong nham hiểm giết người không dao." Ta nói như vậy có đúng hay không Nhị hoàng tử?

Hắn ngẩng người một lúc lâu, đến mức những khách mời đến còn ngu ngu ngơ ngơ ngạc nhiên tột độ xem xét người đứng trước mặt,thì ra họ cũng bị lừa!

- Ngươi có gặp ta khi nào chưa? Tại sao?

Nàng bước đến bên hắn, dù cai chỉ mới tới cánh mũi nhưng khi ngược đầu lên khí thế vẫn không đổi mà lại còn đậm một loại chất rất thực, không kém phần hư hư ảo ảo, khiến cho người ta có cảm gias như thấy lại không thấy được gì.May mà nàng mặc áo choàng mũ che đi nửa khuôn mặt, nếu không hắn sẽ phải vô cùng bất ngờ khi thấy sau lớp vải mỏng đó là đôi mắt sắc lém thăm dò:

- Theo như ta được biết, Thái tử là một người vô cùng ôn hoà, điều đó cũng dẫn đến cách bố trí hội chi cần cho vừa mắt, thoải mái là được. Nhưng nhìn xem, ở đây, phong cảnh hữu tình nhưng lại được đặt nhngwx thứ quá sang trọng, quá bắt mắt, điều đó cho thấy, người cũng bắt mắt không kém đây không phải là Thái Tử! Nhưng trong cung của Thiên Long quốc có hai vị công chúa, một vị quận chúa, một vị vương gia, bốn hoàng tử hay còn gọi là bốn con rồng! Thái tử được sắc phong là Đại Hoàng Tử, Tam Hoàng Tử thì không thích đùa, Tử Hoàng Tử vẫn còn đang ở trong học viện, ngài nói thử xem...?(Thư: Cái này là theo tin tức tình báo mỗi ngày của Thiên Dạ. Dạ Dạ ơi, lần đầu tiên tỳ thấy muội có công dụng ghê gớm vậy đó!)

- Vậy ý người nói là ta thích đùa?

- Thích đùa và gây chuyện!

Bạn đang đọc truyện *Khuynh Quốc Khuynh Thành Thiên Tài Triệu Hồi Sư* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chăm)Net**.

Chương 22: Bonus, Phỏng vấn cuộc sống trước kia của Thư tỷ

Mika: Yo, nghề nghiệp kiếp trước là gì vậy ah?

Thư: FBI cao cấp! Huy chương chất đầy phòng, đang rất thăng tiến.

Mika: Điều hối hận nhất cuộc đời là gì vậy ak?

Thư: Nghe lời nhok hồ ly.

Mika: Bối vì em ế ế ế nên...

Thư* rút súng nạp đạn*

Mika* rút gậy bẫy chọi(bò chạy)*

Mika: Thần tượng là ai vậy ak?

Thư* mắt rung rung như hai cái đèn pha lê, y như mẫu thân của ad khi thấy tiền*: Khỏi nói, đương nhiên là Bill Gates rồi! Ước mơ của mị là được chết dưới đồng tiền!

Mika:Món ăn ưa thích là gì ạ?

Thư: Pizza, Hamburger,.....* nước miếng chảy ròng ròng thành một dòng sông*

Mika: Úi, cắt cắt, mắt hình tượng quá đi!

Mika: Sở thích của bản thân là j?

Thư: Ngủ vô tội vạ!

Bạn đang đọc truyện *Khuynh Quốc Khuynh Thành Thiên Tài Triệu Hồi Sư* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 23: Hội thơ bắt đầu

"Reng" tiếng chuông gió rung lên, mọi người cùng ngồi vào bàn của mình, hướng mắt về phía trên kia thấp thòm chờ đợi. Thái tử và Nhị hoàng tử đứng trên đài, khí chất ngất người, một tôn nghiêm rạng rỡ, một nho nhã thoáng chút trầm tư. Chắc hẳn hôm nay là ngày mà ai cũng kì vọng, đúng thời vì lâu lắm rồi mới có dịp ngày hôm nay, ngỡ chỉ gặp Thái tử thôi, ai ngờ lại xuất thêm người này, quả là có phúc. Con trai thì có cơ hội tiến thân, nữ nhi thì cơ hội được làm Vương phi tương lai, nếu chọn đúng người thì còn có thể làm Hoàng hậu. Nhưng người duy nhất không chút biểu cảm ngu ngốc đó là nàng, người ngồi chót bết, nâng ly trà nhâm nhi, hưởng thụ phong cảnh, trên trăng, dưới hoa, tiếc rằng vẫn còn thiếu rượu nữa là tuyệt vời. Đáng tiếc, nàng không được Đào tỷ cho uống rượu.

Tiếng một thiếu niên vang lên:

- Hội thơ bắt đầu!

Nàng ngẩng mặt nhìn lên một chút, thấy khuôn mặt là thi đành thất vọng hạ mắt, không phải Tiểu Thiên.

Giọng nói phóng khoáng, trầm trầm âm âm như hơi đất những lúc trước một cơn mưa vang lên, dưới bầu không khí tĩnh lặng lại càng thêm hỗn phách vang xa:

- Ta, Nhị hoàng tử hôm nay sẽ ra đề một, hừm nữ nhi, nữ nhi đi!

Giọng của một nam nhân thanh niên vang lên đáng vấp thừa sinh nho nhã, khuôn mặt cũng được liệt vào hàng mỹ nhưng không hẳn là mỹ nam mà là mỹ nhân. Nam sinh nữ

tướng, khuôn mặt thon dài, mi dài cong cong, làn da trắng, môi anh đào, nếu thật mặc đồ nữ nhi là vô cùng tuyệt mỹ:

- Mỹ nhân quyền châu liêm

Thâm toạ tần nga mi

Đần kiến lệ ngân thấp

Bất tri tâm hận thủy

(Oán tình- Lý Bạch)

Hoa đào thổi thổi, người đó là Bạch Vân Dương, ngũ thiếu gia nhà họ Bạch, nổi tiếng văn chương và tài võ thuật tuyệt vời, rất có tiền đồ nhưng không sử dụng được kiếm và vũ khí khác. Đáng tiếc lại có tướng mạo tương đối khá nữ nhi nên đã 18 rồi mà vẫn chưa ai hỏi cưới và còn nhìn trẻ như Tiểu Thiên nhà ta vậy. Nàng cười mỉm, nhắm mắt không ngẩng đầu lên, nhớ được một đoạn thơ trong truyện Kiều Nguyễn Du có viết, vô cùng đắc thắng, danh nhân thế giới Việt Nam mà lì:

- Thương thay cũng một kiếp người

Hại thay mang lấy sắc làm chi

Những là bể khổ lưu ly

Đi cho hết kiếp còn gì là thân..

Đôi lập, vô cùng đôi lập, một bên miêu tả sắc đẹp khuynh quốc khuynh thành của một mỹ nhân âu sâu, vô cùng phong tính, thanh lịch. Một bên nói về oan khổ của nữ nhi, chỉ là hàng trưng bày cho nam nhân.MXets về nghĩa, nàng thắng, xét về cách thức nàng cũng thắng. Cậu, thua đậm!

Bạn đang đọc truyện *Khuynh Quốc Khuynh Thành Thiên Tài Triệu Hồi Sư* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 24: Bạch Công Tử

Nàng chống cằm nhàm chán nhìn ngũ quan của vị công tử quân là áo lượt này. Tư vị không tồi, tu vi cũng khá tốt, là ma pháp sư hoá hệ, mày cong mi rù rất giống nữ nhân nhưng bộ ngực phẳng lì kia chứng tỏ điều ngược lại. Đôi má đỏ hồng tức giận, mày nhíu chặt đang cố nhìn xuyên thấu nàng qua áo choàng đen và xuềnh xoàng giản dị.

Cậu thất sự muốn biết nàng là ai, như thế nào mà trong một thời gian ngắn đã nghĩ ra được một câu thơ làm cho cậu thua đậm đến như vậy:

- Nguyệt Ánh cô nương, đúng quả là anh tài khí phách. Bạch mỗ thán phục thán phục!

Nàng cười thâm trong bụng, cảm thấy giao du với loại người này quả là thú vị:

- Không cần khách sáo đến như thế, thật ra ta còn rất nhỏ, trẻ người non dạ, còn phải gọi là Bạch huynh mới đúng! Thất lễ thất lễ!

Nàng khách sáo mấy câu, cậu cũng đáp trả khách sáo mấy câu, miệng mỉm cười nhưng não đang xoay vòng vòng điên cuồng không kém những người vừa nghe câu khi nãy. Họ có nghe nhầm không, mới có tí tuổi mà đã anh tài như vậy rồi, đây rốt cục là người của gia tộc nào, là người của thể loại tổ chức nào mà họ không biết được. Nàng nói nàng là một sơn nữ quanh năm sống trên núi không một bóng người? Đùa à, thế người dạy cho nàng là ai? Cái loại kiến thức nghịch thiên ấy là sao hả?

- Đúng là một nữ nhi thông minh, Nguyệt muội, làm soa muội có thể đối đáp nhanh như thế được a~

- Không đâu gì huynh điều này...chỉ có nữ nhân mới hiểu thôi!- Nàng cười đáp lại.

Bất chợt, bằng đôi tay thính như thỏ, nàng cảm thấy phía trên có một chút chuyển động sau tán lá dày và ẩn trong những tàn hoa đào kia, một tiếng lách cách vang lên như âm thanh sắc nhọn.

Không hay, điềm xấu.

Đúng như nàng nghĩ, ngay sau đó, tiếng vút vang lên trong tích tắc mà không ai nhận ra bởi bầu không khí nhộn nhịp hiện giờ, nhắm vào đầu của Vân Dương mà bắn.

" Vúttttt " " Soạt "

Mọi người ngỡ ngàng, một dòng máu tươi chảy tóe tóe xuống nền cỏ xanh ngắt, nhuộm đen nó. Cậu mở to mắt ngạc nhiên ngẩng người, còn chưa kịp hiểu điều gì đang xảy ra. Phía trên đài, hai đại nhân vật kia cũng kinh hoàng không kém, đại hoảng tử bối rồi đánh rơi chén trà nóng trên tay, còn người kia thì đứng bật ngay dậy, cái ghế bằng vàng rùng rợn xuống đất.

Cảm giác đau nhói truyền từ bàn tay phải của nàng. Đúng vậy, Bạch công tử không hề trúng tên, nó chỉ vừa mới chạm tới vành tay đã bị nàng nắm lại thật chặt, vừa hay đâm sâu một chút nữa là sẽ tiêu đời.

- Hừ! Ai, mau ra đây!- Vứt cây tên xuống đất, nàng tức giận lớn tiếng gọi, rốt cục là tên chán sống nào muốn giết người trước mặt nàng? Quyết không thể nhân nhượng.

Một khoảng tĩnh lặng đáng sợ, đủ thời gian để mọi người hoàn hồn trở lại, nhận biết được lại tất cả mọi chuyện đang diễn ra.

- Hahaha! Khá khen cho ả nha đầu nhà ngươi, tên ta bắn ra mà cũng có thể chụp được, ăn may ăn may thôi!- Từ trên cây, một thân hình đồ sộ hơi thô của một tên đại hán, cất chất giọng khàn khàn đặc đặc khó nghe ồm ồm pha lẫn ý chế giễu.

Bạn đang đọc truyện *Khuynh Quốc Khuynh Thành Thiên Tài Triệu Hồi Sư* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chăm)Net**.

Chương 25: Thích khách

Nàng cười khẩy một cách bí mật rồi đánh giá tên hắc y nhân đó. Là một tên đại hán ồm ồm khá trẻ, bước qua ngưỡng tuổi tam tuần, khí thế ngất trời, kiêu ngạo, trên tay vác một thanh kiếm dài sắc nhọn loé lên dưới ánh trăng dịu dàng như khiêu khích.

- Nói, là ai đã cử ngươi đến!- Nàng phát tay xem thường, đánh với bọn vô lại này thì chỉ dễ như lật tay, nhưng mọi tin từ bọn này thì vô cùng khó khăn, bởi vì tính ngông cuồng và không quan trọng mạng sống của chính mình, hiểu biết còn chưa rõ ràng, không biết trời cao đất rộng đến đâu.

Chưa gì đã động thủ tên đó lao lên tấn công nàng, khuôn mặt hung ác, đôi mắt ánh lên mùi máu tanh rục rờ. Nhưng Nguyệt Ảnh vẫn cứ đứng im chờ đợi, không phản kháng cũng không né tránh, mọi người đều thấy có gì đó sai sai, đến đôi thủ cũng vậy nhưng không thể tài nào hiểu nổi nàng kaf đang nghĩ cái gì mà làm một điều đại dột như vậy.

Nhưng thật ra chính hán mới là đại dột, chưa hiểu nàng gì hết mà vẫn cứ lao lên, đúng là ngu xuẩn, may mà hôm nay nàng không có hứng chuốc lấy phiền phức nên độ lượng chỉ dặt dờ một chút thôi là đủ.

Bàn tay năm ngón trắng ngần như vỏ trứng mới bóc vụn ra, tiếp ứng với thanh kiếm đang vurun lên. Những ngón tay mềm mại bóp chặt lấy huyết quản của hán nâng lên cao, dưới trăng, con gió rít gào, dù hán cao hơn đến tận một cái đầu nhưng giờ lên vẫn cách được một khoảng gang tay dưới đất:

- Ta không nhiều lời với ngươi, nói hay đợi ta moi miệng ngươi ra!

- Không...không ta không...- Ngheh hòng không thể thở được, không khí ít ỏi còn lại trong phổi đã dùng hết, đáng sợ hơn cả là khi hán bạo gan cố nhìn vào khuôn mặt nàng thì phía sau tấm vải đen, là đôi mắt khát máu thật sự, đôi mắt của loài dã thú chứ không phải của ả nha đầu mới tí tuổi!

Hán hoảng sợ thật sự, bấu chặt vào tay nàng cố gỡ ra để tránh xa người con gái này, nhưng xuôi thay, đây là bàn tay đeo chuỗi ngọc, vừa mới chạm đến viên ngọc màu đầu tiên thì đại não của hán đã rung lên từng hồi, cơ thể như muốn bốc khói:

- Aaaaa! Là Thanh Ly cô nương ở Cừu Hồ Lâu! Thả ta ra, ta chưa muốn chết, thả ta ra!

Nàng tức giận, bàn tay ngày càng siết mạnh, hán vẫn cứ vùng vẫy như con thú bị lột bấy, có cố thế nào cũng không thể thoát ra. Ngu ngốc, nếu nói ngay từ đầu, nếu không chạm vào đồ của nàng thì đâu dẫn đến kết cục này!

Hán vùng vẫy, tay chân khua loạn xạ cho đến khi không thể nào động đậy được nữa....

"Bịch" Nàng vứt xác hán xuống như đang vứt một túi rác không bằng, trên tay vẫn động lại một chút máu tươi, dưới sự ngỡ ngàng của mọi người, nàng lấy khăn tay bằng lụa trơn ra lau sạch rồi vứt đi. Thử dơ bản này không nên giữ làm chi..

Bạn đang đọc truyện *Khuynh Quốc Khuynh Thành Thiên Tài Triệu Hồi Sư* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 26: Ta là một người rất thiện lương!

(Mika: Lâu r không đăng chap mới, thật sự xin lỗi! Tất cả là do hợp phụ huynh ác mộng chuwo phải tại ta, nên đừng ném ta nhaa! Hôm nay cố gắng viết bù, tạo lập danh tiếng cho Thư tỷ nè><)

Mọi người được một phen vỡ lợ, nhìn cái xác lạnh ngắt như tờ vô hồn không nhắm mắt nằm dưới đất mà điếng người, vài cô gái đã ngã xuống ngắt xiu, vài người thì bặm môi, miệng không thốt thành tiếng nhưng đa số đã được nô tỳ bên cạnh che mắt. Nam nhân ngỡ ngỡ ngàng ngàng không có một phản ứng gì kịp.

Nàng khinh bỉ, nhìn cái gì mà nhìn! Nhìn như ta là một con người tàn nhẫn bất lương không bằng. Nàng rất thiện lương, nhân ái, hoà hiếu,...chỉ là ghét nhất hai thứ, một là phiền phức, hai là ồm ồm ngạo mạn, mà tên này

chính là vừa dính được cả hai. Thật đáng chết! Chết cho sạch đất, cho đỡ chật chỗ, cho đỡ tốn com,cho trái đất thiếu đi một tên ăn hại, cho thiếu giới mất bớt một quả bom (nổ) hại người....

(Mika: Vâng, chị là người thiện lương nhất thế gian này, em hiu mà!)

Nàng đứng yên người một lúc lâu, ngừng người quan sát cảnh đào mà tên kia vừa nhảy xuống, rồi lướt mắt xuống thì thấy đang trở mắt nằm dưới đất. Do ánh trăng sáng chiếu ngang xuống, bóng của nàng càng đáng sợ, nhất là đôi mắt, đôi mắt tựa như mặt hồ tĩnh lặng không chút gợn sóng, dưới ánh trăng càng thêm kinh diễm nhưng lại

sâu, sâu như mặt hồ không đáy.

Một thứ thu vào ánh mắt, là nó, là miếng ngọc bội đó. Dưới thắt lưng của tên đó lủng lẳng treo một miếng ngọc hình hồ ly điêu khắc đơn giản, nhì bằng đầu móng tay, ngọc màu trắng không nặng lắm nhưng nó lại thu hút năng đến kỳ lạ. Cúi xuống nhặt lên, bên trên là sợi chỉ đỏ mỏng mảnh thắt lên cũ kỹ vằng nhưng lại rất quen, quen đến kỳ lạ.

Mọi người hiếu kỳ nhìn nàng(Cũng vì thế nên sau này mọi người hiểu nhầm là Nguyệt Ảnh cô nương thích ngọc bội nên từ khi nổi tiếng khắp mọi nơi, thứ mà nàng đc tặng quả nhiều nhất là ngọc bội). Nàng ngược mặt lên hỏi vị nhị hoàng tử vẫn còn sống sờ không phản ứng kịp kia, trong nháy mắt, đôi mắt trong như nước trở lại:

- Ta có thể giữ vật này không?

- Ừ, à được chứ! Cô muốn làm gì tên thích khách này cũng được!- Hắn trả lời, miệng còn hơi run run, người hầu phía sau đã chậm rãi dựng ghế lên lại, đồng thời cũng chỉnh lại chút trang phục cho chủ tử của mình.

Nàng hồ hững nhìn lại người kia vẫn đang nằm, mặt cắt không còn vết máu, mùi hôi tanh máu từ cánh miệng truyền ra. Thật đáng khinh bỉ. Nhìn xong một thoáng lại thôi, hạ giọng nhẹ nhàng, nhưng lọt vào trong tay người nghe là âm lãnh đến cực độ:

- Tên này xử lý đơn giản thôi. Thân cho chó gặm, đầu treo trước kinh thành. Hàng ngày theo dõi vị cô nương hắn đã nói. Không cần đợi lâu, ba ngày sau sẽ ngay lập tức có kết quả. Phía dưới chỉ cần đề hai chữ phản tặc là được.

Một trong đám người kia vì quá tò mò nên đành buột miệng lên hỏi, hỏi xong biết không nên đành mau chóng ngậm miệng lui lui về phía sau. Nhưng nàng lại là người rất thiện lương, chút chuyện nhỏ nhặt này thì có j cơ chứ, đâu cần sợ:

- Để làm gì?

- Hừm. Một kỹ nữ muốn gặp mặt người ngoài cần phải thông qua tú bà. Vị nữ nhân này thuê một tên sát thủ này thì theo lẽ thường, chính bà ta cũng biết. Hai chữ phản tặc đó vừa vụng có thể làm tú bà kia hành động. Một là đem giấy người, hai là đuổi đi. Đương nhiên kỹ nữ giấu đi cũng không kiếm đc tiền, thù chắc chắn sẽ đuổi, cứ thừa cơ ứng biến bất gọn!

Mọi người nghe xong gật gù thông hiểu.

Đã nói rồi mà, nàng rất thiện lương, hà tất phải kiêng dè!

Bạn đang đọc truyện *Khuynh Quốc Khuynh Thành Thiên Tài Triệu Hồi Sư* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 27: Haha! Không những thiện lương, ta còn giàu lòng nhân ái nữa!

Nàng nhẹ nhàng cất ngọc bội vào túi áo, đôi mắt ngưng đọng, một thoáng tò mò lướt qua:

- Bạch huynh, huynh đã làm gì con gái nhà người ta mà để cho đích thân nữ nhi đi mời gọi sát thủ về hành thích huynh vậy? Hơn nữa lại là một kỹ nữ thanh lâu?

Nàng vừa buông lời trêu chọc một cái, đối phương liền mặt đỏ như gấc ghê lắm! Má bên trái là tôm luộc thì bên phải là cua luộc, khá là giống thành phần thụ trong đám mỹ hiện đại nha!

Thật đáng tiếc cho Bạch Vân Dương công tử, nàng là một hủ nữ chân chính, cả chục năm qua không coi được một bộ đam nào làm nàng khá ức chế, đến mức quên đi cái vui sướng rộn ràng khi thấy hai nam nhả ôm nhau là như thế nào rồi. Hôm nay được mở mang tầm mắt, phải ức hiếp một phen mới được.

Bộ dạng của hắn rất ư là lủng lủng, tay chân quờ quạng bối rối nghẹn ngừng thẹn thùng, rất hợp khẩu vị (Mika: Tỷ mún ăn luôn người ta cơ à?)

Thư: Đúng!

Mika: Tránh xa em ra nha!

Thư*nhìn kĩ*: Người thì ta không có hứng...

MikaTT.TT: Tui bị bắt nạt....Trả thù lên Bạch ca nèo!)

- Ừmm ta không có làm cái gì hết, không làm gì hết!

Nàng càng ngày càng sắc tới, môi cong lên thành một nụ cười tinh nghịch, lộ ra chiếc răng nanh kỳ quái, lọt vào mắt của hai vị hoàng tử kia liền thấy vô cùng quen thuộc nhưng lại không hiểu tại sao:

- Ca ca à, huynh phải kể lại cho ta biết, ta mới có thể giúp huynh nột lần, nếu không thì Vân Dương công tử của Bạch gia sẽ....

Hắn xua tay, ngồi xuống bàn của chính mình, bản thân tự hạ hoá húp một ngụm trà, tà áo trắng lướt lướt.

Nàng không những thiện lương còn giàu lòng nhân ái nữa thấy chưa. Gặp khổ là phải cứu chứ!(Mika-.-: Chứ không phải tỷ đang hóng hót chuyện người ta à) Đành ngồi

lại chỗ, cảm một tách trà men lành lạnh bởi hơi sương buổi chiều nhâm nhi nghe chuyện.

- Thật ra, gia tộc ta rất quyền quý...- Hấn nói

- Ta biết!- Đùa gì chứ, nhìn quần là áo lượt là biết.

- Người trong kinh thành không ai không biết...

- Cái đó ta cũng biết.- Nhìn cách mấy người gia nô nhìn hấn một cái sùng bái là hiểu rồi!

- Và kể cả cô gái đó cũng thế. Thật ra, ta gặp nàng ấy khi bị đám bạn rủ đi vào thanh lâu ăn mặn, tú bà đang treo thưởng cái thứ quý ngàn vàng của nàng. Thật sự, lần đầu tiên gặp, nàng nhìn ta bằng đôi mắt rất dễ thương, xinh đẹp và toát ra vẻ thuần khiết....Vì thế nên ta không đành lòng, liền ra tay trả giá cao nhất. - Hấn lại nốc thêm một ly trà nữa lấy hơi. - Đêm hôm đó, ta thật sự không có làm gì hết. Nàng hiểu kỳ hỏi tại sao, tại sao không thích mà còn mua. Nhưng ta thật sự chỉ xem nàng là em gái.

(Mika: Anh chỉ vô tình...,xem em như là EM GÁI!!!!Hú!!

Thư*tát sập mặt*: Im lặng viết tiếp đi cho nhò!)

Hấn chân chừ rồi kể:

- Nàng không tin, liên tục theo đuôi ta, nhưng ta không hề rung động, lần gần đây nhất, ta đã từ chối thẳng thừng không còn j nói thêm nhưng không ngờ lại...

Nàng nghe xong thường ngạc nhiên một chút. Nữ nhân này khá là giống tính Yandere nha, thật sự làm nàng rất hiếu kỳ.Nàng chống cằm:

- Ấy da, huynh không cần nghĩ nhiều như vậy, tâm tư của nữ nhân rất khó đoán, ngay cả ta là nữ nhi còn phải thừa nhận thì huynh không cần phải lao tâm khổ sức. Theo cách làm của tam huynh sẽ biết được ngay! Thời gian sẽ trả lời tất cả...

Bất chợt, không biết là đã bao lâu, câu nói thời gian sẽ trả lời tất cả của anh vọng về trong vô thức. Đó là chuyện của thế giới trước, ngày mà anh ra đi không một lần ngoái lại...

Bạn đang đọc truyện *Khuynh Quốc Khuynh Thành Thiên Tài Triệu Hồi Sư* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 28: Anh, người con trai tôi từng yêu rất nhiều...

Anh tên Dương, ôn hoà, âm áp, dịu dàng bí hiểm, nhưng lại làm em yêu đến điên cuồng. Làm bạn trai em, anh không hứa hẹn điều gì, mỗi lần em hỏi anh yêu không thì anh đều trả lời chỉ duy một câu nói: Thời gian sẽ trả lời tất cả.

Không biết từ bao giờ, em dịch nghĩa đó là từ Yêu một cách ngu ngốc và khờ dại biết bao.

Lúc đó em vẫn là sát thủ máu lạnh nức tiếng giang hồ, còn anh, anh không biết, anh chỉ là một nhà văn bình thường. Dù biết cả hai không cùng một thế giới, không chung một con đường nhưng chính em lại không muốn rời xa, càng gần gũi lại càng thấy dễ chịu.

Không, tình yêu này em không thể từ bỏ, vì anh, vì tất cả mọi thứ anh đã cho. Ở bên anh là nơi em thấy bình yên nhất, là khi em thấy tự nhiên nhất, có thể nói cười không phòng ngự vì anh sẽ không thể phản bội em. Sáng đi dạo, trưa anh ngồi viết, em đọc những tác phẩm của anh, tối cùng ngắm sao trời dưới thảm cỏ xanh. Ước gì cuộc sống trải qua nhẹ nhàng êm đẹp mãi mãi thì tốt biết bao.

Nhưng đó là khi anh còn chưa biết thân phận thật sự của bạn gái mình, nên vẫn an nhiên không kinh tởm.

Ngày hôm đó, anh đang đi dạo một mình trên bến tàu, vàng trắng sáng chiếu xuống nền sông tạo thành cánh hoàn mỹ đến lạ. Bầu trời đầy sao, hôm đó, em đang đi làm nhiệm vụ, nói dối anh là bị bệnh nên ở nhà.

"Đoàng", tiếng súng vang lên phá tan bầu không khí tĩnh mịch, anh ngay lập tức thấy chuyện không hay liền chạy theo hướng âm thanh đó. Khi ấy em cầm súng, bắn chết một tên phản bang, máu loang thành một vũng, nhuộm đỏ vụn vụn trước mắt. Nhưng không phải là tất cả, vẫn còn anh, vẫn sáng rực rỡ dưới bầu trời đêm ấy, nhưng ánh mắt đó không còn ôn nhu dịu dàng nữa mà nhường lại cho sự kinh hãi ghê tởm.

Trái tim em chùng xuống, từ hôm đó....em không còn thấy anh nữa.

Anh đã biến mất hoàn toàn khỏi cuộc đời em như chưa từng xuất hiện, căn nhà đó giờ là một khoảng trống, những nơi cả hai cùng đi qua giờ chỉ tanf hồi niệm. Điều duy nhất em còn giữ lại là Facebook và số điện thoại.

Em không dám gọi anh chỉ bởi em sợ ngay sau đó anh sẽ không bắt máy thêm một lần nào nữa.

Em vẫn ra vào tường face anh mỗi ngày nhưng không dám để lại một dấu like hay đoạn comment nào, em sợ anh sẽ block.

Em vẫn giữ lại thói quen đó, đi đến những nơi mình thường đến, lặp theo thói quen đã hình thành.

Em biết, em vẫn còn nhớ anh đến thế nào, nhưng apchi dù anh đã không còn là người luôn kề vai mỗi đêm, quan tâm mỗi khi buồn nữa...Anh ra đi, không một lời tạm biệt, không một câu nói..

Ước mơ xa vời, một ngày nào đó đang đi trên con đường cũ thấy anh, anh cười nói: " Anh nhớ em, chấp nhận những gì em làm, không thể sống thiếu em" Chắc...hạnh phúc đến vỡ oà.

Nhưng giờ thì thế nào, chờ mãi không quay về cũng mệt, đành im lặng nín cười thầm: Trái đầu đầu không chua cũng đắng.

Mối tình đầu không nát cũng tan...

Ký ức vẫn mãi là ký ức thôi...

Bạn đang đọc truyện *Khuynh Quốc Khuynh Thành Thiên Tài Triệu Hồi Sư* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 29: On vệt cổ lùn

Nhưng chuyện dù sao cũng đã xảy ra lâu lâu lắm rồi, lâu đến mức bây giờ nghĩ lại em không còn thấy đau, thấy nhói nữa đâu anh à, vài chục năm trôi qua rồi. Chắc rằng ở thế giới kia, anh đã một vợ và hai con rồi nhỉ, không biết còn nhớ em không, nhớ người con gái này không?

Một chút tiếc nuối hoài niệm ủa đến thật tự nhiên đến mức nàng không kìm lại được, mặc cho bản thân ngồi bần thần lúc lâu nhìn cảnh đào đang trở hoa, mặc cho gió lùa qua mái tóc, chảy qua hàng mi dài, mặc cho bao người đang nhìn quan sát. Cảm giác ấy mới dễ chịu làm sao.

- Nguyệt Ảnh cô nương!Nguyệt Ảnh cô nương!- Một chất giọng cao cao của tử tử vang lên, cắt ngang dòng suy nghĩ một cách nhanh nhẩu đến một. Giọng không nhẹ nhàng, lọt vào tai hơi gai góc nhưng cao thanh.

Nàng quay lại, một nữ tử vận áo gấm màu vàng xen đỏ, đầu đội tảo kim thoa, khuôn mặt thanh tú, không được liệt vào hàng mỹ nhân nhưng ưa nhìn, tóc đen nhánh búi cao mượt mà, mũi cao, môi anh đào đo đỏ hơi quá vì son đậm,gò má hồng hồng, không tẻ, không tẻ. Tuy nhiên, có gì đó sai sau à nha.

Để chứng thực được cái sai sai gì đó nằm ở chỗ nào, nàng ngay lập tức đứng dậy, miệng vẫn cười nói:

- Có chuyện gì không?- Nhưng thật ra toàn bộ sự chú ý đều dồn lên đỉnh đầu của cô.

Trời sinh nàng không cao lắm, nhưng nhờ chăm chỉ luyện võ nên chiều cao cũng nhích hơn bình thường một chút. Nhưng, cái này.....có quá phô trương không?

Cô thấp hơn nàng gần cả cái đầu, đứng lên nhìn xuống thấy cũng hơi...Vệt cổ lùn.

- Chào, ta là Tạ Hồng Điều nhị tiểu thư Tạ gia. Hân hạnh- Cô không nhìn thấy được đôi mắt của nàng nên vô cùng tươi cười rạng rỡ, ngẩng cao đầu.

Tạ Hồng Điều, tính cách khá ngang ngạnh, đáng người ngông nghênh hãnh diện. Nhìn sâu vào đôi mắt màu cà phê nhạt kia là một ánh nhìn sâu thẳm khinh bỉ.

Được, một đứa trẻ mới mười mấy tuổi đầu mà dám đối đầu với cô cô đã xuyên không này ư? Nàng híp mi, hơi cúi đầu, dùng đôi mắt đánh giá tổng quan Tạ Hồng Điều.Tiểu thư Tạ gia, dù chỉ là thứ nữ nhưng ăn mặc lại vô cùng trang trọng chẳng khác bậc Thái tử, quả là hồng hách.

Nàng bí mật vươn tay kéo lấy tà áo Bạch Vân Dương lại gần, hỏi nhỏ:

- Tạ gia là cái thứ gì vậy?

Bị kéo, Bạch ca ta cũng rất ư là hết hồn còn là người vừa mới chưa đầy mười phút trước đã giết chết một tên thích khách bằng cách giết sống như vậy, không sợ mới là lạ. Cậu nhìn sâu vào trong tà mũ kia, thấp thoáng thấy đôi mắt màu nâu sẫm trong như ngọc, không chút sợ sệt. Đôi mắt không trong sáng vui tươi, không hãnh diện hay bất cứ thứ gì, chỉ tồn tại mỗi một sự bình tĩnh im lặng, tựa như dòng sông buồn. Cậu thấy tốt hơn, tính thần cũng nói lại từng bậc, ngoại trừ lần mà nàng ra tay giết chết tên kia, thì từ khi gặp đến giờ đều làm cậu thoải mái. Trên người của nàng, không có gì đặc biệt nhiều, nhưng lại làm người ta cảm thấy dễ chịu, càng gần gũi lại càng thấy vui vẻ.

Cậu hạ giọng, ghé sát gần đôi tai nhỏ nhắn của nàng, thì thầm:

- Tạ gia có Tạ Trương là tể tướng của Thiên Long ta. Trương nữ là Tạ Hồng Dao, được mệnh danh là mỹ nhân đệ nhất khuynh thành. Tạ Quý Phi cũng chính là cô cô của Dao cô nương, là người được hoàng đế sủng ái nhất. Ngoài ra, trưởng nam còn có Tạ Mạnh Hùng, là thiên tài triệu hồi sư, đứng thứ ba trường Đại Đế Học Viện đầu quốc gia....

Oắt đờ, toàn những đại nhân vật máu mặt không à!

Bạn đang đọc truyện *Khuynh Quốc Khuynh Thành Thiên Tài Triệu Hồi Sư* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 30: Đáng ghét quá đi!

(Mika: Hè về rồi, thật sự đã về rồi, trong hè quyết tâm đăng chap nào, cố lên!)

Cười cười e thẹn:

- Mong được kết giao với Nguyệt Ánh muội muội...

- Cô bao nhiêu tuổi rồi. - Nàng không cần chờ cho cô nói tiếp, ngay lập tức chớp lấy cơ hội, hỏi vặn lại. Nhìn khuôn mặt non chẹt như tàu lá chuối kia là biết ngay không thể nào lớn hơn nàng được. Muội muội là nàng gọi mới đúng.

Cô đỏ vài giọt mồ hôi lạnh, khuôn mặt từ đỏ hồng gay chuyển sang trắng bệch, từ giận dữ chuyển qua sợ hãi trong phút chốc. Không biết có phải do nàng cao, đứng phía dưới nhìn lên hay không mà dưới con mắt của cô bây giờ thì nàng đang được bao bọc bởi một tầng ác quỷ ma mị:

- Không.....muội.....muội không có ý đó, chỉ là quên thôi, nhất thời nói bậy....Ánh tỷ....- Vừa nói vừa cắn chặt răng tê buốt, móng tay bấm vào da thịt đau nhói, vài giọt máu trào ra nhưng được giấu sau tà áo. Nhịn nhục, cô đang nhịn nhục, tự an ủi mình sau này để Tạ gia thu phục được nữ nhân này về rồi, thì không những là gọi cô là tỷ tỷ, ngay cả cô cô sư phụ cũng phải quý xuống van xin!

Nàng nhìn ngằm vào đôi mắt kia, non nớt trong nhưng chứa đầy tia ngoan độc, đầu óc còn ánh lên được sự bông bột điên dại của một con chó dại đi cắn người. Một thứ gì đó hoang dã âm độc muốn biến mọi người thành từng mảnh nhỏ. Nàng chợt rùng mình một cái, còn nhỏ tuổi như vậy, mà đã...

Nhưng Vân Dương đứng cạnh bên nàng đã gọi nhỏ, cắt ngang dòng suy nghĩ của nàng. Quay qua, bắt gặp khuôn mặt nam sinh nữ tướng kia, nàng không thể không nghĩ đến tiêu mỹ thụ trong mấy bộ phim đam mỹ, thậm chí mò thời hiện đại cậu có đi đóng phim đam không.

Cậu ghé sát người thì thầm, khí tức trong hơi quái dị: Cung cấp thông tin!

- Tạ Hồng Diệu có lẽ đã nhìn trúng muội rồi đó! Muội sẽ bị Tạ gia lôi kéo trong thời gian tới, nhưng ngàn vạn lần không nên dây vào họ vì nếu không,,,rất thảm.

- Ta hiểu.- Nàng gật đầu hơi cảm động, mới giúp được cậu một mạng mới biết được nhiều thứ như vậy. Trong cái thế giới quái dị và triều đình hỗn loạn này thì Bạch ca chính là vị tỷ muội tốt của ta....

(Mika: Huỳnh ấy là nam.

Bạch: Nhưng.....ta wen rồi, không sao...

Thư: Người ta đã nói không sao, người phản nản cái gì?)

Bạn đang đọc truyện *Khuynh Quốc Khuynh Thành Thiên Tài Triệu Hồi Sư* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 31: Huông võ reo rồi

Bất chợt, nghe từ xa xấm vọng lại một tiếng chuông ồn ồn mạnh mẽ đánh tan bầu không khí vắng vẻ tĩnh lặng ở Hội thơ.

Một cơn gió thổi qua trượt qua những lọn tóc còn vướng trên vai nàng, quay đầu nhìn lại, phía xa xa nơi chân trời, một loạt những con pháo bông đầy đủ màu sắc bay lên trời, vẽ lên các chòm sao hình con rồng đẹp mắt. Tiếng trống đánh liên hồi nhộn nhịp đập vào tay nàng những âm điệu hùng vĩ mạnh mẽ đến cuối cùng.

- Đây, đây là...- Sự sặc sỡ kiêu diễm của pháo hoa vẫn đang sáng lên trong đôi mắt to tròn màu nâu cà phê của nàng.

Thái tử chợt bước đến xoè quạt, phong thái ung dung tao nhã, nhưng một chút gì đó bốc lên trên người khí chất vương giả bất phàm, trong một thoáng, không biết do góc nhìn hay là thật mà trong ánh mắt kia, hiện lên sự sắc bén quen thuộc:

- Đại hội võ lâm bắt đầu rồi.

Nàng tỉnh lại sau phút chốc ngây người. Hai tay trắng nõn thon dài chấp thành quyền, lộ ra hàng móng dài hồng hồng, người hơi khom xuống một chút:

- Ta cáo từ, hiện đang có việc cần làm. Hẹn ngày tái ngộ.

Chỉ đợi một cái gật đầu thật nhẹ của Thái tử, ngay lập tức, chỗ nàng đang đứng bỗng nhiên trống vắng, trên bầu trời xuất hiện một cái bóng đen kiêu diễm, cánh hồng bay là tà rơi trên mái đầu. Một cơn gió nhẹ thổi ngang qua, nàng phi thân biến mất trước ánh nhìn ngơ ngác của mọi người.

Ra là vậy, nàng đến đây chỉ để góp vui, chứ cuộc thi này đối với nàng không là gì cả. Nàng đến nhẹ nhàng như một làn gió thoảng, và ra đi cũng như thế. Rời cục nàng, thân thể thật sự là như thế nào?

Tên quản lý mặt mày tái mét chạy đến gần Thái tử hỏi nhỏ:

- Chúng ta tiếp tục hay không?

Hắn hít mi một chút, thờ dãi sải bước đến cổng chính, cây quạt trên tay gấp lại chấp sau lưng:

- Chuẩn bị xe đi, ta đi đến đại hội võ lâm.

Nhị Hoàng Tử chạy theo hoàng huynh, đưa tay kéo vạt áo, đôi chân mày anh tuấn khá rậm nhíu lại tò mò, thường năm hắn rất ghét chém chém giết giết, từ khi cái chết

của mẫu thân Thiên Thư muội muội, nhưng sao hôm nay lại cao hứng đến thế? Không lẽ....:

- Hoàng huynh, huynh....

Hắn quay nửa đầu lại, môi nhếch lên thành một nụ cười nhân từ nhẹ nhẹ:

- Đi xem Nguyệt Ảnh cô nương đâu nào.

Hôm nay hắn rất cao hứng, đúng vậy, hắn thật sự muốn xem, cô gái ấy thật sự có tài cán như thế nào.

Nhị ca ta đứng sững người lại, nhìn bóng dáng kia xa xa dần, xa dần cho đến khi rẽ vào một lối đi bị cây hoa anh đào che khuất. Rồi vô thức chạy theo, trên mặt mang vài nét tò mò phấn khởi, tà áo bay bay theo những bước chân, như người đang bay vậy, làm những nữ tử phía sau ngước theo nuôi tiếc.

Chú đi rồi, người mà mình cần gây ấn tượng nhất cũng đi rồi, những vị khách còn lại một số cảm hận đi về nhà, còn lại theo bước hai vị hoàng tử kia hướng tới đại hội võ lâm.

Vì họ vẫn không cam, mục đích hiện tại là phải gây ấn tượng với hai con người quyền lực ấy mà sao....bỗng nhiên nàng xuất hiện, cướp hết đất diễn của họ. Rồi sau đó còn khiến hội thơ không tiếp tục được. Đương nhiên là muốn xem xem vị nữ tử kia còn lợi hại cỡ nào nữa rồi.

Cuối cùng cũng chỉ còn lại Bạch Vân Dương giữa rừng đào rộng lớn. Cậu bước từng bước nhỏ đến cạnh bàn mình, bắt gác sờ lên nơi tai còn hơi rơm rớm máu, nâng một tách trà:

- Hôm nay, đại hội võ lâm còn nhiều chuyện hay nữa đây.

Uống cạn một lần rồi ngay lập tức cũng phui tay đi.

Bạn đang đọc truyện *Khuynh Quốc Khuynh Thành Thiên Tài Triệu Hồi Sư* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 32: Súc vật

Nàng phi thân vì vu trong gió, chưa đầy nửa khắc đã đứng trước cổng, nơi võ đài nhộn nhịp hiện lên trong đáy mắt. Một hàng người dài ngoằn từ đầu chí cuối hơn trăm người đứng xếp hàng báo danh (Đặc biệt: Không được đến báo danh trước vì vấn đề sự thất thường trong năm như:Nắng mưa, sức khỏe hoàng hậu, hoàng đế,.....)

Nhẹ nhàng kéo mũ trùm đầu xuống, nàng roi nhẹ xuống dưới một gốc cây nơi chỗ khuất, rồi hoà người vào đám đông, kiên nhẫn đứng chờ.

- Này, nghe nói lần này đi thi cũng có sự góp mặt của Trưởng nam Tạ gia-Tạ Trương đó, không những c9s dung mạo bất phàm mà tài năng cũng xuất chúng nên lần này ta mới tham gia đó, mong được nhìn trộm hìhì.- Một nữ tử tuổi mới chớm nở đôi mắt long lanh đứng phía sau nàng trò chuyện cùng cô gái cạnh bên, mắt sáng như đèn pha.

Nàng cũng hứng chí lắng nghe, xem như là giết thời gian đi:

- Í, không đâu, lần này còn có thêm một đại nhân vật nữa.

- Ai?-Cô gái thứ ba trầm trầm trở trở chen vào, gọn lên một vài đợt sóng hiếu kỳ trong lòng nàng.

- Còn ai nữa ngoại trừ Tam hoàng tử đa tài kia chứ, nhưng không làm thí sinh,mà làm giám khảo, nếu lần này mà may mắn lọt vào mắt xanh của ngài ấy thì không chừng sẽ thành Hoàng tử phi không....- Cô thứ hai sáng quắc mắt, ý cười lấp lánh.

Nhưng ngay lập tức bị một cô gái khác trong nhóm vận áo hồng đào chặn lại:

- Muội đó, đúng thật là, không biết như thế nào hết, đây là phạm thượng đó nghe chưa, may mà chỗ cuối hàng này chỉ có chúng ta và....vị tỷ tỷ kia.

Nghe tới đó, nàng chợt dạ thu tại lại, kéo mũ trùm lên, e hèm lấy lại giọng. Một mảng im lặng bao trùm. Nàng đảo mắt một chút, quay mặt lại, môi nhếch lên thành nụ cười gượng gạo, biết ngay là mình là người cần nói:

- Yên tâm, ta không có đến nỗi đi mách lẻo đâu!

Ba nữ tử kia cũng nhẹ lòng một chút, khuôn mặt hơi giãn ra, cùng lúc đó, từ đằng xa vọng lại tiếng loa:

- Đại hội năm nay, chúng ta có chút thay đổi từ ban giám khảo. Đề nghị mọi người bắt cặp ba người để được đi tiếp! Hết.

1

2

3

Súc vật cái thể loại đại hội gì mà súc vật đến thế? Biết vậy mình đã kêu Đào tỷ và nhok hồ ly đi luôn rồi. Giờ chỉ có một mình, làm sao đây? Không lẽ....phải đi về?

Nghệt súc! Súc sinh! Súc vật! Đáng chết! Chết bầm! ***** (Và các từ chửi thề hiện đại khác).

Một nam tử làm quần đấm đông hồ to:

- Nếu không có cặp thì mời mọi người ra về cho ạ!

Ở ngay phía sau lưng nàng, các cô gái đang hò reo sung sướng ôm nhau vô cùng hạnh phúc.

Súc vật! Cái người ra luật súc vật!

Nàng đứng sững lại không biết làm gì mới phải một lúc lâu. Nhìn lại nơi vô đài lần cuối, hôm nay nàng không có duyên rồi.

Xoay chân bước đi, lòng thất vọng vô kể. Bỗng từ đằng sau, một bàn tay nắm lấy:

- Khoan, khoan đã...

Bạn đang đọc truyện *Khuynh Quốc Khuynh Thành Thiên Tài Triệu Hồi Sư* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 33: Bắt cặp

- Uhm! Cô, cô vẫn chưa có cặp đúng không?- Nàng ngoái nhìn phía sau, một nam tử khá điển trai, trên tay vác một thanh đao nặng đồ sộ mặt tỉnh như đang nhưng thân hình thì chẳng khác gì một gã pháp sư yếu ớt không chút cơ bắp. Đặc biệt nhất chính là mái tóc màu vàng ánh kim lấp lánh rực rỡ dưới ánh mặt trời. Một bộ giáp chiến đầu nhẹ màu đỏ và xám xen đen rất kún.- Chiến sĩ hoá hệ!

Nhìn phía sau anh ta là một tên đại hán mặt lạnh như băng, da ngăm ngăm đen, hai hàng chân mày không giãn cũng không nhíu, đôi mắt đen nhìn xa xăm, cơ bắp cuộn cuộn nhưng trong tay lại cầm một quả cầu nho nhỏ màu đen tro- Ma pháp sư Âm hệ!

Nàng nhanh chóng đánh giá khả quan một lượt rồi gật đầu, đôi mắt vẫn không ngừng rà quét:

- Các người không phải là người ở đây!

Đúng, người ở Thiên Linh triều đặc điểm da trắng tóc đen, còn họ thì hoàn toàn khác biệt.

Hiện tại, Thiên Long đế quốc nằm ở Lục Địa Ánh Sáng cũng với 3 đế quốc khác. Nhưng trong thế giới nàng xuyên qua hiện giờ là có tất cả đến 4 lục địa, một lục địa là đã nói rồi. Một khác nữa là không có sự sống, lục địa của các tinh linh và thần thú, còn một Lục Địa Bóng Tối và.....Lục Địa Hoà Ngục Băng Linh.

Nghĩ đến đây, nàng bắt thần lùi một vài bước:

- Các người là người của Hoà Ngục Băng Linh?

Hai người họ nhìn nhau song, chàng trai tóc vàng mới mỉm cười:

- Đúng vậy, tôi tên Lucas, đứa con của Hoà Ngục. Tên ở đây của tôi là Nam Cung Thần Minh, xin chào. Còn anh chàng đứng cạnh bên tôi là David, tên ở đây là Từ Hoàng. Nếu không có cặp thì có thể bắt với chúng tôi, nhân tiện hỏi....cô nghề nghiệp là gì vậy?

Nàng nhìn hai người họ, một chiến sĩ, một ma pháp sư, vậy thì không nên có thêm một nghề nghiệp trùng nhau nữa, như vậy sẽ không cân xứng, sẽ rất hỗn loạn. Vậy là cần thêm Cung Thủ và Triệu hồi sư hoặc tư tế trị thương(Cấp cao hơn Luyện được sư một tạo, như Hạ Đào tỷ í là tư tế cấp cao đó!).Nhưng Triệu Hồi sư là không được, nàng làm gì có thần thú, còn nữa là tư tế, xin lỗi, từ cha sinh mẹ đẻ đến giờ thì bốn cô nương đây chỉ biết giết người chứ không biết cứu người:

- Ta là Cung Thủ.

Hai người kia nói đoạn lại nhìn nhau, ánh mắt trao ánh mắt, môi trao à không nhầm, mới có mắt thôi~_~. Rồi cùng phá lên cười (duy tên kia chỉ hơi run người và...nhếch mép tạo thành tiếng), Lucas lên tiếng:

- Hahahaha! Vậy mà đi đâu còn quên cả cung tên nữa ấy!

(Mika: Mình đang rồi đó nha mấy bạn, hihi)

Bạn đang đọc truyện *Khuynh Quốc Khuynh Thành Thiên Tài Triệu Hồi Sư* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 34: Đệ nhất cung thủ

Sau một hồi vật vã ngoài chợ, tốn mất gần hết số tiền đem theo, nàng cũng đã chọn được một cây cung bằng sắt vừa ý. Dù không nặng lắm, cũng không chạm trổ hoa

vấn gì, nhưng nó lại rất căng, khi bắn lao đi với tốc độ khá nhanh, còn được tặng thêm một túi tên. Rất phù hợp.

Thế là, nàng cùng đồng đội mới bắt đầu tham gia giải đấu, Lucas đã tự đặt tên cho nhóm là binh đoàn Huyết Lang dù chỉ có ba người. Trên đường đi đến giải đấu, David bất chợt nắng mưa thất thường quay sang hỏi nàng, khiến cho nàng vừa nhìn thấy một vết sẹo nhỏ ngay trên vân trán bên trái kéo dài đến vành tai đập vào mắt:

- Tôi còn chưa biết tên cô?

- Tên tôi là Nguyệt Ảnh, năm nay 16.

Thần Minh(L) quay sang mỉm cười, khiến bao cô gái ngang đường đều muốn ngã vật ra mất máu, quyền rũ được từ bà già năm mươi đến đứa trẻ năm tuổi. Vẻ đẹp của anh là vẻ đẹp ngoại quốc nhưng làm mọi người si mê. Hoặc có thể vì là người của Hoả Ngục quốc nên trên người anh đều toả nắng như vậy:

- Trê thế, tôi năm nay 20 còn anh chàng kia cũng đã 27 rồi đó! Tài năng bắn cung của cô thế nào.

Nói chuyện anh anh tôi tôi cô cô thật làm nàng thoải mái, đáng ghét là tại Thiên Long triều này ai cũng mở miệng ra là lễ tiết đầy đường, nói muốn lú cá lười.

Nàng nghĩ thầm rồi không nói không rằng giương cung lên, nhẹ nhàng thanh thoát như thứ nàng đang kéo là dây đàn nhẹ nhàng chứ không phải là một câ cung cần có sức khoẻ phi thường. Mũi tên đã tuốt ra khỏi vỏ, nằm gọn trong vòng cung kia, được cố định bởi bàn tay thon dài trắng nõn.

"Vút" Chưa đầy hai giây sau, mũi tên rời cung, lao vun vút xuyên qua đám đông qua đường, hướng thẳng tới một cây đào gần đó không ngần ngại bởi bất cứ vật cản nào mà an nhiên lao cho đến khi xuyên qua một cánh hoa hồng đào, chệch nó ra làm đôi cân xứng rồi cắm phập vào thân cây, đâm xuyên qua hai ba lớp vỏ....

Người đi đường sững sờ, hai đồng đội mới sững sờ, và có lẽ cả ông trời cũng ngạc nhiên về trình độ bắn của nàng.

Nhưng mọi người có lẽ đã quên rằng, khi xưa chưa xuyên không, nàng là sát thủ đa năng tàn nhẫn, đến súng trường AK47,M16,.....tới súng ngắm đều được nàng xử gọn ghẽ, từ côn nhị khúc đến đao kiếm katana cũng vậy. Thứ đồ cồ lỗ si như cung này thì hề gì chứ.

Nhưng nàng thích cung này ở chỗ, không cần ống giảm thanh nhưng tiếng tên vẫn êm dịu như vậy, độ giãth cũng không mạnh. Khi xưa, lúc mới vào nghề. lần đầu tiên sử dụng đại bác, vì quá gồng nên mới bắn phát đầu tiên đã bị hỏng cơ, nằm liệt giường rồi.

- Oaaaa, tỷ tỷ kia bá đạo quá, mẹ mẹ ơi, mai mốt mẹ cho con đi học bắn cung được không ạ?- Một cậu nhóc đi đường vận bộ lục y kéo váy mẹ mình, cất chất giọng cu te hột mẹ nói phá tan bầu không khí gượng gạo

- Đúng là đệ nhất cung thủ nha!

- Đúng đúng, đệ nhất cung thủ, đệ nhất cung thủ

- Đệ nhất cung thủ a~~ Cậu bé đơ nhìn nàng với đôi mắt ngưỡng mộ.

- Đệ nhất cung thủ!

Thế rồi, nhạc nhiên thay, mọi người đồng thanh hô to thật lớn tên nàng, những hoạt động quanh chợ cũng dừng ngay lại hô tên nàng, khiến cho mọi người nơi khác bu ngày càng đông hơn. Thiếu chút nữa là tung nàng lên trời rồi:

- THIÊN HẠ ĐỆ NHẤT CUNG THỦ NGUYỆT ẢNH!!!!!!

Hai đồng đội của nàng phần thì ngạc nhiên, phần thì hứng chí, tự hào ra mặt, hai lỗ mũi phồng lên tự lúc nào, đứng chắn trước mặt,đầu gật gù như đứng rồi.

Xây dựng chút danh tiếng, chắc không sao đâu nhỉ?

Bạn đang đọc truyện *Khuynh Quốc Khuynh Thành Thiên Tài Triệu Hồi Sư* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở www.EbookFull.Net.

Chương 35: Quay về chuyện Bạch ung ca ca nhà ta

Hạ Đào tỷ ngồi cạnh một cây đàn nhị, từng là bảo vật của sư phụ, hiện đã truyền lại cho cô. Thiên Dạ đã nói, sau khi đã bắt mạch cho cho thần thú này, phán Bạch ung này đã đi qua cấp đề hoá thành người giống Dạ muội, nhưng vì là ma thú biến dị, cha là sói tuyết, mẹ là hoàng ung nên giờ đây đang bị tất nghẽn, không thể hoá thành người. Nên Thiên Dạ mới đi ra ngoài tìm cách.

Cô vận một bộ đào y, mái tóc xoã ngang lưng dài và nhẹ nhàng như một dòng thác, đôi mắt mơ màng nhìn vài vết thương khá sâu và dài ở ngay mi tâm của Bạch ung khiến nó phải nhíu mày, kêu từng hồi đau đớn.

Cô cảm thấy nơi hấn(Bạch ca) cảm giác gần gũi và dễ chịu, một thứ gì đó đau xót và yếu đuối xuyên qua đôi mắt hắc ám lạnh lùng kia.

Có lẽ, một chút Quang hệ sẽ khiến hấn dễ chịu một chút. Nghĩ đoạn, nàng không ngần ngại hay sợ sệt đặt tay lên vết thương kia, đôi chân mày giãn ra. Nhưng đáng sợ là dù hấn không thích như vậy nhưng không thể nào kim được sự thoải mái nhẹ nhõm.

Giọng cô reo lên nghe như tiếng chuông bạc:

- Không sao đâu...Giúp thôi..

Rồi cô hạ mí, một luồng quang hệ trầm ấm trào ra từ nơi cánh tay, ra sức lấp lại vết thương sâu kia.

Dưới ánh nhìn của hắn, cô được bao phủ bởi lớp ánh sáng dịu dịu, hàng mi cong vút, khuôn mặt xinh đẹp. Cô là ấn ký của thần thú hắn....cô là....

"Soạt" hắn bất chợt đứng dậy, ánh sáng chói mắt che đi tất cả vạn vật trong động, muốn tràn ra ngoài cửa, xuyên qua lớp hàng rào gỗ. Máu trong người hắn gào rú liên hồi, một vòng tròn màu đen ngời sao năm cánh xuất hiện với hệ thủy đặt ở giữa.

Cô bất động, bàn tay nhỏ nhắn rơi giữa không trung.

Hắn đặt tay sờ lên vết thương. Hết hắn rồi, thật sự là hết hắn rồi! Hắn hết rồi! Cơ thể cũng không còn đau hay di chứng gì cả. Chuyện này là sao?

Hắn nhìn xuống dưới cô, mái tóc nâu vàng bồng bềnh bay bay thật xinh đẹp, nhưng ẩn sau gáy là một hình xăm màu xanh lam hình con ung với đôi mắt hung ác.

Đúng vậy, cô là ấn ký của hắn!

Hắn chợt thấy có biến đổi....không gian hoạt động trở lại...

"A" Cô vừa thấy cảnh tượng trước mặt liền rút tay ra, mặt đỏ như gấc, trong mắt hắn lại càng đáng yêu. Cô đã đặt bàn tay mình vào ngực của một nam tử tóc trắng, khuôn mặt yêu mị vạn bộ lam y, đôi mắt vàng đồng đặt biệt có ẩn chút hoang dại nhưng hiện tại đang đầy u mê. Nơi cô vừa đặt lên trên người hắn về một con ung xanh hung ác.

- Anh...Anh là ai? Nó....nó đâu?

- Ta là Bạch Điều. Nàng tên gì?

- Bạch Bạch....Bạch Điều, không lẽ....không lẽ ngươi đã thành công hoá thành?

Hắn gạt đầu thật nhẹ, môi nhếch lên gian tà, đoạn kéo tay cô ôm vào lòng, đặt khuôn mặt nóng nóng áp sát vào ngực rắn chắc:

- Ta hỏi, tên gì?

Cô cố gắng vùng vẫy, đẩy đẩy hắn ra nhưng lại vô lực không hiểu sao trong khi bình thường có thể đẩy gãy một cây thông to lớn cơ mà! Mím mím môi anh đào yếu ớt trả lời:

- Hạ Đào....

- Hạ Đào, sông xanh hoa hồng, tên rất đẹp, tha cho nàng...

Hắn buông cô ra, cười gian tà tiếp tục nằm trên giường, hai mi mắt khép hờ.

Cô....rất thú vị...

Bạn đang đọc truyện *Khuyênh Quốc Khuyên Thành Thiên Tài Triệu Hồi Sư* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 36: Kể thù

Trong một gian phòng trống tĩnh mịch ở Hạ phủ, một cao nhân khí thế ngất trời đứng cạnh một nam nhân trung niên- Hạ Lão Tôn, Hạ Phủ. Cả hai đứng quay người nhìn về phía võ đài nhộn nhịp như đang nhìn thú vui tiêu khiển, cười khinh bỉ:

- Hừ, cái võ đài này lấy làm gì, trước sao thì một là Tà gia hai là Hạ gia chúng ta thôi, đúng không Hạ Phủ.

Chủ tử Hạ gia, cười nhếch mép, đôi mắt hơi hạ xuống, mím mím môi, bàn tay thô ráp đặt lên ấm trà. "Cách" nước trà màu xanh xanh rơi tũng tũng từ lòng bàn tay, kèm theo một chút màu đỏ pha lẫn bên trong. Ông vừa mở bàn tay ra, vụn sứ rơi như bụi xuống sàn gỗ:

- Hừ, chi là do ông không biết thôi! Một tên hầu của ta vừa mới về bẩm báo, ở ngoài chợ người ta đang đồn ầm lên kia. Một đệ nhất cung thủ mới.

Nam nhân khí thế ngất trời là Nam Chân Nhân đã tròn tam tuần, vận một bộ áo màu đỏ sẫm hơi bụi bẩn, trên trán đã chấn chút nếp nhăn. Khi cười lại càng thấy già hơn mấy tuổi:

- Hahaha! Ông nghĩ có ai qua được ta hay sao?

- Hừ! Người đó là một nữ nhân, hơn nữa chỉ mới mười sáu, vất vả còn chưa sạch nhưng năng lực và thiên phú lại rất khinh người.

- Cô ta tên gì thế?

- Nguyệt Ảnh...

Lão Chân Nhân nhũm mày lại:

- Người của Nguyệt gia à?

Ông cười lớn, chụp lấy thêm một tách trà khác, nhìn khuôn mặt đã hết thời của mình dưới nước xanh xanh thơm ngát ngào hương thơm mát của trà thiết quan âm đất tiền. Thờ dài lắc đầu.

- Hừm...ra chỉ là như vậy. Nhìn đi, nếu không có người chống lưng thì...- Chân Nhân cầm đầu ra một con châu châu nhỏ đang bị trói hai chân bởi hai ngón tay sắt đá như gong kim kĩa, rồi chỉ một tiếng rên la nhỏ, trong tay của lão đã không còn gì ngoài máu.

Hai người nhìn nhau cười lớn. Tiếng cười rung động cả trời đất, báo hiệu cơn bão dữ....

THÔNG BÁO NGẮN

Mika: Hôm nay mik viết chap hơi ngắn nên chen luôn cái thông báo này vào. Mọi người nếu có ý tưởng, câu hỏi gì mình thì hãy kết bạn facebook với mình. Mình sẽ trả lời nhé!

Face: Diệp Bảo Ngọc

Avatar: Kana dễ thương!!!(Anime)

Hiện tại lịch đăng của mình là từ cả tuần ít nhất 3 chap nhé! Nếu có delay đăng chap thì mình sẽ viết bù!

Cảm ơn các bạn đã ủng hộ thời gian qua^^

Bạn đang đọc truyện *Khuyneh Quốc Khuyneh Thành Thiên Tài Triệu Hồi Sư* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 37: Xả ảnh ngày hè

**Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.*

Bạn đang đọc truyện *Khuynh Quốc Khuynh Thành Thiên Tài Triệu Hồi Sư* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 38: Hứa gì đã bị gây sự

Nàng đã thoát ra khỏi chợ và sải bước hướng tới cái võ đài kia cùng với đồng đội mới của mình. Túi đựng cung tên vắt ngang vai, cung cầm tay thấy hơi mỏi, bịn rịn mồ hôi trơn trượt. Trên đường đi, Thần Minh nói chuyện rất nhiều, trên trời đến dưới đất. Hoá ra cậu ta là Thái tử Hoà Ngạc, vì phải thực hiện một sứ mệnh gì đó nên phải bỏ nước ra đi, Từ Hoàng thì ngược lại, xuất thân trong một gia đình binh chiến, trong một lần thanh tẩy phản đồ, cha anh bị vu oan, cả gia đình bị giết cả, chỉ ngoại trừ anh còn sống (mặc dù đã bị đâm gần nát hết nửa cơ thể).

Hừm. Nàng chỉ là đang nghi ngờ, không biết Từ Hoàng có phải chăng là những sinh vật bất tử trong các bộ anime không? Rất có khả năng!

- Đây, mấy người có phải Binh Đoàn Huyết Lang không? - Một nữ tử (trông có vẻ) yếu đuối, vận một bộ đào y, mi cong, mày rũ vô cùng xinh đẹp và hoàn mỹ khiến cho nam nhân nào cũng phải dâng lên cảm giác muốn dìm bọ, che chở.

Phía sau ả ta là hai nữ tử khác vận bộ lục phục để chiến đấu, hai tay cầm hai thanh kiếm nạm ngọc, nhìn bề ngoài thôi đã thấy choá mắt vì sự đắt đỏ của nó và sự phung phí của chủ nhân.

Thần Minh gật đầu một cái, tâm trạng thả lỏng hơn nàng nhiều (Có phải là do quá lạc quan, lạc quan đến mù quáng rồi hay sao?), tươi cười rạng rỡ:

- Đúng vậy. Chào, tôi là Thần Minh từ.....

"Bốp" Cậu giơ tay bắt chào giữa không trung, nhưng ngay lập tức bị ả ta dùng một gậy đánh bằm. Giữa lòng bàn tay, một vết bầm tím sưng lên rỉ máu.

Nàng xoa xoa đầu. Ai da! Đúng là người ngoại quốc có khác, không thể nào hiểu được sự cạnh tranh quyết liệt ở đây rồi. Chưa từng va chạm thì không thể nào hiểu được, vậy ắt hẳn đất nước cậu ta ai cũng thân thiện....ừm thế nào nhỉ....giống như bộ tộc trong rừng không ta?

...

À mà thôi đi, nghĩ đến cảnh tượng những thổ dân nhảy tung tung tung chào bằng tiếng người tôi cổ là nàng muốn quỳ rồi.

À ta hừ lạnh:

- Ra là chỉ có một đám ngoại tộc vô dụng, đệ nhất cung thủ? Ra là chỉ hữu danh vô thực!

Cô gái đứng bên trái ả lên tiếng, tay vuốt vuốt tóc rõ lên mặt, bàn tay nhỏ nhắn nhưng không phải tay búp măng nên cảm thấy hơi thô thiển, đôi mắt rạng ngời lên khi di chuyển lên người của Thần Minh:

- Tiểu thư, người không nên động thủ uống phí như vậy. Hạ gia chủ sẽ không vui đâu! Nhưng....em thấy trong đám người này, anh chàng tóc vàng kia là ổn nhất, có thể thông qua cuộc thi này...

"Sắc" Nàng suýt nôn mửa. Oắt dờ. Đây là loại nữ nhân trơ trên gì thế này, nói ra câu đó mà không biết ngượng hả? Cô ta có còn là nữ nhân không? Đúng là cạy chủ lòng quyền.

Nàng chợt nghe thấy tiếng soạch, quay đầu lại phía sau, trong lòng bàn tay của Tử Hoàng, một quả cầu ám hệ nồng đậm giữ trong tay, đôi mắt chuyển sang màu vàng đồng, đồng tử co rút lại, chẳng khác gì một con dã thú:

- Cô....

Nàng khoác tay, lòng bàn tay trái đặt lên cổ tay của hắn, truyền một chút thủy lực để hạ hỏa, hay cùng lắm là cho tâm trạng tốt lên:

- Không cần! Không nghe ĐÁNH CHÓ PHẢI NGÓ MẮT CHỦ hay sao?

Sau đó ném cho cô ta một cái nhìn sắc lẹm, quan sát khuôn mặt đang dần dần tái nhợt kia một lúc, sau đó ửng đỏ lên, lùi bước nép vào sau lưng chủ, nhỏ giọng kêu lên khẽ:

- Tiểu....tiểu thư.....

Loại người này không cần nói nhiều, nàng ra hiệu cho hai người, ngay lập tức ly khai tránh xa, không nàng sẽ khi không nôn hết cả buổi sáng mất.

Đáng ghét thật! Chưa gì đã bị gây sự!

Bạn đang đọc truyện *Khuynh Quốc Khuynh Thành Thiên Tài Triệu Hồi Sư* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở www.EbookFull.Net.

Chương 39: Gánh Nặng

Đi được xa hơn khoảng vài trăm bước, lui vào một con hẻm nhỏ không người, Tử Hoàng không nói năng gì liền ngay lập tức quỳ rạp xuống hết mức có thể trước cậu, thân thể đổ sập ban đầu bỗng chốc như bị đè bẹp còn lại một đống dưới chân:

- Xin lỗi! Nếu tôi không mạnh động thì....

Thần Minh hạ mí, khí thế ngút trời bỗng chốc trào ra trong giây lát, nàng cảm nhận được đôi mắt kia mang một cái lạnh của địa ngục:

- Không phải là lỗi của người, đứng lên đi!

Tử Hoàng không hề run sợ, không hề dù chỉ một thoáng trong đôi mắt mà là tràn ngập sự tin tưởng sùng bái như đứa con chiến của chúa đang đứng trước chúa vậy. Nàng cảm thấy rất kỳ lạ. Nhưng tình thế hiện tại, im lặng là vàng, tốt nhất là thả bớt đi một chuyện còn hơn thêm một chuyện...

Hoàng đứng lên, bàn tay đen ngăm thô thiển thường làm việc nặng nhọc chộp lấy cánh tay của Thần Minh truyền một lực đạo vào trong cánh tay đó.

Nếu nàng không nhầm thì đây là Quang hệ dùng để chữa lành, mà khi này, anh ta lại dùng Ám hệ để tấn công bọn họ? Ma pháp sư song tu? Nàng trở mắt.

- Đúng vậy! Tử Hoàng là song tu ma pháp. Ở đất nước của cô đó là chuyện hiếm có, là thiên tài đúng không? Nhưng ở đất nước chúng tôi, lại là một lời nguyền, một gánh nặng....- Cậu cất lời, đôi mắt nhẹ nhàng như dòng sông êm dịu.

Nàng vô cùng ngạc nhiên. Ở dị giới này, người trở thành song tu cũng là trời cho may mắn rồi. Nhưng đa số các song tu đều không bao giờ được Ám hay Quang hệ, kể cả một trong hai cũng không. Ám hệ, Quang hệ vô cùng hiếm có, không phải ai có duyên mới tu được mà là hàng ngàn lần có duyên mới được, đã vậy còn là song tu. Cái thể loại hentai (biến thái) gì vậy a~

Tử Hoàng rời tay ra khỏi người cậu, mắt vàng đồng đã hoá thành màu nâu cả phê đặt trưng như ban đầu, chất giọng trầm ấm vang lên pha một chút bi thương:

- Tôi...được tạo ra....trong một cuộc thí nghiệm. Vào tuổi 15, các cô cậu bé ở đất nước Băng Linh đều phải qua một cuộc khổ luyện gian nan và nguy hiểm. Những người sống còn lại, được đi về, thăng quan tiến chức, còn những người ở lại, phải đi bán thể thí nghiệm cho hoàng đế....-Anh im lặng một lúc lâu, đôi bàn tay đan chặt vào nhau nói gằn xanh.- Tôi...đã thất bại. Cuộc thí nghiệm kéo dài hai năm, là đứa bé được xếp cuối cùng, may mắn thay, nó đã thành công và tôi...đã thanh tẩy họ và trốn thoát.

Từ thanh tẩy thoát ra khỏi miệng anh ánh lên mùi máu tanh không thể tả xiết. Tử Hoàng giống hệt như nàng, dù có cố gắng trốn tránh khỏi nó, đôi khi cũng ao ước được chết đi, khỏi cái thể giới đã bị nhuộm đỏ này....

Bạn đang đọc truyện *Khuynh Quốc Khuynh Thành Thiên Tài Triệu Hồi Sư* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [EbookFull\(chăm\).Net](http://EbookFull(chăm).Net).

Chương 40: Đại hội, chính thức bắt đầu!

Gạt đi những chuyện không vui, nàng đứng đó cùng với 2 người bạn mới trên sảnh cũng hàng trăm đội khác chờ đợi lịch đấu hôm nay được công bố.

Sau một lúc, một tiểu nha đầu hai búi tóc đỏ ngỗ nghĩnh đi ra, treo tấm vải ghi đầy đủ lịch thi đấu lên bảng thông báo rồi ngay lập tức cáo lui, để mặc hàng nghìn người đang đứng chen chúc nhau như ong vỡ tổ xem lịch.

May mắn thay, nhờ Từ Hoàng có thân hình cao lớn đồ sộ, kèm theo vẻ đẹp trai láng bóng ngời ngời của Thần Minh và sự hắc ám toát lên qua bộ y phục của nàng đã đủ để mọi người tránh dạt ra một khe nhỏ đủ để xem được.

"Hừm" Nàng xem xét rồi thở dài, vòng đấu kéo dài hết một tuần, chung kết hai tuần sau mới tiếp diễn, mà nàng chỉ được đi có một đêm hôm nay thôi! Gay go! Hết sức gay go! Đêm nay nàng sẽ đấu với tất cả ba đội...sau đó từ từ tính tiếp nhé!

Nàng cân đo đong đếm, sức mạnh và quyền lực của đối thủ thì chỉ có đội cuối cùng nghe có vẻ mạnh, còn hai đội còn lại chỉ toàn bọn tẻo riu, nhưng cũng không vì thế mà mất cảnh giác.

- Nào, chúng ta chuẩn bị đi, ta lên đấu đầu tiên đó!- Thần Minh vỗ vỗ thanh đao trong tay bước ra ngoài đám đông, mặt lộ rõ vẻ đắc ý.

Nàng trở mắt ngạc nhiên khiến nó tưởng chừng như muốn lọt ra ngoài:

- Há? Vòng đầu tiên sao?

- Đúng vậy. - Giọng trầm ngang của Từ Hoàng đã chứng minh thực xác điều đó.

Oắt, oắt dờ? Thường trong những bộ truyện đội của nữ chính phải thi cuối cho nó hấp dẫn chứ? Nà nĩ? Nàng đưa tay lên xoa xoa huyết thái dương định thần lại. Không sao! Ok? Chỉ như đi giết người thôi mà! Làm gì mà phải...

"Dùng dùng dùng" Tiếng trống da vang lên đắm chìm bầu không khí ồn ào thành một khoảng tĩnh lặng tuyệt đối. Mọi người dồn mắt lên phía khán đài.

Trên đài, một lão râu tóc dài ngoằn bạc phơ, lất phất tring gió trắng, vận một bộ lam y, toát ra vẻ cẩn mật của một người luyện võ. Phía sau khỏi nói nữa là Chân Nhân cùng Hạ Trung dùng đôi mắt hắc ám bí mật rà quét. Nàng thấy chuyện không hay đành theo phản xạ nấp vào bờ lưng của Từ Hoàng.

Lão vận đồ lam y cất chất giọng khàn khàn, đôi mắt rạng tinh quang:

- Ngày hôm nay, lão làm chủ trì cho đại hội hôm nay! Sau 4 năm có một lần: Chính thức bắt đầu.

Một loạt tràng pháo tay rang rờ vang lên trong tiếng đàn tưng bừng của trăm người trong sảnh....

Nhưng nàng....nàng chỉ mím môi cảm thấy điều không hay từ khí tức hai người kia...không hề vỗ tay hay cử động chỉ ngày càng núp sâu vào. Cho đến khi hai người họ lui về sau đi mất...

Bạn đang đọc truyện *Khuyên Quốc Khuyên Thành Thiên Tài Triệu Hồi Sư* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 41: Dấm chua! Dấm chua!!!

Trước khi đi đấu, nàng đã khởi động nhanh nhẹn cho các khớp xương hoạt động trở lại tạo ra vài tiếng động nho nhỏ khiến cho 2 bạn đồng hành phải trở mắt tưởng nhầm xương khủng long gãy. Ấy da, cũng không thể trách ta, lúc Thiên Dạ đưa cho nàng viên thuốc cũng đã khiến nàng ngủ không giấc, lúc tỉnh dậy cũng chưa động chút sức lực thôi mà!

- Êi! Hoàng Hoàng, đội đầu ta đấu là gì vậy! Quên mất, quên mất rồi!- Thần Minh nhoeo miệng cười khoác tay lên thân hình to lớn của "cục đá biết đi" nên có chút chênh vênh, phải nhón lên nữa.

"Cục đá biết đi" nghe lệnh thái tử ngay lập tức lập thêm kỷ lục mới "biết nói", không ngoái nhìn lại cất chất giọng âm trầm:

- Là đội 123.

- Há?- Nàng trở mắt.

- Đội tên 123.

Thiên Thư liền không chịu được muốn ngay lập tức nằm oặt xuống cười nhưng vì thể diện nên chỉ dám lấy áo choàng lên che cười khùng khục, lộ ra đôi chân dài thon không tí vết hút hồn nam nhân.(Vì tỷ ấy đang vận bộ áo chiến đấu là quần váy kéo cao lên tới đầu gối nên lúc kéo áo choàng kên vẫn thấy được khoe).

Nàng không ngờ, từ thời cổ đại cũng có bọn trấu tre rồi! Rất thú vị, rất thú vị!

Từ phía xa xa, trên một ngọn cây cao gần đó, mái tóc bay bay, đôi mắt phượng quyền rũ ánh lên tia giận dữ, dung nhan tinh xảo người nam tử áo trắng bay phất phơ trong gió nắm tay thành quyền nói với tên thuộc hạ bên cạnh:

- Người xem vương phi của ta kia, sao lại ăn mặc hở hang như vậy chứ! Người để nàng như vậy sao?

Nói đoạn, hán lữm A Tam- tên thủ hạ thông minh đa tài phong lưu nhất trong bốn người đứng cạnh. A Tam ngay lập tức trở mặt:

- Này, này, chủ nhân, tất cả các nữ nhân trong lục địa đều sử dụng loại trang phục chiến đấu này mà nha!

Xung quanh hán toát ra khí lạnh chết người, kèm theo mùi...dâm nồng nặc, khuôn mặt vô cùng an tĩnh nhưng lại đang bóp nghẹt không khí:

- Ta không quan tâm, may cho nàng một bộ áo khác, nhanh!

- Nhanh! Nhanh là như thế nào a~! May một bộ áo cũng cần có rất nhiều thời gian, nhất là cho vương phi, còn lại là một bộ chiến đấu nữa! Nhanh nhất...2 tuần?- A Nhị người hoạt bát nhất lên tiếng, bàn tay tài hoa phe phẩy quạt lia mặt dò hỏi.

Hán hừ lạnh:

- Ta cho người thời hạn 1 tuần! Người là thợ may giỏi nhất lục địa....không được?

Cậu đành phải ngậm bồ hòn làm ngọt gật đầu. Chủ nhân nói dám không nghe sao? Vài ngày trước có một tên thủ hạ hạ cấp (4 người đi theo hầu là siêu thượng thượng cấp) dám đánh đồ ly trà vào tả váy ngài, ngài liền ngay lập tức ra lệnh quăng ngay cho chó gặm. Một vụ nữa, 2 tháng trước, vương phi có ra ngoài tản mát hái trái cây, một tên thuộc hạ thượng cấp khác đang trong nhiệm vụ bảo vệ nàng nhưng bất cẩn làm nàng vấp đá ngã, khuỷu tay hơi trầy xước. Ngay lập tức, hán liền đem quăng vào khu chứa rơm, xuong cho chó gặm, phần thừa đem đốt.

(Mika: Ca ca à! Huỳnh hơi bị biến thái rồi đó, không biết nếu ta lỡ tay dâm nàng một cái...

Vô Danh: Người dám! Ta sẽ theo người đến tận đời cuối kiếp cho người chết cách đau đớn nhất rồi tìm đạo sĩ biến linh hồn người mãi mãi tồn tại trong một bãi phân trâu! Sau đó đến đời con cháu người cũng...

Mika: Không, ngài đừng nói nữa, đừng nói nữa a~ TT.TT Tui đã tạo ra nam chính gì thế này....)

Bạn đang đọc truyện *Khuynh Quốc Khuynh Thành Thiên Tài Triệu Hồi Sư* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 42: Mượn cột này, ta nghỉ lưng một lát...

Vòng một của bảng năng bắt đầu trong tiếng hò reo cổ vũ nhiệt liệt của mọi người. Đối thủ bên kia gồm ba nam nhân cao to lực lưỡng nhưng đôi mắt ánh lên sự hứng khởi bông bột khó giấu, chắc chắn cũng bằng tuổi nàng thôi chưa không lớn lắm. Ba người găm to đi lên, vận một bộ chiến đấu khá là sặc sỡ, hay thời hiện đại gọi là Áo ba lỗ, tuy là nó dày hơn và tăng sức lực hơn.

Nàng cùng đồng đội xuất hiện trên đấu trường cũng ngẫu không kém cạnh họ, cả ba người đồng lòng đưa ánh mắt nhau rồi ngay lập tức phi thân nhanh nhẹn lên sàn đấu. Ném ánh mắt giết người về phía đối phương.

Chạm chân lên sàn đấu làm bằng gỗ cây thorn thượng hạng không một chút vết bẩn, bên trên bề mặt còn phủ một lớp sơn bảo quản chắc chắn trơn láng đẹp mắt. Phía giữa trải một tấm thảm to cách vị trí hai đội khá xa. Là một tấm thảm cỏ và một hòn núi giả, một hồ sen nhỏ để các ma pháp sư bày trận địa.

Vì là cùng thủ nên Thiên Thư đứng sau cùng trong đội, lùi sát vào một trong sáu cây cột chống điều khắc hình con rồng vàng uốn lượn đẹp mắt trên mặt rồng là màu đỏ đá ruby sáng rực như đèn pha nhấp nháy. Nhưng thân cột là gỗ tảo ép thom mùi dễ chịu.

Phía trên đài, Thái tử cùng đệ đệ của mình ngồi ba hàng ghế ngang nhau bằng bạc, không khí trên đây thư thái hơn nhiều, ba người cùng đàm phán rất vui vẻ, chỉ duy đôi lúc nhìn xuống dưới xem trận đấu mắt có kết thúc chưa?

Không khí ngay lập tức rơi vào một mảng tĩnh lặng triền miên đại hải. Gió thổi hiu hiu, bầu trời xanh xanh, mùi hương nhẹ nhàng ngát ngào không tả làm cho đôi mắt của nàng nặng như chì, chỉ muốn khép lại. Nàng rất tự nhiên lùi về sau thêm một bước tựa vào gốc cột lìm đim chìm vào giấc ngủ ngon lành. Nàng không sợ, đám tôm tép bông bột này chẳng là gì so với Thần Minh và Từ Hoàng. Đấu mắt thì Từ Hoàng khỏi chê luôn rồi, chẳng khác gì giành cả ngày đi nhìn cục đá, lúc chiến đấu thì mạnh mẽ vô cùng, khi hán định động thủ với vị tiểu thư kia nàng nhận ra huyết mạch của hán rất tốt!

Thần Minh thì còn an tâm hơn, với sự chói lóa và lạc quan của cậu ngay lập tức sẽ chọc giận đám người kia thôi, hai phút nữa là đôi bên xuất chiêu được rồi. Cậu ta còn là Thái tử một nước, tầm thường được sao?

Càng nhìn đám người kia càng không có hứng, ngủ quách đi cho rồi! Hơn nữa, mấy ngày nay bốn cô nương đang thiếu ngủ với lại vận bộ đồ đen từ đầu đến chân như vậy nàng nhắm hay mở mắt có thần mới biết đó. Mượn cột này, ta ngủ một lát coi!

(Mika: Vâng, và sau đó tỷ tỷ ta đã mượn cột ngủ rất ngon và tỉnh ah-.-. Cho chị 1 like)

" Rầm" Một tiếng kêu lớn từ phía đối phương ngay sau đó (Chạy vẫn ngủ) tên trong nhĩ con nhất trong đám triệu hồi một con nhện khổng lồ tám chân đen thui. Vâng, đen thui là một màu đen nhem, đen tiw hoàn hảo không hỗn hợp bất cứ loại tạp chất nào khác ngoài màu đen, Nếu không có hàng chục đôi mắt sáng đỏ hung ác kia thì nó hoàn toàn hoà mình trong đêm rồi cũng nên.

Thần Minh cười nhếch mép khinh bỉ, biết ngay sẽ không đợi được lâu mà! Trong đôi tay trắng công tử bột của anh hiện lên thanh đao to dài nặng cả tấn, chuỗi điều khắc tinh xảo những kí tự như hoa văn sáng ngời, cậu cất giọng thách thức, âm trầm và mỉa mai:

- Lên đi! Đừng nói nhiều!!!

Bạn đang đọc truyện *Khuynh Quốc Khuynh Thành Thiên Tài Triệu Hồi Sư* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 43: Mặc cho sự đời, ta vẫn ngủ

Từ Hoàng đứng lên thêm một bước đến tám tám cỏ, lòng bàn tay hiện lên một quả cầu ám hệ nồng đậm. Những luồng khí đen tạo thành trận địa bay vờn vờ chung quanh cơ thể cậu. Đôi đồng tử màu đen tròn phớt chói chỉ còn một đường vạch ngang nhỏ giữa con mắt, trông trắng hếu lập tức thành màu vàng đồng hoang dã. Một cơn gió nổi qua làm tóc bay áo choàng của cậu, nhếch môi cười xem rě, quả cầu rời tay cậu bay lên không trung giữa đài đầu ngày càng to dần lên:

- Loại tếp tôm!

Sau tiếng nói đó, quả cầu đen đỏ ụp xuống nơi con nhện đang đứng vờn oai hổ trợ cho chủ nhân mình đánh thắng Chiến Sĩ Thần Minh không biết chuyện gì đang xảy ra.

Hắn vừa thấy vậy liền dõn đao không đánh tiếp nữa mà phóng ngay ra sau.

Quả cầu đỏ ụp xuống nó. Bầu không khí phụt chói trở nên nặng nề, đến mức khán giả hò reo bên dưới cũng phải im thin thít nghe tiếng hét vang, gào thét điên cuồng của nhện khổng lồ trước khi bị nuốt trọn.

Tình cảnh này chẳng khác gì một con thỏ đáng thương kêu la cứu giúp trước lúc bị sư tử ăn thịt vậy.

Không, đây không phải quả cầu nguyên tố Ám hệ mà là một thần thú, một thần thú Ám hệ! Từ Hoàng không hoàn toàn là Ma Pháp Sư, mà còn là Triệu Hồi Sư Hắc Ám!!!

Cậu mỉm cười nhìn cảnh đó rồi nhẹ giọng gọi:

- Hắc Hắc, ăn có ngon không?

- Chủ nhân! Thứ này quá gớm ghiếc, không nhét nổi kẽ răng! Có thể cho Tiểu Hắc ăn luôn đám người bên kia được không hả?- Quả cây tròn tròn thu nhĩ người lại, lập tức bu vào lòng bàn tay của cậu, khi nói câu cuối còn quay mặt lại nhìn ba người kia đang sợ muốn đi tiểu tiện tại chỗ kia.

Nếu nhìn kĩ thật kĩ thì A Hắc này có hai chấm đo đỏ làm đôi mắt, trong veo như hạt ngọc.

- Ta,..chúng ta thua! Thua, đi về!!!- Tên có vẻ to con nhất cầm đầu cố gắng trụ vững đứng lên.

- Đại, đại ca, chúng ta....- Đại hán tử vừa mất thần thú tức giận đỏ mặt tía tai, đôi bàn tay nắm chặt, ngón tay cứa vào da thịt đỏ ửng muốn bật máu. Khuôn mặt mang một nửa tức giận, nửa kia là ngạc nhiên không che giấu nhưng chẳng hề sợ hãi.-Không có nó, chúng ta vẫn thắng!!! Đại ca, sao huynh hèn nhát vậy...

"Ba" Một cú tát trời giáng đánh vào khuôn mặt của hắn ta in năm lần bàn tay đỏ mạnh mẽ:

- Chúng ta thắng nhờ nó! Bây giờ mất nó rồi không khác lấy trứng chọi đá đâu!

- Đúng vậy, ca ca, đại ca nói đúng, chúng ta nên về đi! Nếu không e rằng cái mạng cũng không giữ được....-Nếu người thứ ba không lên tiếng, chắc chắn mọi người sẽ quên bằng đi sự hiện diện của hắn luôn chứ không đùa. Có vẻ trong yếu ớt nhất với một đường gân dài xanh bên cổ, cũng là tên có cẻ trong điển trai nhất và hiền lành nhất trong cả bọn.

Ba người bên kia cãi nhau to tát, nhưng còn nàng vẫn mặc kệ nhắm mắt ngủ.

(Mika: Ôi, em xin quý! Quý)

Bạn đang đọc truyện *Khuynh Quốc Khuynh Thành Thiên Tài Triệu Hồi Sư* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 44: Ác người dám làm ta tỉnh giấc?

Nàng đang say giấc nồng, dưới lớp mũ trùm là khuôn mặt tinh xảo ngăn lẩn xinh đẹp, hàng mi dài và dày cong lên cao vút đầy quyến rũ che mắt đôi mắt to tròn như ngọc.

Bên kia chiến tuyến, ba người cãi nhau âm ỉ đến mức muốn vỡ đầu. Nhưng cãi thế nào thì cãi, không nên và không được đụng chạm tới nàng, vì với sức công phá ngàn dặm của nàng, với cả sức mạnh bá đạo khó cưỡng của cáo tên Vô Danh công tử đứng xa xa trèo lên cây coi cợt kia thì xin lỗi:Người chết chắc!!!

Ừm, thật ra họ cũng đâu có đến nỗi ngu, vẫn còn tồn tại lí trí. Nhưng giận quá mất khôn, tên Triệu Hồi Sư không biết điều kia đã vung ngón tay chỉ vào nàng đang dựa vào cột hồ lớn đến nỗi muốn banh cả đầu trường, hai tròng mắt đỏ hân lên tia máu:

- Hừ, huynh xem thử xem! CÁI CON ĐÀN BÀ NÀY MÀ HUYNH CŨNG SỢ HẢ??? ĐỀ NHẤT CUNG THỦ CŨNG CHỈ CHẴNG BẰNG ĐỒNG PHẦN NGOÀI CHUÔNG NGỰA ĐỨNG NGAY NHƯ PHỒNG THÊ KIA À???LÚC TA SẮM SOI TU VI THÌ KHÔNG THẤY ĐƯỢC CÁI GÌ HẾT???? VẬY MÀ HUYNH VẪN SỢ SAO???? NỤC CUỐI HAHAAAAA

Ngu, quá ngu, ngu điên! Đúng là thông minh 3 năm đại một giờ, mà không cần một giờ, một giây thôi cũng đã đủ rước lên trên mình tội chém đầu chặt cổ rồi chứ chẳng chơi.

Từ phía xa xa, ca ca nhà ta đã rất muốn động thủ, tay chân ngứa ngáy, nếu không nhờ bọn thuộc hạ ngăn cản lại thì hậu quả đã rất khó lường.

- Này, chủ nhân à, người đừng manh động, đây là nơi đông người!

- Đúng vậy, bót...bót nóng đi chủ nhân!

- Vâng, nơi này không tiện, để một chút được không ạ?

- Aaaaa! Vượng phi tinh rồi. người bình tĩnh xui đi ạ!

Đúng vậy, một cơn gió nhẹ nhàng thổi qua mang theo một cánh hoa đào nhẹ nhàng bay là lướt đậu trên sóng mũi cao cao của nàng, một chút khí chịu truyền đến, tiếng chói tai của con người muốn chết kia cũng vừa vụn vặt vào. Đôi mắt choàng tỉnh, hai đồng tử co lại, đôi tay mạnh mẽ nhanh nhẹn kéo dây cung với tốc độ mạnh nhất có thể. Nàng tức tối, bực mình, tức giận dồn lên đòn bắn. Giọng nói nhẹ nhàng như tiếng gấm nhẹ của sư tử đầy đe dọa quyền uy:

- Hừ! Người chán sống rồi!!!

"Vút" Mũi tên xé gió thành từng mảng từng mảng rơi vào không trung còn nó vẫn cứ lao đi với tốc độ thần thánh mà người khác không thể thấy đường tên đi mà chỉ nghe được tiếng vỡ vụn của không khí. Tay nhanh hơn mắt, một mũi tên phóng ra đâm qua bả vai của người nam nhân đó, máu bắn tung toé ra vị đại ca phía sau, người kia ngã quỵ xuống, mồm hộc ra một ngụm máu.

Bàng hoàng, hoảng hốt, không cam tâm, sao chuyện này có thể...Hắn đưa ánh mắt về phía nàng, dưới vầng trăng mờ mờ ảo ảo, dưới vạt con mắt đang trở nhìn trầm trồ ngưỡng mộ. Nàng kiêu hãnh và toả sáng rực trời đêm. Nàng như một mảnh sư oai vệ, từ đôi mắt tới cánh môi anh đào đều mang vẻ thách thức đáng sợ.

Hắn thua rồi. Thua. Thua nữ nhân này.....

Bạn đang đọc truyện *Khuynh Quốc Khuynh Thành Thiên Tài Triệu Hồi Sư* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 45: Trương Mạnh Hổ

Nàng nâng mắt:

- Thua! Dễ dàng như vậy sao?

Thần Minh nhếch môi cười ba người bên kia đang mặt xanh mặt xám không ra gì, đôi mắt mở to tròn chút nữa là rơi ra ngoài. Từ Hoàng thu tay lại trong ống tay áo. Bàn tay đen nhem của cậu giơ lên chắn ngang đường đi của nàng, hạ giọng trầm xuống như tiếng ngân của trống, khàn khàn suy tính:

- Thôi đủ rồi, giữ sức.

Nàng không nên tổn nước bọt quá nhiều, cũng không nên quá tổn sức, còn hai trận nữa. Nàng khoác tay quay đi không nói lời nào bay xuống võ đài, khi này, nàng nghe thấy tiếng của Vô Danh công tử.

Một thân ảnh chớp nháy bay vào không trung, để lại vạt áo đen phấp phới bay bay phía sau rồi biến mất như đã bốc hơi không thấy đâu.

Khán đài trầm trồ, những người đứng phía trên cao như các vị hoàng tử càng không hiểu. Nữ nhân này có hành tung vô cùng kì lạ, không ai biết trong đầu nàng rốt cục đang vì cái gì, đang nghĩ cái gì, đang suy tính điều gì, càng không kiêng nể lễ tiết, trọng tài chưa thông báo kết quả đã đột ngột biến mất như cuộc thi này chẳng hề quan trọng với nàng vậy.

Thái tử từ đầu chí cuối im lặng bất chợt lên tiếng, lời nói như vàng ngọc thốt ra đầy uy áp, đôi mắt chàng híp lại như đang xem chuyện vui, trong tay cầm tách trà xanh như ngọc đã nguội chỉ còn chén men vẫn còn giữ chút hơi ấm

- Trận đấu như vậy, đã không phán sao?

Đến bảy giờ, trọng tài mới dứt mắt khỏi khoảng không nàng đã biến mất, chiếc cờ đỏ phấp phới cầm trên tay, miếng lụa đỏ đột ngột rơi xuống mắt dưới ghế ngồi hàng ngàn người chen chúc. Tinh thần còn đang mải mê về một điều gì đó nghe tiếng Thái tử liền choàng tỉnh vội vàng gạt đầu một cái cảm tạ rồi tuyên bố:

- Huyết Lang, thắng!

Tiếng hò reo vỗ tay vang dội khắp nơi ủa đến nhưng không thể ngừng hẳn nghĩ được.

Người trọng tài đó tên Trương Mạnh Hồ, năm thân thể nàng 10 tuổi, hẳn chính là người thầy dạy nàng học ở đế đô. Năm ấy hẳn không hề mở trường học mà chính là mở một lớp học nhỏ, mẫu thân nàng đã đăng kí vào học đầu tiên và lâu nhất cho đến khi người mất.

Nàng là đệ tử chịu khó nhất của hắn từ lúc đầu vào, ngày nào cũng chăm chỉ luyện tập nên hắn đã dạy nàng bắn cung, chỉ có nàng mới được học. Và chiêu thức bắn cung có một không hai của hắn: bắn bằng móng tay.

Khi này nàng cũng như vậy, dù nhanh đến mức nào đi nữa, dù bất ngờ đến mức nào thì cũng không thể qua được đôi mắt hắn. Những móng tay hồng hồng lướt trên dây cung nhẹ như giấy đàn....

Vài năm trước nàng biến mất, mẫu thân nàng cũng bị kết tội từ hình, hẳn ôm hận bỏ nghề dạy chôn cung quê du lạc khắp nơi tìm. 2 tháng trước hắn bỏ cuộc tham gia dạy học ở Long Đế Đô, được bầu cử đi làm trọng tài đại hội năm nay.

Không ngờ nàng vẫn còn sống.....

Không ngờ nàng vẫn không quên.....

Không ngờ sau bao nhiêu năm vẫn....thấy lại hình bóng của Cẩm Vân muội muội....

Đúng, hẳn....từng trong đội của Huyết Băng Linh và Lam Cẩm Vân, đồng đội cùng nhau sống chết có nhau, cùng ở trong một cô nhi viện, cùng học chung lớp, cùng được mang về curu mạng. Một đội 10 người, không ngờ, bây giờ đã mỗi người một nơi.....

Một cánh đào rơi xuống trước mắt hắn, khung cảnh nhộn nhịp nhờ dãn chỉ chứa chỗ cho một nữ tử tươi cười như hoa cầm trên tay cánh cung đỏ rực, dưới chân trời hoàng hôn nở rộ.

Một giọt nước mắt trong như ngọc rơi xuống, óng ánh dưới ánh đèn hoàng cung.

Bạn đang đọc truyện *Khuyên Quốc Khuyên Thành Thiên Tài Triệu Hồi Sư* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 46: Ta thật sự có lai lịch như thế nào?

Nàng lao nhanh thật nhanh nhưng đến một mảnh đất nào đó, nhận ra khôn còn dấu vết nữa.

Hừ, Vô Danh công tử rốt cục hắn ta là ai, khi trước hắn có gọi nàng là "Vương phi của ta" không lẽ là một vị vương gia rành đời nào đó? Hay là một tên ảo tưởng sức mạnh đi! Trên đời này nam nhân biến thái như thế cũng không thiếu a.

Thở dài vô vọng, nàng ngay lập tức phi thân trở về hang động của mình, ngày hôm nay ra ngoài thu thập được không ít chuyện. Hạ Đào tỷ hình như đã che dấu nàng một bí mật, rốt cục nàng là ai, là ai cơ chứ?

Trong chuyện này Nguyệt Thiên Thư thấy đầu óc mình mù tịt không hiểu được chút gì, như đang lạc lối trong mê cung đầy sương mù vậy. Nàng ghét những bí mật, nó nên được vạch trần đi.

- Aaa! Thư Thư về rồi nè!- Nó đang đi hái một ít lá về làm được ngay lập tức nhìn thấy nàng đứng ngẩn người, đầu tóc bay bay, một thán lam y nhẹ nhàng bị che khuất một phần bởi chiếc áo choàng màu đen vô vị càng thêm phần bí ẩn.

Nó đang vận một bộ bạch y phiêu dạt vô cùng ưu mỹ, trên trán lấm tấm mồ hôi:

- Tỷ tỷ, người về rồi a~ Kết quả thế nào?

Nàng lắc đầu lờm mắt nhìn nó:

- Kết quả thế nào là thế nào, người cho ta ra ngoài có một đêm sao mà có kết quả được hả? Ngày mai tiếp tục lên kinh thành!

- À đúng rồi, ở nhà không biết Đào tỷ chăm con ung đó sao rồi, phía về xem mới được!!!

(Mika: Chăm nam từ nhà người ta mà xem như chăm con vậy hả?)

Nàng nhú mầy, kéo mũ trùm xuống hiện ra dung nhan tuyệt sắc vạn phần, làn da trắng dưới ánh trăng thêm hồng hào rạng rỡ. Trời cũng sắp sáng, vài tia nắng hắt hiu ánh vào khuôn mặt nhỏ gọn kia khiến nam nhân cả thấy đều ham muốn:

- Chúng ta về!

_____ (Dãy phân cách mờ ám) _____

Nhưng mà bọn nàng có ch vàng cũng không dám nghĩ đến vừa mới bước vào đến cửa ngay lập tức nhìn thấy cảnh không nên thấy, hận không lấy đôi mắt của mình đem ra sông Hoàng Hà rửa sạch. Nhóc hồ ly như nó đỏ mặt tím tai, hàm dưới không tự chủ được muốn rớt ra ngoài, giò được liệu trong tay cũng rơi bịch xuống nền đá.

Nàng thì có phản ứng quay đầu che mắt như đang xem cảnh người ta hôn nhau thường có trong phim hàn quốc.

(Mika: Tới khúc này có ai đang nghĩ bậy không hả><)

Một nam nhân yêu mị nằm trong bồn tắm gỗ đặt ở giữa hang, nước nóng bốc hơi lên thành một tầng sương nửa che nửa lộ phong cảnh bên trong. Mái tóc trắng xanh lam xoã dài lướt trên thành, cơ thể rắn chắc trắng trẻo của mỹ nam....

Ừa mà khoan! Đào tỷ đâu rồi.

Sâu trong tầng mây mù đó, nàng và nó cùng lúc thấy tỷ tỷ đáng thương tội nghiệp ngồi thu lu một góc động vừa hẹp vừa tối mặt úp sát vào tường, hai má một là cua lược hai là tôm lược đỏ lựng đáng yêu. Vừa nghe tiếng gõ rơi nhìn qua nó liền vừa khóc vừa cười khổ kêu gào:

- Aaaaa, cuối cùng cũng đã về rồi, cứu tỷ ra ra, huhuuuuuuu

Nhưng đang nhìn về phía nàng thì nam nhân trong bồn tắm đang khép hờ bất chợt choàng mở hoa đào nở rộ trên chọc:

- Ấy da, cuối cùng nàng cũng chịu nhìn ta rồi à?

Tỷ ấy ngay lập tức nhanh như chớp nhắm mắt chạy như xẹt điện ra ngoài.

Nó và nàng không hiểu mô tê gì nhưng cũng chẳng nhịn được cười.

Bạn đang đọc truyện *Khuyên Quốc Khuyên Thành Thiên Tài Triệu Hồi Sư* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 47: Ta thật sự có lai lịch như thế nào?(2)

Cuối cùng ba người con gái các nàng phải đi ra ngoài nhường chỗ cho nam nhân không rõ kia ở lại.

Hạ Đào ngay lập tức đem tất cả mọi chuyện mà đã xảy ra kể lại cho nàng. Nó nghe xong liền đứng lên vỗ ngực dậm chân:

- Hừ! Tên ung kia dám chiếm tiện nghi của tỷ tỷ ta! Thật đáng chết! Chốc nữa ta sẽ dẫn hấn ra thành bột mì cho mà xem.

Dù thể vẫn miệng mở rộng cười sang sảng.

Bất chợt bỗng nhìn xuống một hồ nước trong veo nhớ lại thân áo xanh như ngọc của Thái tử, tâm liền chùng xuống mấy phần, mi mắt rũ xuống đệp tuyệt, phía sau lưng, chân trời đã nhuộm một màu đỏ ối của ánh bình minh:

- Tỷ tỷ, tỷ có gì dấu muối đúng không?

Nàng cất tiếng nói nhẹ như tiếng chuông reo bạc, tựa như một làn gió mạnh cũng đủ sức để mang nó đi mất. Nhưng rơi vào tay của Hạ Đào chẳng khác gì tiếng động đất gợn dữ, núi lửa gào thét, cô hoảng loạn, đôi mắt nâu xinh đẹp có biến, chút rung động:

- Muối, hôm nay muối ra ngoài đã gặp ai?

- Rất nhiều người!- Nàng quả quyết trả lời ngay, ánh mắt dừng nơi cô không rời đi, rạo rực như lửa đỏ, nhiệt huyết và tò mò, kèm thêm chút mạnh mẽ muốn thiêu cháy bức màn bí mật kia ngay lập tức.

Cô chạm rảnh tựa vào một tảng đá im lặng.

- Tỷ, rốt cục mọi chuyện là sao? Còn chuyện mà muối chưa biết hay sao?-Nàng nhún mày, ánh mắt không đổi, cuối cùng đành thở dài nói ra.- Hôm nay muối đã đi gặp Thái tử. Cảm giác rất thân thuộc, hấn cũng thế, cũng nghĩ kaf đã từng gặp nhau. Tỷ còn định giấu muối sao?

Nàng lờ mờ mắt, hai cánh tay nhỏ nhắn nhưng tràn trề sinh lực sức mạnh vịn đôi vai gầy yếu của cô, buộc Hạ Đào phải nhìn thẳng không trốn tránh vại mắt mình:

- Rốt cục muối thật sự là ai! Muối không thể nài bỗng dưng xuất hiện ở hang băng của Huyết sư phụ được, cũng không thể từ trên trời rơi xuống! Nói đi muối rốt cục có lai lịch như thế nào, cha mẹ là ai, người thân là ai, tại sao năm đó lại xuất hiện ở đó?

Cô hạ mắt nhìn. Một cái nhìn bất lực kiệt quệ mệt mỏi và tang thương khác cái nhìn triều mến như mọi ngày làm nàng có chút sững sờ:

- Muối đã sẵn sàng và quyết tâm muốn biết sao?

Nguyệt Thiên Thư hơi do dự, thật sự có chút do dự, ký ức kia nó là như thế nào mà tại sao đến Đào tỷ còn phải trốn tránh như vậy chứ, là cái quái đáng ghét gì chứ? Nó ác liệt đến thế nào, điên cuồng đến thế nào cơ? Liệu nàng có chấp nhận được nó hay không?

Suy nghĩ, nhưng trước sau cũng phải chấp nhận thôi, không thể cứ trốn cả đời, không thể dối gạt mãi:

- Đúng!

Cô gạt đầu, mở mắt, một giọt nước trong suốt lăn dài yêu kiều, đau đớn, đến mức lời nói phát ra hơi nghẹn lại, cay xè:

- Được!....Đi theo tỷ.....

(Mika: Mình đang trong quá trình học nguyên ngày hè trong trường nên mình sẽ dời lịch đăng lại nhé TT.TT

Mình xin đính chính luôn là mình viết truyện này là truyện tự viết chứ không tìm trên mạng hay dịch từ các cuốn tiểu thuyết Trung Quốc nha! ^^ Cảm ơn các bạn đã ủng hộ thời gian qua!)

Bạn đang đọc truyện *Khuynh Quốc Khuynh Thành Thiên Tài Triệu Hồi Sư* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 48: Huyện khi xưa

Đi vào trong nhăm tý thậm chí còn có ý tăng lơ ten nam nhân kia đang nhàn nhآ ăn nhآ kia đi thẳng vài phòng riêng, tà áo hồng hồng đi phía sau phiêu bồng. Người ta nói mỹ nhân đẹp nhất là khi ưu sầu đúng là không sai chút nào cả, ngay lúc này, cô đẹp tựa một đoá hoa mẫu đơn ưu tư đến mức câu hồn của Bạch Điều đi đến tận nơi nào không biết.

Đi đến phòng ngủ của mình, Hạ Đào hít một hơi thật sâu bước vào ngay trong cái tủ áo gói gọn một góc phòng, nhặt một cái, một viên thuốc màu ngọc vừa tròn một cách hoàn mỹ tuyệt đẹp lại xanh một cái màu dễ chịu như bầu trời chiều tà:

- Khi xưa, là sự phụ sợ muối không chịu nổi cú sốc nên đã xóa trí nhớ của muối. Nhưng người biết, dẫu một thời gian chứ không thể cứ giấu mãi mãi, nên trước khi người bế quan đã đưa lại cho ты....

Trầm ngâm một lúc lâu, một vạt áo hồng hồng lướt nhẹ trước mắt nàng, thân ảnh nhẹ như mây sả vào lòng Nguyệt Thiên Thư, đôi mắt sớm ngấn lệ, khoé mắt đỏ hoe:

- Muối thật sự muốn nhớ sao? Sao không quên đi, nhiều khi ngu ngốc cũng chính là một ân huệ lớn. Tại sao vẫn....- Cô gạt đi những giọt nước suýt chút nữa lại lăn kia, hạ giọng trong trẻo tiếc nuối.- Nếu được lựa chọn, ты muốn mình là người bị tẩy não...

Nàng không những sợ hãi mà còn ngạc nhiên bằng hoàng bội phần, hai chân như hoá đá, nền động cũng tựa như làm bằng cát mịn cứ thế lún xuống. Nhưng, cho dù thế nào cũng phải tìm hiểu, cũng phải đối mặt! Nàng hạ lấy quyết tâm, đoạt viên đan dược vào tay, dùng hết sức lực nuốt xuống!

Tê!

Đau!

————— Đây phân cách nhớ lại —————

Ánh sáng nhẹ nhàng len qua ô cửa, lướt trên khuôn mặt Nguyệt Thiên Thư nhẹ nhàng và ấm áp, nhưng ấy không phải là nàng bây giờ mà là nàng mấy năm trước, trước khi Ngọc Ly đẩy nàng xuống nước. Một tiểu hài tử mười hai mười ba với đôi mắt trong veo như ngọc, thuần khiết không vương bụi trần gian.

Nàng hiện tại là một linh hồn không hơn không kém đứng phía xa, một góc trong căn phòng làm từ gạch ngói rất đơn giản mộc mạc nhưng lại không dấu được sự giàu sang.

"Két" Tiếng đẩy cửa bước vào, một cặp song sinh đi vào, hai người hai tà áo màu đào, mái tóc búi cao, chiều cao hơi chênh, một cao bằng nàng hiện tại, một nữa cao hơn. Nhưng thứ đáng chú ý đây đó chính là khuôn mặt đó, đôi mắt nét mặt khoé môi đó không đời: Hạ Đào ấyyyy?

Nguyệt Thiên Thư kia lười biếng tựa vào thành giường, không che được nét tuyệt sắc ma mị, câu dẫn:

- Hạ Lan, Hạ Đào, mau giúp ta thay quần áo!

- Vâng, tam tiểu thư!

Hai người nhún một cái duyên dáng rồi bắt tay vào việc. Hạ Lan? Người cao bằng "nàng" là Hạ Lan? Là song sinh của ấyyyy! Vậy rốt cục giữ đây nàng ấy đang ở đâu? Sao từ khúc xuyên qua đến giữ vẫn không nhìn thấy, thậm chí còn không nghe nói đến?

- Tiểu thư à, hôm nay người đại diện cho Nguyệt gia chúng ta tham gia yến hội đó!- Lan Lan vui vẻ nhắc, thoãn thoắt xếp cái chần lại, phui ít bụi vương trên gối.

- Mẫu thân thì sao? Người có đi theo không?- Nàng rừ mắt hỏi, trên người đã khoác xong một bộ y phục màu vàng nhạt của ánh nắng bình minh, càng bân lên khuôn mặt xinh xắn từ nhỏ.

Nói đoạn bất chợt cánh cửa ép gỗ thượng hạng kia liền kêu "Kétttt" một lần nữa, theo sau là khuôn mặt khuynh quốc, thập phần xinh đẹp, đôi chân mại nhân từ phúc hậu, người nữ nhân này đã gần tứ tuần nhưng vẫn không thể dấu được nét ma mị yêu kiều từ ánh mắt đến mọi cử chỉ. Khuôn mặt kia với nàng chẳng khác gì phiên bản lớn nhỏ cả!

- Mẫu thân! -"Nàng" hét lên lao vào lòng người kia, đứng ở ngoài, trong tim bất chợt âm lên...

Bạn đang đọc truyện *Khuynh Quốc Khuynh Thành Thiên Tài Triệu Hồi Sư* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [Ebook Full . Net](http://EbookFull.Net).

Chương 49: Góc giải đáp

Mika: Cuối cùng cũng đã viết đến chap 50 rồi, eo ôi xúc động quá! Nên bây giờ mị sẽ trả lời tất cả câu hỏi mà mình đã được nhận từ những ngày qua nha! Lalala! Nhiều kình!

1. Sao lại không viết theo bình chọn ở chương Thông báo?

Mika: Mị vẫn và đang viết theo bình chọn đấy các bạn ạ, chỉ là từ thời cha sinh mẹ đẻ đến giờ không hiểu vì sao văn phong của mị cứ.....nhẹ nhàng chậm rãi kình khủng ra ạ! Sẽ khắc phục! Bởi vì vậy nên mấy bạn có chọn nhưng mị chỉ mới làm được một phần hai thôi nhe, nhưng yên tâm, mị sẽ hoàn thành trước kỉ niệm chap 100 nha! <3

2. Đây có phải nữ chính có nam sủng không?

Mika: Cái này thì.....e.....hèm, tùy thôi nha mấy thím, mị viết theo cảm xúc sáng nắng chiều mưa thất thường nên đến mị còn không xác định đượcj mà, có kh đến khúc cuối đôi luôn mế nữ chính cũng nên(đùa thôi).

3. Đây là thể loại gì a~?

Mika: Hiện tại là xuyên không, dị thể, cường giả vi tôn nhé, có thể phát triển thêm (Khuyến cáo: Cấm nghĩ bậy)

4. Truyện này kéo dài đến bao lâu?

Mika: Mị không biết nữa chắc đến khi nào mấy mẹ nữ nghịch chết hết hay chất xám trong đầu mị không còn nữa.

5, Au đọc cuốn tiểu thuyết đầu đời là gì vậy?

Mika: Là "Yêu nghiệt, hãy tránh xa ta ra!" thuộc thể loại Xuyên không dị thể và cũng pha chút 18(ahihi). Nhưng mà lúc đó cũng mới lớp ba hoy à nên mị đọc qua mấy khúc đó không hiểu cái lướt luôn không thương tiếc (Nghĩ lại thấy mình ngu dễ sợ!)

6.Au mấy tuổi?

Mika: Em chưa 18!

7. Bắt đầu viết truyện lúc....?

Mika: Ahihi, mị bắt đầu viết từ lớp bốn, thể loại nào cũng quất hết!

8,Truyện nên đọc nhất?

Mika: Mị nghĩ là "Độc y vương phi", "Phượng nghịch thiên hạ".....(Pm nếu cần chi tiết, mà chắc khó lắm tại Phượng nghịch thiên hạ cũng hai ngàn mấy chương, có ai muốn mị viết ba ngàn mấy chương luôn không?)

9,Đây là truyện...?

Mika: Là truyện tự viết, không dịch từ tiểu thuyết Trung Quốc, không cóp từ diễn đàn! ~...~

10, Mượn truyện chuyển ver được không?

Mika: Cứ thoải mái đi, chỉ cần khi ấy có dán cái tên gốc của truyện mị đã suy nghĩ suốt bảy bảy bốn chín ngày và cái tên Ngọc Diệp của mị vợ là được rồi!

11, Tên thật của au?

Mika: Vâng là Diệp Bảo Ngọc!

12, Tình trạng đăng truyện?

Mika:Đa số thứ bảy chủ nhật. Tại mấy thứ khác mị vẫn đang vật lộn với đồng bài tập hè và chính thức nhập học hè, chẳng khác chạy deadline!

13, FB?

Mika: Y tên, cứ thế mà tìm, ảnh anime!

14, Au là Otaku?

Mika: Chính hăng một thời luôn rồi!

Câu 15:(Au hỏi ngược lại) Hiện tại mị đang thiếu tên để viết, có ai có ý tưởng không vậy, cho mị mượn mấy cái tên đi! Trân trọng cảm ơn!

Bạn đang đọc truyện *Khuynh Quốc Khuynh Thành Thiên Tài Triệu Hồi Sư* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở www.EbookFull.Net.

Chương 50: Huyền khi xưa(2)

Nàng ôm lấy người phụ nữ xinh đẹp đó, đôi mắt thấp thoáng ý cười ánh lên nghìn vì sao lấp lánh đáng yêu. Đôi má ửng hồng màu đào e thẹn nũng nịu, khuôn mặt khuyên thành kiều diễm thoáng một chút nét người lớn giống mẹ, lại vô cùng giáo hoạt:

- Mẫu thân, chỉ cần người đi theo con, tiền cung con cũng không sợ đâu!

- Cái tiểu quý này! Đúng là không biết lo gì hết! Nếu nhờ ta có chuyện gì thì sao?

- Mẫu thân nói gì kì cục vậy, người luôn đi với con mà, làm sao có chuyện gì được?- Nàng kia bầu vú tay áo màu đào kia, khuôn mặt nũng nịu thấp phần đáng yêu.

Còn người mẹ kia lại chìm vào ưu tư lúc nào không biết, đôi mắt sroiw và khoảng không vô tận không biết đang ở đâu, thoáng âm trầm lướt qua khuôn mặt thanh tú nhưng đầy cá tính tự tin. Đôi bàn tay chai sần vì luyện võ cũng vì thế bắt chợt nắm chặt, làn da trắng trẻo như tuyết có chút xanh xao.

Nhưng cô bé không đọc được lời trong đáy mắt đó, vẫn cứ cười vô tư hồn nhiên, ánh sáng vàng nắng lọt vào từng lọn tóc bay bay....

Ngày tiền cung, "nàng" cùng mẫu thân và hai vị tỷ tỷ Lục Nhi và Tổ Mẫn cùng người cha từ tập một đã bị chê ghét là súc sinh không bằng cảm thú: Nguyệt Tân Danh. Theo như vừa xuyên qua, sư phụ cũng chỉ cho nàng biết mẹ bị hoả thiêu chết trước mắt tên Lang Quân này mà không nhắm mắt thôi. Thông tin này quá ít ỏi, không thể nào khiến nàng quá bận tâm, ai ngờ lại có uẩn khúc sâu đến như vậy....

Trên chiếc xe ngựa trang trọng bằng vàng, nàng là người mặc mạc nhất, sau đó tới mẫu thân và.....phu xe. Còn những người kia thì người ba lạng, người nửa cân, đầu đội tẩm kim thoa, mặt thoa vài tạ sắt nặng trĩu đến mất tự nhiên của người cổ trang. Ngồi đối diện các nàng khiến "nàng" thật sự rất khó chịu, không ngừng nhíu mày vì mùi hương thơm nồng nồng cứ xộc vào cánh mũi.

Ngắm nhìn khung cảnh nhộn nhịp ngoài kia, người người đều dõi theo xe ngựa với ánh mắt trầm trồ ngưỡng mộ. Cũng phải thôi, "nàng" khi xưa được xem là thiên tài của thiên tài, ngay cả Ngọc Ly thiên phú cũng phải nhún nhường chịu thua một bậc. Mà chủ nhân thân xác này lại vô cùng hoà đồng thân thiện, khuôn mặt khả ái như mẹ nên mọi người trong thiên hạ ai ai cũng đều thích.

Trong cung rực rỡ nguy nga, sáng chói nhưng đôi lúc cũng mang cho người ta cảm giác lạnh lẽo. "Nàng" lúc bấy giờ liền tung tăng vui vẻ không khách sáo nhảy xuống khỏi xe ngựa một) cách dễ dàng, thianw thoát tựa như một cơn gió:

- Aaaa! Mẫu thân, con đi gặp Tam hoàng ca ca và Ngọc Ly tỷ tỷ đây!!!

Như một cơn chim chích chèo ngoảnh nghiêng ngả, một tà áo màu lam dịu tung bay trước gió chuyj vu vu để lại người lớn phía sau, ánh mắt vô cùng hoan hỉ, không nhìn được liền bắt giác chạm tay vào túi thơm đeo hông, bên trong có đựng một viên đá cuối hình ngôi sao kì lạ. Chắc chắc họ sẽ thích. Càng nghĩ ngợi lại càng thích ý, nàng lao nhanh qua hòn núi giả mà không nhìn đường, sơ ý đụng vào một nam tử khác đi cùng đường ngược chiều, thân hình nhỏ bé ngã vật ra đáng thương nhưng đôi tay vẫn không quên che chở cho hòn đá còn đặt gọn trong túi:

- Ấy da! Đau quá! Thật xin lỗi! Là ta không cố tình!- Nàng xuyt xoa cúi đầu không dám nhìn người trước mắt.

Giọng nói âm ấm dễ chịu như một dòng suối ngọt chảy qua đôi tay nhỏ hình vỏ sò của nàng êm dịu quen thuộc, nếu không lầm thì...

- Hay da! Đúng là chứng nào tật nấy, không ngó trước nhìn sau!

- Thái tử ca ca! - Nàng reo lên đầy rạng rỡ

Bạn đang đọc truyện *Khuynh Quốc Khuynh Thành Thiên Tài Triệu Hồi Sư* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 51: Ở cái tuổi hạnh phúc và bình yên nhất của cuộc đời

Nàng nhận ra liền ngược lên nhìn nờ một nụ cười đáng yêu lộ hai đồng tiền nho nhỏ duyên dáng:

- Thái tử ca! Ngọc Ly tỷ đâu rồi? Người có biết không?

Mái tóc đen nhánh không chút vương bụi trần, đôi mắt sạch sẽ, hai gò má hồng hồng đáng yêu. Nàng đang rất hạnh phúc, đúng vậy rất hạnh phúc, không như bây giờ đi đâu cũng phải che mặt, người quen mà cũng không thể nhận, người thân cũng không thể nào nhớ nổi.

Thái tử chỉ cười nhẹ, lúc bấy giờ cũng đặc là một thanh thiếu niên thanh tuấn bất phàm, nhưng khí chất ôn hoà không đổi, chỉ là đôi khi nàng thấy y hiện giờ có cạo gì đó trầm mặc hơn, sâu hơn, không còn vô ưu vô lo như này nữa:

- Họ đang đọc sách ở Tầng Thư Các, đi nhớ cẩn thận đó!

Nàng vô cùng vui vẻ gật đầu, ánh nắng vàng chiếu lên khuôn mặt tạo thêm nét rực rỡ đáng yêu, đôi mắt tựa như biết nói, long lanh sáng sủa ằng ặc nước. Đôi mắt trong veo và sạch sẽ khiến chính bản thân Thiên Thư cũng muốn tự cuốn mình vào:

- Vâng! Thái tử ca! Mấy tháng sau, đừng quên lời hứa của hai chúng taaaaa!!!!

Nàng vừa chạy vừa quay lại gọi, tóc bay bay, tà áo tràn trẻ nhụa sống ánh lên khuôn mặt hồng hào, Tiếng vọng lại nghe vui tai như tiếng reo chuông bạc.

Nàng chạy đến Tầng Thờ Các không xa, nhận thấy bên trong có hai người, một nam ngồi đầu góc, một nữ đang sắp xếp lại các cuốn sách còn không ngay ngắn một cách cẩn thận chu toàn, cả hai còn đang rơi vào bầu không khí tĩnh lặng.

Nàng nhìn thấy Ngọc Ly trước tiên, khuôn mặt thanh tú, khuynh quốc kiều diễm, đôi mắt tựa một dòng sông chảy nhẹ nhàng, mái tóc vắt ngang vai chảy dọc như bờ suối. Ngay lập tức, cảm giác ấm áp quen thuộc và tin tưởng lại ùa về, không chần chừ sà vào tấm lưng kia. Ngọc Ly có vẻ trưởng thành hơn, khuôn mặt góc cạnh, cao hơn nàng một chút, nhưng lại ốm và săn chắc hơn vì khổ luyện tập:

- Tỷ tỷ aaaa~ Muội nhớ tỷ lắm đó! Tỷ có nhớ muội không???- Nàng chu chu môi anh đào đỏ mọng phớt hồng, gò má ửng hồng lịm vì chạy mệt nhiều.

- Tỷ rất nhớ muội!

- Ta cũng thế!- Tam hoàng tử từ đâu đi ra, khôi ngô tuấn tú, trí mao bất oanh, toàn thân toát lên vẻ vương giả khác biệt! Bàn tay rộng nhưng mềm nhẹ nhàng xoa lấy xoa để mái tóc mềm như dệt bằng tơ của nàng- Ta đi chơi!

- Được!!!- Nàng và Ngọc Ly cùng đồng thanh hét lớn!

Lâu lắm mới có được đi ra ngoài chơi, đương nhiên lại là vô cùng hứng chí, không có người lớn đi theo lại càng tốt! Bấy lâu nay cứ bị nhốt trong phủ đối mặt với bốn bức tường và hai vị tỷ tỷ đáng ghét đứng là muốn làm người ta phát bệnh mà!

Đi chơi cũng tốt, tranh thủ dịp này kiếm vài món dễ thương đáng yêu về tặng cho mẫu thân nhân ngày kỉ niệm thành hôn phu của phụ thân và người. Mặc dù người đó vô cùng đáng ghét, không đáng làm cha của nàng nhưng dù bats luận thế nào cũng vậy, hấn rốt cục cũng là phụ thân nàng. Xem như.....nàng tặng mẫu thân đi!

Người trong Nguyệt phủ trừ tiểu viện mình ra đều là người xấu hết, người xấu~~~~

Bạn đang đọc truyện *Khuynh Quốc Khuynh Thành Thiên Tài Triệu Hồi Sư* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 52: Tin dữ

Nàng cùng họ đi ra thành chơi, một lát sau, Hạ Đào chợt chạy đến, khuôn mặt trắng bệch mặt cắt ko còn một giọt máu, đôi mắt chỉ chực trào thấy nàng liền không nhận được roi lệ, trên vàng trán là ướt đầm những giọt mồ hôi bết tóc.

Lúc ấy nàng vẫn còn đang ăn kẹo hồ lô ở vườn thượng uyển, Hạ Đào tỷ chạy tới liền sà vào nàng còn chưa hết sững sốt. Tỷ ấy khóc đến ướt đầm vai áo nàng, môi mấp máy mãi khoabg thoát nên được gì ngoài những âm thanh thều thào vừa thê lương lại khản đặc như bị kìm nén bấy lâu:

- Thư.....tiểu thư.....nuông người.....hoàng thượng.....người.....

Nàng sinh ra đã rất giao hoạt, nhìn thấy được điều không hay, sắc mặt đại biến kéo cánh tay xui xẻo nhẹ như tơ của tỷ ấy cùng hướng đến cung điện đang họp bấy giờ mà chạy đến

Phía sau là Ngọc Ly tỷ tỷ, đứng nhan thanh tú ngọc ngà phẳng lặng như một hồ nước cũng phải hồi hải buông bỏ cuốn sách trên tay xách vấy đi theo.

Nhưng người duy nhất có nhiều khúc mắc không hấn chỉ có điều không phải là nàng mà là Tam hoàng tử, người đang nằm bệch xuống bãi cỏ ngắm nhìn những tia nắng xuyên qua tán cây lỗ chỗ xuống nền nước xanh và sâu thăm thẳm, như lòng dạ của người cha yêu quý của hấn vậy.

Không thể chối bỏ, phớt lờ hay che giấu, tối hôm đó, hấn nghe được những gì, tối hôm đó hấn chứng kiến những gì...

Tuy vậy, hấn vẫn phát tay chạy theo, dù không thể cứu vãn được gì nữa nhưng ít nhất hấn cũng có thể giúp đỡ gì đó cho Thư nhi chứ....

Bốn người rồng rắn lên mây đi một mực theo đường chính đến cung điện.

.....Đây phân cách không gian thời gian đề.....

Cung điện, có rất nhiều, rất nhiều người, nhiều đến nỗi làm bầu không khí ở trong phòng trở nên ngột ngạt. Tấm thảm đỏ trước cửa được tô điểm bởi một bộ bạch y trắng toát không nhiễm chút bụi trần. Quân lính vây xung quanh tay lăm lăm thanh kiếm, mồ hôi chảy ròng ròng. Ở giữa, một nữ tử mái tóc dài xoã ngang lưng, khuôn mặt yếu ớt đã qua tuổi tam tuần nhưng vẫn còn giữ được nét kiều mị nhẹ nhàng thanh thoát của đệ nhất mỹ nhân một thời.

Trong tay người nắm chặt một thanh kiếm bằng vàng sáng loé lên thanh âm từ vọng. Đôi mắt cương nghị tràn ngập thất vọng.

Phía trên hoàng đế uy nghiêm, mái tóc hạt tiêu nghiêm giọng lãnh ý:

- Người, niệm tình xưa ta cho người một con đường. Phải chết nhưng thà rằng tự sát còn hơn chết trong tay những tên lính này!!! Lam Cẩm Vân!!!

- Phải bức ta đến vậy sao?- nhẹ, trầm ổn, phát ra từ miệng của mẹ nàng, Lam Cẩm Vân.

- Người phạm tội gì còn không biết sao?- cha nàng vô tâm hừ giọng phun ra lời cay độc sáo rỗng.

Cẩm Vân nhếch môi cười rất chậm, tựa như chỉ cần một cơn gió thổi qua cũng đủ để làm tiêu tan đi nó, mang đầy hàm ý giễu cợt:

- Ai là người phạm tội trong lòng các người đều hiểu rõ...

Nàng đang chạy thật nhanh gần đến hiên, cách đó năm mươi bước chân.

Cầm Vân tiếp lời:

- Các người là đang bức chết ta, ta còn mù quáng không hiểu rõ sao? Cái gì là hoàng tộc, tình yêu? Hoang đường!

Vị hoàng đế phía trên vuốt vuốt bộ râu rậm:

- Hồ đồ!

Nàng ở đó cách xa còn hai trăm bước.

Cầm Vân nâng cao thanh kiếm vàng dưới ánh sáng mờ ảo xa hoa của cung điện.

Còn mười bước...

Bạn đang đọc truyện *Khuynh Quốc Khuynh Thành Thiên Tài Triệu Hồi Sư* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 53: Chết đi có thể là hạnh phúc

Cầm Vân khẽ nhắm, khuôn mặt xinh đẹp nhưng giờ đây tựa như phủ đầy tuyết trắng nhợt nhạt không chút sức sống. Nhắm mắt thấy trong bóng tối, một nam tử không phải cha nàng, ôn nhu với cô nhưng lạnh huyết với bao người khác.

Nam tử tuấn mỹ đó có thể nói là đẹp nhất trong cả cuộc đời cô, khoảnh khắc ở cùng với hắn là thời gian hạnh phúc nhất mà cô muốn dừng lại. Nhưng giờ đây, buộc phải đem chúng dưới tuổi vàng.

Thứ cô yêu thương nhất, níu giữ nhất lại bỏ cô mà đi, người mà cô từng gọi là bằng hữu tốt nhất trở thành phu quân của mình. Nhưng lại là hôn quân, đem mọi vọng tưởng, mơ ước, tiền đồ của cô đập đổ. Muội muội kết nghĩa tình thâm sâu đậm nhất Huyết Băng Linh bị cô nghi ngờ đuổi khỏi bang. Thứ hồi giờ đây cô còn gì, còn gì để níu giữ bởi cuộc sống này????

Từ khi sinh ra, cô đã mang mệnh khổ, không thể cùng người mình yêu đi đến trùng trùng điệp điệp. Dù người đó có là hắn, uy phong đến đâu, bá đạo đến thế nào vận mệnh cũng khó thay đổi.

Vận mệnh, hắn và cô từng nhiệt huyết đến đâu, mạnh mẽ đối mặt đến thế nào cũng chẳng thể xoay chuyển căn khôn của nó.

Còn năm bước...

Cô buông bỏ mọi thứ rồi. Điều cô nuối tiếc nhất là...Cát cao giọng nói, âm vang mảnh liệt vang khắp căn phòng:

- Ăn năn không dứt, máu và nước mắt một đời

Hận không thể trở về, giấc mơ ngày xưa cũ...(Nửa kiếp hồng trần, một khúc du ca _Diệp Lạc Vô Tâm)

Trong phút chốc, cô thấy chính mình trẻ lại thời thanh xuân đẹp nhất một đời người, trở lại nơi cũ của bao nhiêu huynh đệ. Hắn đứng đó, nở nụ cười cất tiếng nói trầm trầm âm nhẹ như mây trôi:

- Vân nhi, người đúng là ngốc quá, có như vậy thôi cũng đi lạc!!! Đi, chúng ta vào cùng bàn chuyện đám cưới với đám huynh đệ, mừng tám cưới rồi mà giờ vẫn chưa được gì hết.

Cô thấy Huyết Băng Linh kiêu diễm nở nụ cười:

- Sau này cưới rồi phải sinh con gái, con gái nhà, để ta còn dạy nó cầm kỳ thi họa nữa.

Cô nở nụ cười khách sáo và bình yên:

- Không dám, không dám đâu!!!!

Còn hai bước.

Có lẽ chết đi chính là hạnh phúc. Cha cô từng nói: Nhiều khi, ngu ngốc cũng chính là một ân huệ....

Cô nâng niu thanh kiếm tựa như một báu vật quý giá. Đúng vậy nó chính là chìa khóa để đi đến cánh cửa thế giới bên kia.

Chết thật sự có đau không nhỉ? Hay nó nhẹ nhàng và nhanh chóng? Cô không muốn suy nghĩ nhiều nữa.

Cô chỉ cần một kiếm nữa thôi là có thể mãi mãi vĩnh cửu chìm trong ảo mộng.

Một giọt nước mắt óng ánh trện ra khỏi mí mắt dày, rơi sóng sánh xuống nơi thâm đồ tươi, màu trắng của y phục

Nàng đẩy mạnh cánh cửa hoàng cung.

Bạn đang đọc truyện *Khuyñh Quốc Khuyñh Thành Thiên Tài Triệu Hồi Sư* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 54: Các người bức chết mẹ ta (1)

Hoàng đế lúc bấy giờ đang quyền uy trên ngai vàng hình rồng bất chợt biến sắc khi nghe thấy tiếng bước chân chạy nhanh phía ngoài. Một ống tay áo màu vàng nghệ kim sa phát lên, chòm râu rung rung ra lệnh:

- Các người đứng che lại! Nhanh! Chúng ta xem như không thấy gì hết.

Mặc cho sự nghi vấn trong tâm trí của những người chung quanh, những người nghe lệnh và phải thực hiện mệnh lệnh. Đội ngũ quân đội hoàng gia được đào tạo và dạy để có thể đáp ứng mọi mệnh lệnh của hoàng đế- người đứng đầu một đất nước đưa ra không một chút đắn đo. Mặc dù điều đó khó hoặc vô lý đến thế nào. Nói cách khác, họ chẳng khác gì mấy những con chó trung thành của hoàng đế. Họ được huấn luyện trong một môi trường khắc nghiệt, được dạy phải chọn đánh đổi mạng sống của mình để có thể giữ an toàn cho hoàng đế. Và lão già trên kia xem ra cũng rất thông minh, ông đã làm điều mà khiến cho những người ở đây đều phải phục tùng mệnh lệnh của ông bằng mọi giá: Khổng Chế Người Nhà! Một khi đã bước vào trong hoàng cung, họ đã bị đánh mất đi tự do của một người bình thường nên có. Thật thảm khốc!

Rất nhanh chóng, chưa đầy một nốt nhạc, vài tiếng lách cách và bước chân thôi thì một hàng rào bảo vệ bằng người đã bao bọc quanh cơ thể Lam Cẩm Vân.

Và nếu nói về sự thảm khốc phía say cánh cửa hoàng cung trắng lè thì Lam Cẩm Vân mẹ nàng cùng những hoàng phi, hoàng hậu,...ở đây cũng có cùng một số phận. Một là người chết, hai là ta chết, tuyệt đối không có sự lựa chọn thứ hai, mà ở trường hợp này là sung hạnh, ta sung hoặc người sung. Những nữ tử không tham mê quyền lực nhưng lại quá thông minh, hồng nhan họa thủy như mẹ nàng, biết quá nhiều thì chỉ có một con đường: Tử.

Nàng vươn tay đẩy mạnh cánh cửa sang trọng và to lớn của hoàng cung không biết phía sau cánh cửa đó, một thảm kịch đang diễn ra.

Phía trong, những ánh nến lập lờ ảm áp, những cây giáo trạm trổ hoa văn vàng rồng được bày trí cẩn thận. Hàng vạn cây trâm cài đầu bằng vàng mọi kiểu sắc hình dáng khác biệt trên những mái tóc đen mun bày ra và chủ nhân diện những bộ quần áo bắt mắt đáng cả gia tài. Bước vài trong buổi tiệc, nàng như đang bước vào trong một thứ gì đó rất chói mắt và khó chịu.

"Hộc hộc hộc" nàng thở từng hơi thật dốc, cả người như đang mệt là đi, kiểm chế bản thân không ngã quỵ xuống nền thâm đồ. Búi tóc của nàng rơi ra, xõa xuống ngang lưng, từng lọn tóc mai bết vài khuôn mặt nhỏ nhắn vì những giọt mồ hôi không ngừng rơi. Nàng vừa mệt vừa kiệt sức lại muốn nghỉ, nằm xuống giường và ngủ thật sâu. Sự chấn chường đè nặng lên đôi chân của nàng, đến đầu óc và lý trí càng không thể giữ nổi. Năm phút trước nàng còn ở Ngự Hoa Viên xinh đẹp và thoải mái, còn hít khí trời trong mát, còn được nằm xuống bãi cỏ và ngắm nhìn những cây hoa đang từ từ lớn lên. Nhưng hiện tại Thiên Thư đang ở đây, trong một căn phòng choáng ngợp và đầy quy củ. Những người đàn bà kia có thể đem nàng đánh chết nếu nàng cư xử không đúng luật lệ và người đàn ông trên kia có thể đem nàng ra chém đầu nếu ông ta thấy không vừa mắt, như những gì ông ấy đã làm với những con dân trong đất nước.

Trong đầu nàng xoay vòng, nhất là khi nghĩ lại những gì mà mẹ đã nói về người hoàng cung, những con người không phải thật sự là con người. Nàng sợ, thật sợ và khát khao được vùng đi, bỏ chạy ra khỏi nơi này. Nhưng không, nàng đã thấy gì đó, lấp ló dưới hàng rào bằng những người lính mặc giáp phục trang trọng. Một phần của tà váy trắng thuần khiết mà mẹ thường mặc bị lộ ra dưới sự che chở của hơn mười tên lính xếp thành vòng, chủ yếu không cho nàng thấy nhưng phần còn lại đó lại đâm uớt máu, màu máu đỏ tươi nhưng hơi tanh cứ xộc vào mũi nàng.

Một khuôn mặt thân quen và mỹ lệ, trên tay cô, thanh kiếm nạm ngọc sáng chói dưới ánh đèn chùm ánh lên hương vị chết chóc.

Trong thời khắc ngắn ngủi và nhỏ nhoi đó: Nguyệt Thiên Thư ngửi thấy mùi không hay!

- Các người...tránh ra.- Nàng thốt lên lời nói bằng một chất giọng trong trẻo vốn có nhưng chậm rãi và yếu ớt.

Nàng đang phân vân, quang cảnh phía bên trong thật hư như thế nào, Thiên Thư có nên biết hay không, thật sự là nàng không biết.

- Thật sự không có chuyện gì đâu, con cứ ra ngoài chơi đi. -Người đàn ông quyền lực kia lên tiếng ý xua đuổi, khuôn mặt cổ nặn ra nụ cười hòa ái nhưng thu vào mắt nàng lại là hành động giả tạo đến khó ưa.

Nguyệt Thiên Thư là một cô bé thông minh, quá thông minh để có thể hiểu rõ chuyện gì đang xảy ra. Nhiều khi chính nàng cũng thừa nhận: Ngu ngốc chính là một ân huệ. Và nàng cũng đủ can đảm để xông vào bên trong.

- Ta nói các người tránh ra! -Nàng gào to, trong tay bất chợt hiện ra một quả cầu lửa chập chờn dưới ánh nến, nóng rực giận dữ. Nguyệt Thiên Thư là ma pháp sư song tu Thủy -Hỏa rất tiềm năng, việc triệu hồi một Hỏa Chi Tiên đủ để nhấn chìm nơi này trong biển lửa thật sự không khó.

Nàng đặc biệt lại rất ghét, rất ghét những sự dối trá và giả tạo, nàng ghét chúng như ghét những con người trong này, thật kinh tởm!

- Ta nói là TRÁNH RA!!!

Hàng phòng vệ không nhích và không có dấu hiệu sẽ nhúc nhích khiến quả cầu trên tay nàng ngày càng phóng to ra ngày càng lớn hơn, mãnh liệt hơn, thiêu cháy bốc hơi những giọt mồ hôi đọng trên trán nàng. Nàng tiếp tục lên giọng gào lên ra lệnh đe dọa:

- TA NÓI CÁC NGƯỜI NGAY LẬP TỨC TRÁNH RA!!!!

Một trong những tên đó cảm nhận được cái chết đang đến gần nhưng lại không thể tránh được, quá muộn màng...

Bạn đang đọc truyện *Khuynh Quốc Khuynh Thành Thiên Tài Triệu Hồi Sư* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 55: Các người bức chết mẹ ta (2)

Bờ môi nhỏ nhắn của nàng khẽ mấp máy, một thanh âm vừa trong trẻo vừa nhẹ nhàng tuôn ra khỏi miệng ngay lập tức biến thành một mệnh lệnh đầy uy lực:

- Hòa Chi Tiến!!!

Cánh tay vừa trắng vừa dài vươn ra lộ những đầu ngón tay hồng hồng mà từ đó phát ra ánh hào quang đỏ chói nóng bỏng tựa như chạm vào một chút không khí. "Âm" một trận những mưa đạn lửa cứ thế ném tới tập hàng phòng ngự kia khiến cho mọi người hoảng hốt.

Khi mà trong lúc hỗn loạn, một bóng hình nhỏ nhắn của nam tử lướt ngang qua trước khi bị che khuất hoàn toàn bởi một màu nâu cao cao. "RẦM" âm thanh lớn gấp đôi súng đạn vang lên nhờ sự va đập của Hòa Chi Tiến của nàng với bức tường không biết từ đâu mà đến đó khiến cho khói bụi bay mù mịt che khuất ánh nhìn của mọi người chung quanh. Nàng hiểu khi nhìn thấy thứ đã cản bước nàng: một bức tường bằng đất cao đến ba mét được triệu hồi từ phía dưới lên xé toạc tấm thảm đỏ kiểu điểm sang trọng. Ma pháp sư hệ đất Tam ca?

- Thứ nhì, muội bị điên rồi à! Muội có biết triệu hồi chi tiến trong hoàng cung là phạm thượng, là đe dọa đến thánh đế không???- vài ba giây sau khi khói bụi tan đi mất kèm theo trong một vài trận ho của mọi người là âm vang trầm trầm quen thuộc.

Từ trong đồng hỗn loạn bước ra, quả đúng là Tam hoàng tử vận bộ áo màu vàng sáng chói, mái tóc đen phăng phất và phong thái hoàng tộc cao ngạo:

- Muội mất trí rồi sao Thứ nhì?

- Không, muội không bị mất trí, chính huynh mới là người mất trí, muội đến đây để tìm mẫu thân và chính huynh đang ngăn cản muội. -Giọng nói nhẹ nhàng của nàng tựa như một làn gió thoảng qua thì thầm vào tai người nghe nhưng lại khiến cho vị hoàng đế phía trên kia đỏ mặt hời.

- Nhưng muội đang phạm thượng...

Nàng hừ lạnh, nếu là trước đây thì quả là nàng có sợ nhưng hiện tại trong lòng nàng không chỉ có chút gì đó bất an mà lại bị lấn át bởi một nguồn năng lực vô cùng hùng mãnh đánh tan cái sợ trước mắt và sự phẫn nộ chiếm tất cả. Môi khẽ nhếch một góc ba mươi độ thật nhẹ tạo nên một góc nhìn mê người yêu nghiệt:

- Phạm thượng? Được! Nếu huynh muốn bắt muội về tội đó thì hãy kêu đám người đó tránh sang một bên, thấy được mẫu thân rồi, đến đem cái đầu của muội chặt đứt cũng được. Bằng không...- nàng vừa nói trong tay bất chợt xuất hiện thêm một quả cầu lửa nữa- muội không biết muội sẽ làm gì tiếp theo đâu.

Hiện tại nàng đang rất khinh thường, khinh thường tam ca, khinh thường mọi thứ, khinh thường đám phụ nữ quyền lực kia, khinh thường đám quan viên tự mãn kia.

- Người điên rồi! - Hoàng đế rốt cục cũng lên tiếng, từng đường gân xanh xuất hiện trên khuôn mặt già nua, bàn tay nặng trĩu những chiếc nhẫn đất tiền đập mạnh xuống đầu rồng của ngài vang, chồm râu rung rung -Các người tránh ra.

Tìm nàng đập thành thịch.

Những người lính sợ sệt bước ra ngoài may mắn thay là hoàng thượng của họ anh minh cho lệnh nếu không để họ tiếp tục thì có khi nào sẽ trở thành thịt xông khói không?

Hiện tại, chỉ còn lại sự thật trần trụi trước mắt nàng, thảm đỏ vẫn trải dài và nằm ở giữa những vệt hoa văn được thêu bằng sợi chỉ vàng đất tiền là người mà nàng yêu thương nhất: Mẫu thân! Đẹp như hoa mẫu đơn héo tàn.

Thâm tâm nàng chợt run rẩy....

- Mẹ.....mẫu...mẫu thân.....ng....khô.....- nàng dường như không thể nào điều khiển được chính cơ miệng của mình, mọi thứ phơi bày ngay trước mắt, ánh nhìn khinh bỉ thương hại của mọi người đâm xuyên qua cơ thể nhỏ bé của nàng.

- Mẫu thân....người....

Bằng những bước chân nhanh như gió, nàng chạy đến bên vũng máu đỏ tươi thấm đẫm bộ áo trắng đẹp như tiên sa của người. Nàng vươn tay ôm người phụ nữ vào lòng, đôi mắt còn mở nhưng hoàn toàn trống rỗng, không còn chút linh hồn nào trong cơ thể ấy. Thật nực cười, cứ như một trò đùa, mới sáng hôm nay người còn ôm nàng vào lòng, cất lên tiếng nói nghe hay như hát mà giờ đây trên tay nàng chỉ còn lại một thi thể lạnh tanh.

Nguyệt Thiên Thư vuốt mắt mẫu thân, giờ đây người đang ngủ, vẫn đẹp và ôn hòa nhưng là một giấc ngủ vĩnh viễn và mỗi sáng thức dậy nàng sẽ không còn nghe được tiếng: "Thứ nhì!" Có cái gì đó nghèn nghẹn nơi cuống họng nàng. Khóe mắt đọng lại một giọt nước ướt ướt, nhưng nó không trong suốt tựa thủy tinh như nàng nghĩ, nàng thử chạm tay vào vệt nước đỏ và bàng hoàng nó đỏ hoe: Máu!

Trước mắt nàng tan vỡ thành từng mảnh, tiếng nói cười, tiếng gọi mẫu thân, tiếng người gọi nàng vang vọng lung bùng trong tai, hình ảnh người cười, người âu yếm tan rã ra như khi ta soi người dưới mặt nước sóng động:

- Mới sáng nay người vẫn còn nói: Mọi chuyện sẽ ổn thôi có ta ở đây con không còn sợ hoàng cung tráng lệ nữa mà....mới sáng nay lúc lên xe ngựa người và con còn

cùng bàn bạc tối nạt nên ăn món gì, người còn hứa tối nay dẫn con đi ăn kẹo hồ lô, đi dạo phố.- nàng ngừng một chút để lấy hơi rồi tiếp tục nói thanh âm run run- người còn chưa kể hoàn thành nốt câu chuyện Ngưu Lang Chức Nữ, người còn hứa vào ngày sinh nhật năm nay của con sẽ đưa con đi ăn ở một bàn tiệc thật lớn thật lớn.

Càng kể, ký ức càng ủa về, nước mắt cứ thế trào ra như vỡ òa, những gì kiềm nén bức xúc khó chịu như giọt nước tràn ly không thể tiếp tục kiểm soát. Máu chảy xuống khuôn mặt ngày thơ hồn nhiên của nàng càng dọa những người chung quanh thêm sợ. Họ im lặng không thốt nên lời.

Bạn đang đọc truyện *Khuynh Quốc Khuynh Thành Thiên Tài Triệu Hồi Sư* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 56: Các người bức chết mẹ ta (3)

Nàng dần dần cảm thấy trước mắt mù mờ, tan thành từng mảnh nhỏ, đầu ong ong lên và trong một khoảng khắc nhất thời ngẩn ngừ: Nàng bộc phát!!!!

-1.....2.....3.....4.....5.....- nàng nâng tay lên chỉ và đếm từng tên lính vàng quân phục mặt đang hóa xám trong khán phòng, môi bắt chợt khốc môi nặn ra một nụ cười nhẹ như gió thoảng mây trôi, một nụ cười giễu- 11.....12.....13..... Mười ba người.

- Thụ nhĩ, muội.....- Tam hoàng tử hoàng hôn, mắt mờ ti hết cỡ, suýt chút nữa là rơi tõm ra khỏi tròng, môi mấp máy, cái vẻ phong lưu kiêu ngạo khi nãy biến đâu mất giờ chỉ tồn tại mỗi hai từ "sợ hãi"- Muội.....tóc muội.....muội.....

Sau đó những tiếng xì xào bắt đầu vang lên khắp căn phòng, có người che miệng nói, có người hi hát chói tai, có vài người đứng lên định bụng bỏ đi về mà lại khựng lại khi thấy điều đang xảy ra. Đúng vậy, điều đang xảy ra phải khiến người khác vô cùng vô cùng kinh ngạc, đến nàng lúc đó nếu không choáng váng vì cái chết của mẫu thân cũng có thể là chết ngất: mái tóc của nàng dần dần trở nên màu trắng xóa.

Ban đầu nó chỉ lan từ đỉnh đầu nhưng càng ngày càng kéo thêm, kéo đến tận ngọn tóc mà khi màu trắng càng lan tỏa thì ý thức của chính bản thân nàng càng mất. Nàng cảm thấy trong thâm tâm không còn là chính bản thân mình nữa mà là sự kiêu hãnh, hận thù, tức giận chiếm lấy tất cả:

- Mười ba người này đã bức chết mẫu thân ta!

Trong tim nàng nhói lên một tiếng thật đau thật quặn thắt, bây giờ, thiếu mẫu thân nó phải sống như thế nào đây? Mỗi sớm thức dậy, nó không còn nghe giọng nói ấm áp của người, sẽ không được vui đùa vào lòng ngực của người mà nũng nịu đòi ăn món nọ kia. Vào những ngày lễ lớn, người sẽ không còn ở cạnh nàng để cài trâm búi tóc cho nàng, khi vào cung yết kiến, sẽ không còn ai nắm tay nàng vỗ về không sợ đau. Nước mắt nàng cứ theo đó mà rơi, dù biết rằng sẽ không rơi ra những giọt long lanh trong suốt mướt mướt mà là những giọt máu đỏ tươi. Nàng chán ghét và mệt mỏi với cái thế giới này, nếu như nàng lạnh, ngày ấy sẽ có mẫu thân cạnh bên chộp lấy bàn tay của nàng mà sưởi ấm bằng hơi ấm của mình- hơi ấm thân thuộc và dễ chịu nhưng giờ đây, bàn tay lia xụi lơ không sức sống và lạnh tanh. Tại sao?

Tại sao?

Tại sao?

Nàng tự hỏi tại sao lại như vậy, nàng biết sẽ có một ngày người sẽ ra đi nhưng đó phải là cái ngày mà nàng đã lên lễ đường, là ngày mà nàng đã trở thành mẹ chứ không phải bây giờ, mới sáng đó còn sà vào lòng người thế mà giờ đây.....

Khóc.

Cạnh bên thân xác lạnh tanh của mẹ nàng có tồn tại một thanh kiếm im lìm đầm máu.

Không! Nàng không thể tha thứ! Nguyệt Thiên Thụ này không thể tha thứ người nào đã bức chết mẹ nàng! Nếu tội này không được rửa dưới máu của mẹ thù cái tên Nguyệt Thiên Thụ vang vọng trời cao thiên tài này từ không xuất hiện trên đời này. Thiên Thụ chậm rãi đưa tay chạm vào thanh kiếm tròn tuốt và nặng nề nhưng tràn trề hy vọng, nàng tin nó có thể giúp nàng...trả được thù!

- Những người đã bức chết mẫu thân ta, ta không thể tha thứ, giết người đền mạng nhưng không những không đền một mạng...- nàng lại nò thêm một nụ cười nữa nhưng lần này là nụ cười ma mị tàn nhẫn, ánh dưới sắc kiếm càng thêm đáng sợ, khuôn mặt như đang phủ thêm một tầng mây mờ dù có cố gắng đến thế nào cũng không thể thăm dò- mà phải đền bằng tất cả.

Một thân tà áo bay bay lướt ngang qua mặt bọn họ, nàng sử dụng khinh công chạy nhanh nhất, mái tóc trắng bạc bị buông thả không biết từ bao giờ bay phấp phới.

- Người đầu, đoạt kiếm của con bé lại! - Yết hầu của hoàng đế rung rung thêm vài lần nữa, đầu óc căng thẳng đến cực điểm, không, không được để con bé chạm vào kiếm! Nếu không chỉ sợ...

- Tuân lệnh! - Một tên lính không bị đứng hình nhanh nhẹn đáp trả rồi cũng khinh công về phía nàng một cách nhanh nhẹn.

Đôi với tên lính đó, đây chính là một cơ hội tốt, nhân lúc hỗn loạn, nhân lúc đồng đội của hắn còn chưa phản ứng kịp hắn nhanh nhẹn lập công thì không những được lòng hoàng thượng có khi còn được trọng thưởng lớn nữa! Lân may mắn may mắn rồi! Dù sao cũng chỉ là tước kiếm của một cob nhóc tí vắt mũi còn chưa sạch kia, haha đúng là dễ như ăn cháo! Hắn vung kiếm ra khỏi vỏ xông lên sát gần đến nàng để lập công.

Nhưng hắn lại quên rằng, nàng là con gái Lam Cẩm Vân, một nữ sát thủ ghê gớm, là người đã chiến thắng trong cuộc thi ma pháp sư, hơn nữa còn song tu ma pháp mà hiện tại: Nàng còn đang mất kiểm soát!

Ánh kiếm lóe lên chết chóc. Cả căn phòng nín thở một hít. Máu tủa ra một lần nữa nhuộm đỏ thảm.

"Bộp....bộp...." cái đầu lia khỏi cổ rơi xuống đất của hắn ta còn giữ đôi mắt tham lam háo thắng, máu bắn lên vấy, lên khuôn mặt trẻ ngây nhưng xinh đẹp của nàng

Chương 57: Giết hết

Thanh kiếm được nhuộm đỏ bởi máu của tên kia, thật kinh tởm nhưng mang lại cho nàng một cảm giác vô cùng dễ chịu. Nước mắt đã khô nơi khóe mắt và nó hòa lẫn với máu tươi nên không thể phân biệt được nữa.

- Aaaaaaaaaaaaaa- một tiếng thét thất thanh vang lên từ đám mỹ nữ (có lẽ là phi tần hay quý phi của hoàng đế) - giết....giết người.....có....giết người....

Giết người thì như thế nào à, ta không tin suốt cả cuộc đời ngươi chưa từng thấy giết người! Ta khinh, ta nhỏ, trong hậu cung ngươi giết cũng không ít người mới có thể ngồi ở đây!

- Chủ nhân à! Người...ta đưa người về tiểu viện nghỉ ngơi. - Tiếp nối sau đó là tiếng trong trong hơi run của nha hoàn. Một thân hồng đào cao ngạo, ắt hẳn vị chủ tử kia cũng không vừa tầm gì.

Hai bóng người đứng lên, một vận hồng đào, hẳn là nha hoàn, còn lại là nữ nhân áo đỏ, mặt hoa da phấn, cũng thuộc dạng mỹ nữ chứ không đùa, quả là hoàng đế có khác, nếu nảnh nhái không lắm thì đây chính là Hoa Quý Phi thì phải, đầu đội tấn kim thoa khuôn mặt kinh hãi như tràn ngập trào phúng.

Hoa Quý Phi là phi tần được sủng ái nhất của hoàng thượng, cô ta muốn giết thì người sẽ xuống tay, muốn giết ai hoặc xử ai không vừa mắt trong hậu cung cô ta đều có quyền nắm trọn trong tay. Nghe nói có một nha hoàn dám vô tình đổ nước lên chân cô ta liền bị cho đem chặt tay, nha hoàn nào có chút tư sắc trong hậu cung cũng sẽ bị hủy dung.

Cái thế giới này là như thế nào vậy? Có nhan sắc liền có được tất cả, có tài năng liền có phần nửa thế giới vậy còn những người có tâm hồn cao đẹp, tâm hồn luôn muốn được yêu thương, một tâm hồn yên ả như mẫu thân nàng thì sao? Có lẽ nếu như người không có được vẻ ngoài xinh đẹp thì cũng đã sớm bị giết hại rồi...và có lẽ nàng cũng vậy.....tại sao vậy? Mẹ nàng từng kể: " Có một cô gái nghèo xấu xí nhưng lại tốt bụng, cô đem tất cả tiền bạc của cô giúp những người nghèo khó rồi đem lòng yêu một Thái tử của vương quốc nọ....cô đã hi sinh giọng nói của mình để đến bên người mình yêu. Con có biết cuối cùng hai người ấy như thế nào không?"

Hừ thật ghê tởm.

Hai bóng người đó từ từ tiến đến cánh cửa đang mở toang. Không! Nàng không cho phép thì không ai được rời khỏi đây! Mỗi nàng một lần nữa mấp máy:

- Bắg!

Nàng quay lại, đầu ngón tay chỉ về phía cánh cửa đang đóng im lìm. Một câu lệnh băng lãnh ấy vừa vang lên, từ đầu ngón tay nàng liền tỏa ra một luồng không khí cực lạnh màu xanh xanh trắng trắng kì ảo bay ra ngoài. Nó nhanh chóng hóa thành một cột màu trắng bao phủ lên cánh cửa hoàng cung.

"Rắc rắc" tiếng băng đóng chặt lại vang lên đến rợn người. Mọi người quay mắt lại nhìn nàng.

- Ta đã nói là không được ra ngoài!

- Ngươi....- cô ta mở miệng phản bác lại, khuôn mặt từ trắng hóa thành đỏ bừng như quả táo chín, môi mím lại. Cô đường đường là quý phi được hoàng thượng sủng ái, hoàng thượng đã cho cô đi, cô còn bị giữ chân? Hơn nữa là một con nhóc mười mấy tuổi đâu?

- Ta nói, ngươi dám không nghe sao?- Nàng ngẩng đầu lên, khóe miệng nhếch lên một chút, đuôi mắt hơi nheo lại một chút tạo nên những đường cong hoàn mỹ, vừa kiêu diễm, vừa cao ngạo lại vô cùng lôi cuốn.

Nàng, một thân lam y vừa nhẹ nhàng lại thanh tao, mái tóc trắng xõa dài, khuôn mặt tràn ngập ngạo khí, đôi mắt trừng to. Họ nhìn thấy được trong đôi mắt đó là gì? Là trào phúng, khinh bỉ và giễu cợt. Họ nhìn thấy sau nụ cười nhẹ như không tựa tiểu phi tiểu gia là gì? Là sự bá đạo, cuồng vọng của một đế vương!

Nếu nói về sắc, nàng chắc chắn không thua bất kì ai. Nếu xét về mặt thiên phú, nàng mà đứng nhì thì trên đời này không ai dám đứng nhất. Còn nếu xét về khí chất, thì đó là điều sáng chói nhất phát ra từ người con gái nhí nhảnh này. Nếu nàng mà không xinh đẹp, không giàu thiên phú thì với cái khí chất đầy bản lĩnh đó, chắc chắn đã không thể nào chọc vào rồi. Huống hồ, nàng có tất cả?

Hoa quý phi đứng được trên vị trí này cũng không phải đến nỗi ngu ngốc để trở thành một người khờ dại đi chọc vào một người như vậy. Hơn nữa, nàng còn đang điên. Không sợ kẻ mạnh. Chỉ sợ người liều.

Mà nếu xét về độ liều, thì bây giờ...

- Ta hỏi lại, ngươi-dám-không-nghe???- Nàng gằn giọng, khuôn mặt tối sầm, và trong cái dáng vẻ tối sầm đó, Hoa quý phi nhận ra được đôi mắt nàng dần dần đen lại và sắc lém.

Cô cảm miệng, nhưng ả a hoàn bên cô thù không thể. Cái gì, nàng là ai chứ, mẹ nàng vừa mới nhận tội tày trời nên hoàng thượng ban chỉ giết, mà giờ nàng còn ở đây chỉ tay năm ngón? A hoàn nhượng mảy khiêu khích bước lên vài bước, đôi tay chống hông hững hờ bên eo, giọng hơi run run giận dữ:

- Ta.....ngươi.....ngươi dám nói chuyện với chủ nhân như vậy? Mẫu thân ngươi. Ắ đàn bà lẳng lơan trác nết đó vừa mới bị ban chỉ giết. Hoàng thượng không cho ngươi thấy là ngài ấy đã độ lượng lắm rồi. Con đứng ở đây lộng ngôn? Ngươi đừng có tưởng là có Nguyệt gia đứng cạnh thì không sợ à? Ngươi biết chủ nhân ta là ai không? Hoa quý phi đây. Một là thiên nga, hai là cóc nhái. Ngươi có quyền gì? Hả? Ngươi có quyền gì ở đây.

Giọng cô à nha hoàn vừa the the lại cao ngất vang vọng khắp khán phòng, vang thành những dư âm khó nghe.

Bạn đang đọc truyện *Khuyên Quốc Khuyên Thành Thiên Tài Triệu Hồi Sư* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 58: Thích chết

Không gian thu lại, bầu không khí bắt đầu trở nên ngày càng căng thẳng. Những tên lính đứng lặng im ta nhìn người, người nhìn ta, cảm nhận được có điều gì đó không ổn, mà với kinh nghiệm chinh chiến của tụi hần bao lâu nay thì cái không ổn đó chính xác là: Sự tĩnh mịch trước cơn bão dữ.

Bất chợt, nằng, rất nhẹ nhàng gió bàn tay nhỏ nhún lên. Gần giọng rành rọt từng chữ một, nường mảy thách thức:

- Người nói...mẫu-thân-ta-là-gì?

À nha hoàn quên đi mình là nha hoàn mà thay vào đó lại thông dong trả lời, bước lên vài bước, vô cùng tự nhiên khoanh tay ngay trước ngực, lộ ra vòng một khá đầy đặn. À đang nghĩ, hần là nằng sợ:

- Mẫu thân người đó! Đúng là một à đàn bà không biết xấu hổ, hừ, đã là phụ nữ cưới chồng rồi, vậy mà vẫn đi cặp với người đàn ông khác. Không may bị hoàng thượng bắt quả tang. Tội bất trình, phụ thân người cũng đồng tình là phải xử tử. Hừ. Một à đàn bà ngay cả phu quân cũng phản bội thì đúng là đáng chết.

Một mảnh tĩnh lặng. À nha hoàn tiếp tục khoanh tay ngạo nghễ kể tiếp, không để ý thấy khuôn mặt của nằng từ trắng bắt đầu hóa sang đen, giọng à vô cùng thân nhiên, từng lời nói cay độc thốt ra từ cửa miệng nhẹ như gió thoảng mây trời:

- Hoàng thượng vô cùng cao thượng, ngài sợ người không qua nổi cú sốc này. Ngài còn nhắc nhở bọn ta phải giữ mồm giữ miệng, ngài còn định kể với người rằng mẫu thân người chết một cách hoàn toàn trong sạch. Vạn sự chỉ là tai nạn. Người đã vô phép xông vào đây, còn trở mặt hồng hách, nhìn cái gì, sau đó còn giết chết thuộc hạ thân tính của ngài, đúng là đồ không biết điều.

Nói xong, à ném cho nằng một cái liếc mắt nhìn khinh bỉ, không ngừng khiêu khích:

- Sao nào? Giờ đây người đã biết mẫu thân người là loại đàn bà gì tiện như thế nào rồi mà lại còn không biết xấu hổ, mau mau mở đường cho chủ tử nhà ta đi nhanh lên!

Nằng im lặng.

Lòng tự tôn của à nha hoàn bị đánh gục, một tiếng rít vang lên thâm độc:

- Ta nói là mau....aaaaa.....aaaaa

Lòng bàn tay của nằng nhanh như chớp xò ra, một quả cầu lửa bay tới tà áo màu đào uyển chuyển của à.

Bộ y phục ngay lập tức bốc cháy.

Ngọn lửa hiu hắt và nóng bỏng sáng chói mắt mọi người, hơi lửa bốc lên mãnh liệt, nhanh chóng lan dần dần lên đuôi váy áo. À nha hoàn hốt hoảng run sợ trợn mắt lẫn qua lại thảm đỏ, cổ gồng đập tắt đám lửa:

- Người.....người.....

- Kê dám nói hàm hồ mẫu thân ta như vậy. Dám xúc phạm mẫu thân ta? Chẳng lẽ...người thân thương trộm nhớ Diêm ca ca sao? Lại muốn gặp người sớm đến như vậy?

- Ta.....ta chỉ nói sự thật, người đúng là đồ không biết xấu hổ, con tiện gì xấu xa!

Nằng im lặng không nói gì. Đối với tiểu cầu, nói chuyện cũng vô dụng, thôi thì im lặng cho đỡ tốn nước bọt. Dù sao thì mấy giọt nước bọt của nằng còn đáng giá hơn con nhỏ thích chết này. Đúng là ngu xuẩn.

Nhưng mà lúc đó, nằng không biết, thật ra có tận hai kẻ ngu xuẩn lận.

Kẻ ngu xuẩn thứ hai bất thành linh lao tới túm lấy tà váy áo của nằng:

- Thù muối muối. Muối đừng như vậy, là à hoàn của ta sai. Muối muối dù sao cũng có thể nể tình ta một chút, tha cho à hoàn ta. Trừng phạt như vậy là đủ rồi.

Nằng quay mặt qua nhìn. Bất gặp đôi mắt đang mong nước lưng tròng của Hoa Quý Phi và biểu cảm đưa tay lên lau nước mắt vừa đau lòng vừa đáng yêu bộc lộ cảm giác mong manh dễ vỡ giả tạo của cô ta, nằng liền muốn nôn mửa.

Thật ra cô ta chẳng có nhân từ hay thương nò gì cả. Chỉ là đang cố nặn ra vài giọt nước mắt để lấy lòng hoàng thượng thôi.

Chiêu câu trai này? Xin lỗi nha, xưa rồi.

Bạn đang đọc truyện *Khuyên Quốc Khuyên Thành Thiên Tài Triệu Hồi Sư* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 59: Thích giả tạo, tôi xem cô giả tạo được bao lâu

Nàng xoay người qua nhìn thẳng vào đôi mắt đang lưng trông ấy. Đồ giả tạo, được, cô thích giả tạo chứ gì, được, cô thích thể hiện bản thân yếu đuối chứ gì, được, hôm nay đáng lẽ ra tôi không chấp nhất với cô, nhưng...tôi xem cô giả tạo được bao lâu! Nàng kéo khóa mỗi nặng thành một nụ cười gượng gạo đầy:

- Vậy là....Hoa quý phi à, người muốn chịu thay cho cô ta hay sao?

Ánh mắt của Hoa quý phi đang lưng trông bất chợt xẹt qua một tia sợ hãi kèm bất mãn nhưng ngay sau đó lại biến mất chỉ trong một vài giây ngắn ngủi, cô yếu đuối lấy tay che mặt, hai dòng lệ long lanh nhanh chóng chảy xuống phía sau cánh tay rèm che mặt:

- Ta...dù sao thì cô ấy cũng là nô tì thân tín của ta, người có thể tha cho cô ấy không?

Nếu như không thấy được nét thâm trầm qua khuôn mặt cô ta, ắt hẳn Nguyệt Thiên Thư cũng động lòng, nhưng mà cô ta nghĩ nàng là ai chứ, một vài giây ngắn ngủi đó nàng có thể thu vào đáy mắt, cô ta có thể qua mặt được tất cả mọi người, nhưng không thể qua mặt được Nguyệt Thiên Thư này:

- Vậy là cô muốn thay cho ả ta đúng không, trả lời ta, muốn hay không?

Nàng trừng mắt, cái con người này có còn hiểu tiếng người hay không vậy, người chỉ cần gật đầu hay lắc đầu mấy cái thôi mà, còn nín nín kéo kéo cái gì, người dám động vào người nàng thật là quá bản thủ.

Hoa Quý Phi mím mím môi anh đào đỏ mọng nhờ màu son đậm, mùi hương của cô cứ phả vào mũi nàng khiến Nguyệt Thiên Thư khó chịu, rất khó thở. Cô đang phân vân hướng mắt về phía ả nha hoàn đang làm mồi cho ngọn lửa nóng bỏng, cô mới bắt đầu sợ. Tại sao cô lại ngu ngốc như vậy, cứ nghĩ nàng dù sao cũng nhỏ tuổi, chỉ cần cô can đảm đứng ra xin cho ả nha hoàn kia một chút thì nàng sẽ không vì chút vật vãnh này mà...

Đáng tiếc, việc làm thiếu suy nghĩ này, không những không gây thiện cả với hoàng thượng và đám quý tộc giàu có, mà ngược lại còn chẳng khác gì kí giấy báo tử cho mình nữa. Hoa Quý Phi cảm thấy đi lên phía trước cũng không được mà lùi về phía sau cũng không xong, đành liều mạng chọn đứng giậm chân tại chỗ vậy. Cô ép hai khóa mắt chảy ra một hàng lệ kiêu diễm bên lên ánh lên sự sợ hãi vô cùng thực nữ, cánh tay trắng nõn sáng bật lên vì được tô điểm bởi nhiều loại vòng vàng trang sức đắt tiền, chạm trổ vô cùng tinh xảo và bất mất vươn lên níu lấy tà tay áo của nàng kéo kéo vài cái:

- Thư nhi à, tỷ biết muội không phải là người độc ác, cũng không phải là người ích kỉ. Thư nhi rất đáng yêu mà, tỷ biết là việc mẫu thân qua đời quả thật rất rất sốc với tâm hồn một cô bé trong sáng như muội. Tỷ tỷ cũng hiểu cảm giác đó chứ. Nào, nghe lời tỷ, tha cho ả nha hoàn kia, bình tĩnh, quay lại phủ, quay về nhà, ngủ một giấc thật ngon, sáng thức dậy sẽ không có gì hết!

Ồ, đúng là Hoa Quý Phi có khác, khác những ả nha hoàn tầm thường kia, đó gọi là cách biệt lớn của giữa chủ và tớ. Rất giỏi diễn kịch, được, nếu như cô thích diễn kịch như vậy thì nàng cho cô diễn, diễn đi, phô bày tài năng của mình trước nhiều người như vậy, trước mặt hoàng thượng, coi như là cánh cổng thiên đường mở ra trước mắt đi, nàng cho cô cơ hội cuối để diễn tài trước khi bị nàng bầm ra thành tương, nếu giết chết bây giờ thì còn quá uổng phí.

Nàng chọn cách im lặng lắng nghe cô bằng đôi mắt dò xét.

Hoa Quý Phi mặt nở như hoa, mừng như vớ được vàng, vội vàng vàng không chút suy nghĩ đưa tay chớp lấy bàn tay đang buông thõng ngang eo của nàng, đặt lòng bàn tay của mình lên lòng bàn tay có phần nhỏ hơn của nàng, môi kéo lên thành một nụ cười nhẹ nhõm:

- Được rồi, là nha hoàn của ta nhu muội một chút, là muội có hơi nghĩ quẩn một chút. Nhưng mà không sao, giờ em quay đầu lại, thu nguyên tố lại, tỷ đưa muội trở về nghỉ ngơi. Muội ngủ một giấc thật lâu, không cần suy nghĩ gì cả, chuyện hậu sự của mẫu thân muội cứ để tỷ lo. Đi, tỷ đưa muội về, thái giám đâu chuẩn bị xe ngựa!

Ngay sau đó, một tên thái giám đứng tuổi nhanh thoăn thoắt đứng lên, chuẩn bị rời khỏi phòng.

Nàng thật sự, đang rất muốn cười, muốn cười thật to, to đến mức dư âm có thể vang ra ngoài căn phòng kín này, thật quá nực cười. Hoa Quý Phi à, người nghĩ người là ai, mặc dù cô rất cao quý đó nhưng mà lại quản nhiều đến như vậy, có phải là hơi giả tạo hay không? Loại người này, nàng ĐẶC BIỆT KHINH BÍ, cái kiểu bỏ dầy muốn làm mẹ thiên hạ, bỏ đời thiên nhiên, cái rốn của vũ trụ nhưng thật ra mình chỉ là bãi phân của xã hội mà lên mặt như thế:

_ Đứng lại, ta nói KHÔNG AI ĐƯỢC RỜI KHỎI ĐÂY!!!

Bạn đang đọc truyện *Khuynh Quốc Khuynh Thành Thiên Tài Triệu Hồi Sư* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [EbookFull\(dot\)Net](http://EbookFull(dot)Net).

Chương 60: Nhuộm đỏ

Au: Chúc các sĩ tử thi tốt, làm bài cẩn thận, chín mười ngập mặt.

- Ta đã nói không được rời khỏi đây, người lại dám không nghe à?

Nàng liếc mắt lườm tên thái giám bằng đôi mắt hình viên đạn, tay mạnh mẽ hất bàn tay dơ bẩn của cô ta ra khỏi tay mình bằng toàn bộ sức mạnh, có bao giờ mà có một sinh vật vô cùng gớm giếc chạm vào tay bạn mà bạn chỉ hận không đánh chết hết họ hàng tổ tông nhà nó? Vâng, chính xác là cái cảm giác đáng ghét này, đáng hận thay

Thiên Dạ không để nàng xuyên không về sớm hơn một chút, đúng lúc mà mẹ và cha của cô ta đang giao phối liền trực tiếp trao cho họ một loại đồ vật lạ kì bắt đầu bằng chữ "bao" và kết thúc bằng chữ "su", nàng sẽ lặng lẽ và âm thầm nói với họ rằng: "Cô chú mà không dùng thứ này sau này sẽ hối hận khi sinh ra một thứ nghiệt súc, cận bả của xã hội, thịt thừa của Trái Đất, mầm mống tai họa cho thiên nhiên, cái nôi của tội ác, luật pháp của xã hội đen, con roi của ông trời, bãi phân tiểu cầu đã tiết ra mà quên dọn,...."

Nàng hất tay, theo quán tính, cô ta ngã huych xuống đất, mái tóc bị xổ ra vì trâm cài chưa chắc chắn rơi ra, từng lọn tóc lưa thưa xổa che nửa mặt của cô ả.

- Tỷ à, tỷ... đúng là nhiều chuyện mà, người ta nói, chủ nào tớ nấy, hóa ra không phải là nha hoàn của tỷ bị bệnh ngu bẩm sinh, ả ta được sinh ra rất đầy đủ, có trí thông minh, có tài lẻ, có sắc đẹp nhưng mà đáng tiếc, khi làm nha hoàn cho tỷ lại nhiễm tính ngu ngốc của tỷ. Ông bà ta nói không sai Gắn mực thì đen, gắn đèn thì rạng, làm đầy tớ cho kẻ khôn thì hưởng lợi, còn....LÀM ĐẦY TỚ CHO KẸ NGU THÌ DÙ CÓ THÔNG MINH XUẤT CHỨNG CŨNG THÀNH CON CHÓ KHÔNG NÀO!!!!

Cô trừng mắt:

- Ngươi, ngươi.....

Nàng cười cợt khiêu khích, như thế nào, nàng nói đúng mà, đâu có sai:

- Hả, người vừa nói ta là gì, "người"? Sao không kêu tỷ tỷ muội muội thân mật như khi nãy đi, thân đến mức ngay cả hậu sự của mẫu thân ta người cũng muốn quản, thân đến mức tay cầm trong tay cơ mà!

Cô hận, hận không thể tát nàng một cái, lại hận không thể quay lại tự tát mình hai cái. Móng tay bấm vào ngón tay đến bật máu, một giọt máu tươi tràn ra ngoài, lấp lánh dưới ánh đèn như hạt ngọc kim sa, cổ rít lên, đẩy uất hận và giận dữ:

- Cái con ti tiện, mẫu thân ngươi là người đàn bà xấu xa, lăng loạn nhất mà ta từng thấy, ngươi, còn ngươi là cái con bé xác xược, ti tiện nhất mà ta từng thấy, đừng có mà đứng đó ra vẻ thanh cao, dù sao thì thanh danh của mẹ ngươi cũng mất một cách thể thảm, ngươi còn đứng đó làm loạn cái gì? NGƯỜI ĐÚNG LÀ ĐỒ GÁI LẬU XANH!!!!

Một ngọn lửa nóng màu xanh cháy rực rỡ trên cánh tay phải của nàng, ngọn lửa nóng rực múa réo rất thành những hình thái vui nhộn nhưng vào tay nàng đều trở thành những thông điệp chết người:

- Ngươi, không muốn chết, ta cho ngươi toại nguyện, cùng lắm là dùng hòa lực của ta, hủy dung khuôn mặt của ngươi, dùng một khuôn mặt đổi cho cuộc sống cả mấy chục năm cuộc đời, như vậy chẳng phải là quá hời hay sao? Hoàng thượng ban ân huệ cho mẫu thân ta, ta ban lại cho ngươi, xem như là sông phẳng, không ai nợ ai!

Ngọn lửa xanh bắt đầu trượt khỏi tay nàng, lơ lửng trên không trung, nhắm về khuôn mặt khiếp đảm của Hoa quý phi mà chậm chậm thong thả đi tới.

- KHÔNG!!!!- Cô rít lên một tiếng đầy hoảng dại, đâu phải cô không biết, nữ nhân thời này sống là nhờ vào khuôn mặt, nếu không có sắc đẹp thì sớm muộn gì cũng sẽ trở thành ăn xin, ăn mày ngoài đầu đường xó chợ, hoặc có thể xui xẻo hơn một chút là trở thành dụng cụ cho bọn du côn chơi đùa, may mắn hơn một chút thì cũng có thể cưới được một ông chồng tầm thường, tiền đồ không có, hàng ngày phải ăn rau với nước tương, lễ cưới không tổ chức hoành tráng, không có sinh lễ, không có người thân đi dự. Mặc dù hoàng thượng rất cưng chiều cô, nhưng mà nói trước hay sau, tốt hay xấu gì thì ông ta cũng là một con sói háo sắc, hậu cung hơn ba ngàn mỹ nữ còn ở phía sau ông ta còn rất nhiều người đẹp vẫn chưa kịp khám phá, may mắn thay là cô có khuôn mặt xuất chúng mới câu dẫn được ông ta, giờ mất đi rồi, may mắn thì bị ông ta đuổi khỏi cung, xui xẻo nhất là bị đẩy vào lãnh cung, hàng ngày phải chịu cực hình chịu sự trả thù của bọn cung nhân, sự khinh bỉ của đám nô tì. Cô từ nhỏ đến lớn sống nhờ khuôn mặt, mất đi rồi, cô biết phải làm sao???

Ngọn lửa chạm vào da của cô ngay lập tức như chạm phải xăng dầu hùng hực bốc cháy, ban đầu là khuôn miệng nhỏ nhắn, rồi đến hàng mi và đôi mắt mong nước diêm dạm đáng yêu, mọi thứ xinh đẹp trên mặt nàng từng thứ từng thứ bị phá hủy, khuôn mặt của cô càng ngày càng méo mó đến đáng thương. Đôi mắt long lanh kia chịu sức nóng bị bùng lên, mi mắt cháy rụi, từng lớp mi chảy ra, xô vào quầng mắt, cái miệng nhỏ nhắn nhăn nhúm, làn môi hồng bị bỏng lỗ chỗ, nơi thì sưng to, nơi thì lõm thụt. Người người chứng kiến đều không ai nghĩ đến, người này đây vài phút trước còn là Hoa quý phi khuynh quốc khuynh thành được hoàng thượng sủng ái.

Đúng là sống không bằng chết.

Thân bại danh liệt.

Từ giờ về sau, suốt dòng truyện Khuynh Quốc Khuynh Thành Thiên Tài Triệu Hồi Sư này, cái tên Hoa quý phi chính thức biến mất vĩnh viễn.

Nàng thoát khỏi hồi ức.

Bạn đang đọc truyện *Khuynh Quốc Khuynh Thành Thiên Tài Triệu Hồi Sư* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 61: Được, ta đi trả thù

Thoát ra khỏi hồi tưởng, mồ hôi từ trán nàng chảy ra nhiều, thấm đầm lưng áo, hai hàng mi chau lại từ lúc nào.

Hóa ra thân thể này cũng có khí thể như vậy, hóa ra mẫu thân thân thể này chết thảm như vậy, mà theo như cảm giác của nàng, đó chính là oan ức, nàng không tin một người như vậy lại phản bội gia đình.

Nghĩ đến đây, lòng Nguyệt Thiên Thư vang lên một cổ chua xót, cái cảm giác ảm áp và bảo hộ khi được Lam Cẩm Vân ôm vào lòng xa dần, xa dần. Thật sự, bà ấy rất đẹp, nét đẹp vô cùng dịu dàng, mặc dù đã ở tuổi khá cao nhưng vẫn còn trẻ trung, khuynh quốc. Nàng thật may mắn khi xuyên không vào cơ thể này.

Hạ Đào đứng đó không biết đã bao lâu, chậm chậm bước lại, đặt bàn tay mềm mại của cô lên bờ vai ướt đầm của nàng, mùi hương ngọt ngào nhẹ nhàng xộc vào cánh mũi, thơm nhẹ mùi hoang dã của vài cây linh dược, tỷ ấy mới đi luyện dược. Ánh mắt cô buồn thảm, hàng mi dài lại càng thêm ướt át:

- Ngày hôm đó, muội nổi điên, hủy dung của Hoa Quý Phi, đốt chết ả nha hoàn kia, sau đó, nhân lúc muội không để ý, Tam hoàng tử đứng ở phía sau kịp thời đánh gục cho muội ngất xỉu. Khi muội tỉnh dậy, hoàng thượng không hiểu sao lại ban hôn cho muội với trưởng nam Phụng gia Phụng Lâm, rồi sau đó lại quay mặt, tước hết quyền lợi trưởng nữ của muội, cấm cửa muội vào cung. Phụ thân muội, ngài ấy,.....đầy ta, Hạ Lan và muội ra ngoài Nguyệt Phủ, sống lánh ở một thôn quê gần đó, trong một túp lều nhỏ.

Một giọt nước mắt long lanh chảy xuống trên gò má của cô thật lấp lánh, hóa ra, cô cũng thật đẹp, một nét đẹp thanh trần thiếu nữ. Hạ Đào mím môi, thanh âm khàn đặc:

- Phụng gia chủ đến thẳng nhà chúng ta từ hôn, không đến Nguyệt Phủ. Thật ra, muội có nghe nói là Phụng Lâm cũng không phải ghét muội, chỉ là cha huynh ấy. Hôm đó, muội lần tay từ hôn, đoạn tuyệt ân nghĩa với Phụng gia. Hoàng thượng biết tin ngay lập tức đem Hạ Lan ra đánh, vì ta đang bệnh, muội dù gì cũng là trưởng nữ Nguyệt gia, không thể làm càn. Thân thể Hạ Lan rất yếu ớt, trong cơn mưa bão, muội ấy từ trong cung lết về, thân nhiễm phong hàn, nhà ta không còn đủ tiền mua thuốc. Nửa đêm hôm đó, tỷ vẫn còn nhớ, gió gào gào thét, tỷ ấy trút hơi thở cuối cùng trên người tỷ, muội đứng thẫn thờ trước cơn mưa bão. Ngày ấy, muội và tỷ đem chôn tỷ ấy, cả hai đều không khóc, hận thù phải trả, không phải cứ khóc là được.

Ánh mắt Hạ Đào ánh lên một tia chết chóc, trong lòng nàng đau đớn run rẩy, viễn cảnh ấy như hiện ngay trước mắt, nàng đứng trước cơn bão, ở trong nhà, thân thể màu đào của Hạ Đào tỷ ôm lấy thi thể lạnh tanh của Hạ Lan, máu nhuộm đỏ bộ y phục của Hạ Lan. Cô khóc, còn nàng đứng dưới mưa, chân đạp đất, đầu đội trời, phía trước là giang sơn hết lớn: "TÊN HOÀNG ĐẾ BỈ OI, NGƯỜI GIẾT MẪU THÂN TA, NGƯỜI ĐÁNH CHẾT HẠ ĐÀO TỶ, TRÊN CÓ TRỜI ĐẤT, DƯỚI CÓ NÚI CAO, NGOÀI CÓ SÔNG BIỂN, TRONG CÓ RỪNG RỘNG, MỘT NGÀY NÀO ĐÓ, NGƯỜI SẼ CHẾT THẢM TRONG TAY TA, THÂN TÀN MA DẠI, LIỆT PHÊ SUỐT ĐỜI, SÁCH SỬ GHI CÔNG, NGƯỜI LÀ HOÀNG ĐẾ ĐỘC ÁC NHẤT, XẤU XA NHẤT, ĐÁNG HẬN NHẤT!!!"

- Tỷ, tỷ và muội, chúng ta phải trả thù, không thể an phận như thế được. Thiên hạ này...- Nàng đứng dậy, hướng người bước tới hướng cửa sổ, nhìn ánh sáng leo lắt nhặt nhòa của ánh chiều tà, tay chấp sau lưng, môi nàng khéo léo tạo ra một nụ cười nhẹ. - Thiên hạ này sắp đổi chủ này. Chúng ta, đang sống giữa giao thời hai thiên hạ, một là ông ta, hai, là muội!

Hạ Đào bất thần nhìn nàng, ánh sáng ban chiều làm cho cái bóng của nàng thật to lớn, góc nhìn nghiêng xuống khuôn mặt nàng tràn ngập vẻ sắc sảo mưu mô. Họ không thể an phận.

Sau khi nói chuyện xong với tỷ tỷ. Nàng liền khoác vội áo khoác đen trùm đầu, mang theo trên người một ít bạc vụn, tay cầm đèn lồng, chân mang giày đen lạng lẹ rời khỏi nhà. Sắc trời ngày càng tối, đây là thời điểm mà chợ đêm đã bắt đầu mở, các vị tiểu thư, công tử ăn chơi sẽ nhanh chóng tụ họp về đó, Bạch công tử hẳn sẽ không phải là ngoại lệ, nàng muốn gặp hắn ta, hắn còn nợ nàng một ân huệ. Nàng đã suy nghĩ rất nhiều, đã biết ân huệ đó nên là gì rồi.

Bước chân nàng không nhanh không chậm hòa lẫn trong đám đông tấp nập của chợ đêm, những ánh đèn lồng từ khắp hướng thấp sáng cho khu chợ náo nhiệt và sầm uất, chỉ có vài con hẻm là thấp thoáng bóng đen, nơi tồn tại những mặc xấu của xã hội.

" Cách, cách" nàng dừng chân ở một quán rượu mang tên "Bạch lâu". Quán rượu tên Bạch, được lắm, gia thế của nhà họ Bạch này quả thật cũng khá lớn, tìm trong đây trước, nàng đẩy cửa bước chân vào, đèn lồng treo lên kệ đèn lồng được đặt ở bên ngoài. Cơ sở vật chất không tệ.

- Tiểu nhị, cho ta một bánh màn thầu. - Nàng ngồi xuống đập bàn.

Bạn đang đọc truyện *Khuynh Quốc Khuynh Thành Thiên Tài Triệu Hồi Sư* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 62: Bạch Lâu

Bạch lâu là một quán rượu có trang trí vô cùng trang nhã, không cầu kì kiểu cách cũng không quá xa hoa, những gì nàng có thể thấy là những chiếc đèn lồng, những bức tường màu trắng sứ, thay vì là màu trắng ngà mà người ta thường ngộ nhận. Vô cùng tinh tế.

Nàng hơi lơ đãng một chút, liếc mắt ngắm nhìn toàn bộ khung cảnh nơi đây một cách vô cùng thưởng thức. Đúng là trang trí rất đẹp, rất hợp gu của nàng. Mùi hương của tinh dầu lavender nhẹ nhàng xộc vào mũi, nếu như nàng không quá tinh thì hẳn đã bị lẫn lộn với những loại mùi thức ăn và trà rượu ở Bạch Lâu.

Nguyệt Thiên Thư nhớ không lầm thì người nam tử duy nhất sử dụng loại hương này trong kinh thành, chỉ duy nhất Bạch công tử- Bạch Văn Dương.

Trời sinh được thánh giác của nàng vô cùng tuyệt vời và xuất chúng, nếu thua thì chỉ thua loài chó một chút, chuyện tìm được thứ mùi đó xuất phát từ đâu, chỉ là chuyện tôm tép, chẳng thể nào làm khó Nguyệt Thiên Thư này.

- Cửa tiểu thư đây ạ! - Tiểu nhị đem bánh màn thầu ra ngoài, chiếc bánh trắng trắng nóng hổi được đem ra, mặc dù rằng bánh màn thầu là loại bánh bao không nhân như qua bàn tay chế biến của Bạch Lâu đều có hình dạng bất nhất, hương cũng không tệ.

- Bao nhiêu tiền? - Nàng nhanh gọn lẹ tính tiền, không lười thôi. Chủ yếu nàng đến đây để tìm người chứ không phải để ăn uống, nếu xét về ăn uống thì khẩu vị của Hạ Đào tỷ nàng ăn quen rồi.

Tiểu nhị nhìn khắp người nàng bằng ánh mắt vừa tò mò vừa ngưỡng mộ, cung kính cúi chào, nở một nụ cười thân thiện:

- Vị khách ở phía kia đã trả tiền giúp tiểu thư rồi ạ, ngài ấy còn mời người đi qua ăn cùng ngài ạ.

Vừa nói, tiểu nhị vừa vung tay lộ làn da màu bánh mật về hướng cách bàn nàng hai ba bàn, có một nhóm người ngồi ở một bàn lớn gồm ba bàn thường gộp lại, tổng cộng

hơn mười mấy người. Nhưng thật ra, người ta cũng có thể dễ dàng nhìn thấy rằng người đứng đầu nhóm người đó là ai. Chính là một thanh niên tầm hai mươi, cao ráo sáng sủa, mái tóc đen và dài buộc đuôi gà. Hắn nở một nụ cười với nàng khi Nguyệt Thiên Thư lỡ đưa mắt đến quan sát:

- Hắn ta là.....

Tiểu nhị rất vui vẻ chen lời:

- Tiểu thư từ đâu tới, đây là Phụng công tử, trưởng nam Phụng gia, Phụng Lâm. Tính tình ôn hòa, tốt bụng. Phụng gia cũng là gia tộc gia thế nhưng mà đến giờ mặc dù đã rơi vào mắt xanh của bao nhiêu vị tiểu thư lớn nhỏ vậy mà vẫn chưa động tâm. Haixx, gần đây nhất là Nhị tiểu thư Nguyệt gia đã công khai theo đuổi người, còn đem rất nhiều lễ vật đến, vậy mà....

Nàng nhìn tên tiểu nhị một cách khinh bỉ, có cần phải đầy đủ và chi tiết đến vậy hay không. Phụng gia đương nhiên là mặc dù ta biết không nhiều nhưng mà trước đây cũng đã từng chạm mặt nhau không ít lần rồi. Nhất là đó là cữu hôn phu của nàng nữa chứ. Còn hành động nở nụ cười thả thính kia khi này chắc chắn là của trai chưa vợ rồi. Cần có đầu óc là đủ rồi, nghe tên này nói đúng thật là bại não. Mà.....nàng cũng không ngờ rằng nhị tỷ của nàng cũng có khẩu vị nặng như vậy...haha, cữu hôn phu của em gái, mặc dù đã từ hôn nhưng với danh nghĩa là một nữ nhân danh gia vọng tộc ít nhất cũng nên giữ cho mình chút thể diện. Lần này đúng là tỷ ấy đã thực sự động lòng rồi.

Nàng nhếch mép cười cảm ơn tiểu nhị rồi cảm màn thầu lên ăn vô cùng thoải mái. Nếu người đã mời đương nhiên ta không hề khách sáo rồi. Hương vị cũng không tồi, đáng tiếc khẩu vị lại không hợp mấy với Nguyệt Thiên Thư, nên cho thêm chút đường, nàng từ nhỏ đã thích ăn đồ ngọt, vô cùng thích. Nhưng kể từ khi xuyên không, chưa từng có loại đồ ngọt nào làm nàng vừa ý, Hạ Đào tỷ.....làm thức ăn vẫn thiếu độ ngọt mà nàng cần.

- Nguyệt Ảnh cô nương, cô có hứng thú tham gia cùng chúng tôi hay không?- Dáng vấp của Phụng Lâm ngay lập tức cắt ngang dòng suy nghĩ của nàng.

Ấn tượng đầu tiên của nàng về hắn ta là vô cùng lịch lãm, thư sinh, nho nhã, và tinh tế. Phụng Lâm dù sao cũng là người sinh ra trong một gia tộc lớn, nên thâm tâm cả hắn ta cũng được che giấu rất kỹ lưỡng. Một mái tóc đen bay bay bởi cái gió nhẹ xuyên qua từng lớp cửa sổ của Bạch lâu, mùi hương thanh nhã của những cây cỏ dại mọc ven đường ám lên người hắn ta, ánh mắt phong lưu đa tình, nụ cười tinh xảo, đôi mắt sâu như đáy thoát ẩn thoát hiện tâm tư của một nam tử phong trần, phóng khoáng. Nhưng mà....nàng cảm thấy hắn an toàn, loại cảm giác của nữ nhi, vì vậy nàng cũng không quá phù phàng với Phụng Lâm:

-Ừm, ta không thích nơi đông người cho lắm, hơn nữa, lần này ta đến đây để tìm người!

- Cô tìm Bạch Vân Dương công tử đúng không? Cũng vừa hay, hắn ta mới gọi ta đến đây!- Phụng Lâm cong mắt, hướng mắt cười to hào sảng.- Thật trùng hợp, nếu không phiền, Nguyệt Ảnh cô nương, chốc nữa hắn gặp riêng ta, người có hứng thú không?

Bạn đang đọc truyện *Khuynh Quốc Khuynh Thành Thiên Tài Triệu Hồi Sư* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở www.EbookFull.Net.

Chương 63: Bạch lâu (2)

Nàng mỉm cười, nếu như hắn đã mời thì nàng không cần khách sáo nữa:

- Được, ta đi cùng người!

Phụng Lâm xoay gót ra hiệu với Nguyệt Thiên Thư đi theo, tà áo hắn bay phất phơ trong gió, một thân bào màu tím phong lưu. Quả thật, từ lúc nàng vào kinh thành đã có duyên gặp không biết bao nam tử rồi nha. Chẳng bù với kiếp trước, đi qua đi lại vẫn chưa thấy được hảo nam tử nào, nhất là tính tiền giúp nàng càng không, thật ra kiếp trước nàng hơi kém sắc một chút, kiếp này, có nhan sắc, có tài năng, lại ở thế giới "cường giả vi tôn", quả thật đi theo Thiên Dạ đến đây là quyết định sáng suốt nhất cuộc đời nàng.

Phụng Lâm dẫn nàng đi qua hành lang dài và hẹp của Bạch lâu, sau đó rẽ qua bên phải hai ba lần, rồi rẽ trái ba lần. Trên hành lang lâu lâu lại xuất hiện một viên dạ minh châu bé nhỏ đặt trang trí trong một góc, tỏa ra ánh sáng xanh nhẹ nhàng, trên tường treo những bức họa của mỹ nam tử, mỹ nữ tử vô cùng khéo, đôi lúc lại kèm một vài dòng thơ. Ở mỗi ngã rẽ lại bày trí một chậu hoa khác nhau, ngã rẽ cuối cùng lại là hoa lavender, đúng là một mê cung thông minh. Nếu nàng không nhầm thì người ngoài ra vào đây sẽ bị lạc, nếu đi vào những ngã rẽ có hoa khác sẽ dẫn đến một nơi khác, con nơi này, hẳn là phòng riêng của Bạch công tử.

Bước vào căn phòng nằm gọn ở cuối góc, ôm trọn bởi hai bức tường màu trắng ngà nho nhã là một quang cảnh khá đẹp mắt đập vào mắt Nguyệt Thiên Thư.

Ở giữa gian phòng treo một bức rèm trắng mỏng, lấp ló phía sau rèm, một mỹ nam tử trời sinh nữ tướng, mái tóc đen dài xõa lòa xòa, chảy xuống đất như một dòng suối. Mỹ nam vận một bộ quần áo màu trắng vô cùng kín đáo, nhưng giờ lúc này, dưới ánh sáng leo lắt của những ngọn đèn tỏa ra ánh sáng màu xanh lam nhạt, mỹ nam như khoác một bộ áo mỏng tang, lại dễ hờ hững như đồ đặt trong nhà, không kéo vai áo lên đầy đủ. Bạch Vân Dương, người cũng rất đẹp trai a~

Trước mặt Bạch công tử, một cây đàn cầm bằng gỗ nằm đó, tỏa ra hương ngọt ngào của mùi gỗ ép táo.

Khoảnh khắc mắt nàng chạm mắt Bạch công tử đó, nàng cảm nhận được, có một chút gì đó khác lạ một tên công tử bình thường khác, đôi mắt sắc sảo kia không phải là đôi mắt của tên công tử yếu đuối phải nhờ nàng cứu, một mũi tên dờ cũng không xong.

Nhưng chỉ trong một thoáng, ánh mắt ấy biến mất, thay vào đó là cái nhìn nhu nhược ôn hòa, lại có chút ngờ nghệch:

- Nguyệt.....Nguyệt Ảnh cô nương, có....

- Ta đến tìm người!- Nàng nhanh chóng bước chân vào gian phòng, đảo mắt xem xét chung quanh. Đúng là căn phòng này khiến nàng cảm thấy vô cùng dễ chịu.

Phụng Lâm theo sau, dáng vẻ lãnh đạm, khác hoàn toàn với ẻ mặt "không cười là chết" hay "thả thính là nghề của ông" trước đó.

Giữa họ, có một bí mật.

- Bạch Vân Dương, ngươi đừng giả vờ nữa. Ngươi có thể lừa được ta một lần, nhưng đừng hòng có lần thứ hai! _ Nàng, dùng ánh mắt đáng sợ nhất, giọng nói âm lãnh nhất để xoắn sâu vào tâm can Bạch công tử _ Che giấu lâu đến như vậy, các ngươi, muốn tạo phản?

_ Đúng, bọn ta muốn lật đổ chế độ của tên hoàng đế họ Hiến Viên kia! Đem Đại hoàng tử lên làm vua.- Phụng Lâm là một người rất thẳng thắn, hẳn cho nàng vào đây, bởi vì hẳn biết, với cái tính cách mạnh mẽ và cuồng ngược nàng thể hiện trên đầu trường kia hẳn sẽ không theo tên hoàng đế đó, và lại, trong người hẳn, lần đầu tiên thấy nàng bước vào Bạch lâu, dưới ánh đèn sáng kia, hẳn không thể nhầm lẫn được, trên người hẳn tồn tại một loại dự cảm, một loại cảm giác từ lâu đã biến mất rồi đây.

Nàng rất thân quen, quen đến mức mà hẳn chẳng thể phòng bị gì khi đứng cạnh nàng, loại cảm giác thân quen an toàn.

Nguyệt Thiên Thư mỉm cười mừng thầm, ngắm nhìn hai mỹ nam tử trước mặt, hóa ra trên con đường trả thù nàng không hề cô đơn, có người cùng hội cùng thuyền như thế....

Bất vậy, nàng vẫn nhún mày hỏi dò:

- Ngươi muốn ta tham gia? Hôn nữa, ý định này....

- Đúng vậy, ý định này nguyên nhân bắt nguồn từ năm năm trước, ngày mà hẳn ta dàn dựng giết Lam phu nhân của Nguyệt gia, hẳn rằng ngươi không biết, năm năm trước, Lam phu nhân, chính thất của Nguyệt gia chủ Nguyệt gia bị bắt vì tội gian phu, ban án tử. Nhưng, Lam phu nhân và con gái người, Nguyệt Thiên Thư là người tiếp xúc với chúng tôi rất nhiều, Lam phu nhân dạy ta học đàn, học chơi cờ, thật sự, ta không tin bà ấy là một người như vậy.-Phụng Lâm hướng đôi mắt về phía xa xăm.

Bấy giờ, Bạch Vân Dương cũng lãnh đạm theo, tay chấp sau lưng, khuôn mặt thay đổi hoàn toàn, lại giữ nét cương nghị như trước:

- Năm năm qua, bá tánh đã chịu khổ, nhủ nẫu của ta cũng chết trong bàn tay ngang tàn của hẳn ta.

Haha, hóa ra, hóa ra tên đế vương này, cũng không được mọi người yêu mến lắm nhỉ? Vậy cái ngại của hẳn ta, đành để hẳn ta ngồi tạm thêm một thời gian nữa vậy:

- Bạch công tử, ngươi tìm về cho ta một trăm cao thủ, bất cứ ngành nghề thuộc tính gì. Ta có kế hoạch. Bấy giờ chúng ta cùng hội cùng thuyền, chuyện này nhờ ngươi vậy.

- Ngươi, tại sao lại muốn lật ngôi của hẳn ta? - Phụng Lâm hơi bất ngờ, cứ nghĩ Nguyệt Ảnh dù sao cũng chưa từng gặp tên hoàng đế này bao giờ, cùng lắm là gia nhập, không ngờ lại vô cùng hăng hái.- Ngươi rốt cục là ai?

Nàng nhếch môi cười, chuyện cần nói cũng nói rồi, chuyện cần nhờ cũng đã nhờ rồi, chuyện cần nghe cũng nghe rồi, vậy nàng đây đưa ở lại đây cũng không có lợi gì. Hôn nữa...đãi đầu lại sắp bắt đầu trận thứ hai rồi, Lucas và David hẳn đang chờ, nàng nhắc gót rồi đi, dựa theo trí nhớ bản thân mà ra ngoài, chỉ còn giọng nói vọng lại phía sau:

- Ta là ai, ngươi không cần quan ta, rồi sẽ có một ngày, ta lộ diện, ngươi sẽ biết ta là ai, hiện tại, ta đi trước, không tiễn, cáo từ

Bạn đang đọc truyện *Khuynh Quốc Khuynh Thành Thiên Tài Triệu Hồi Sư* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.